Patricia St. John

URME ÎN ZĂPADĂ

URME ÎN ZĂPADĂ

de

Patricia St. John

Traducere de Ioan Ştefancu

CUVÎNT ÎNAINTE

Cînd eram copil pe la vîrsta de şapte ani, trăiam în Elveţia. Locuiam într-o căsuţă de lemn, ceva mai în sus de localitatea în care se desfăşoară acţiunea acestei povestiri despre Aneta şi Dani. Ca şi cei doi copii şi eu coboram cu schiurile în jos spre sat seara pe lumina lunii, iar în timpul verii ajutam la strînsul fînului. Şi eu mergeam cu vacile sus la munte la păşunat şi dormeam noaptea în stogul de fîn. În seara de Crăciun mergeam la biserica din sat şi admiram bradul de Crăciun împodobit cu portocale şi ursuleţi din turtă dulce. Cînd eram bolnavă şi eu am fost dusă la doctor în micuţul orăşel din vecinătate. Ca propietate o aveam pe „Albă ca Zăpada", pisicuţa mea, în timp ce frăţiorul meu mai mic mergea la plimbare cu căruţul lăptarului, tras de un cîine mare bernardin.

Toate acestea însă s-au petrecut cu mulţi ani în urmă şi de atunci eu n- am mai fost în Elveţia decît în trecere. Fără îndoială că de atunci condiţiile de viaţă s-au schimbat mult şi desigur, astăzi este de neconceput ca un copil să lipsească ani de zile de la şcoală. De asemenea şi sistemul de igienă şi sănătate publică s-a îmbunătăţit simţitor. Cred că astăzi fiecare localitate îşi are propiul ei doctor!

Biserica şi micuţa şcoală însă se mai află pe acelaşi loc. Tălăngile ei mai răsună în vale pe toate izlazurile şi în fiecare primăvară mirosul narciselor înflorite umple văile.

Eu sper că şi acum copiii mai cîntă cîntările de Crăciun şi se bucură tot aşa de mult de ursuleţii de turtă dulce, cum mă bucuram eu pe vremea copilăriei mele.

Intenţionat n-am dat numele satului, fiindcă unele amănunte nu corespund realităţii. Aşa de exemplu, nu există în apropiere nici o localitate la care să se poată ajunge numai prin trecătoare. Totuşi am încercat să redau un tablou fidel al vieţii după cum se desfăşoară aici.

Dacă vei ajunge vreodată prin această regiune, atunci ia trenuleţul electric de munte de la Montreux şi călătoreşte pînă la o mică staţiune unde pajiştile se mărginesc cu calea ferată şi unde coastele dealurilor sînt presărate de jur împrejur cu căsuţe din lemn. Pe partea dreaptă a căii ferate, panta coboară pînă la pîrîul spumegînd clocotitor, iar pe partea cealaltă a malului, muntele se înalţă din nou. Şi acolo sus, între o pantă înverzită şi o stîncă ascuţită, se afla trecătoarea. Pe lîngă aceasta, cînd tu descoperi nu departe de gară, micuţa clădire albă a şcolii iar în spatele unei mici coline zăreşti vîrful turnului unei bisericuţe din lemn, atunci să ştii: acesta este satul din care povestirea îşi are izvorul.

Autoarea

Era în seara Ajunului de Crăciun. Pe cărăruia abruptă de munte urcau trei siluete a căror umbră se profila pe zăpada albă la lumina lunii.

O femeie, îmbrăcată în haine lungi şi largi, avînd peste umeri un şal negru, ţinea de mînă un băiat de vreo şase ani, cu părul negru, care vorbea necontenit şi cu voce tare.

Lîngă cei doi, cu ochii ridicaţi spre stele, păşea o fetiţă de circa şapte anişori. Ea ţinea mîinile încrucişate pe piept strîngînd tare un ursuleţ din turtă dulce, de culoarea mierei de albine, cu ochii din zahăr alb.

Micuţul băieţaş, avusese şi el mai înainte un ursuleţ din turtă dulce, dar îl mîncase, rămînînd doar picioarele din spate.

Băieţaşul aruncă o privire ştrengară spre fetiţă...

– Al meu a fost mai mare ca al tău! explică el.

– Eu nu doresc să-l schimb! răspunse fetiţa liniştită fără să-şi întoarcă capul. Ea privi cu gingăşie spre ursuleţul mi-

nunat din mîna ei. Ce plăcut mirosea şi ce frumos strălucea la lumina lunii! Niciodată n-ar fi vrut să-l mănînce! Optzeci de copii din sat primiseră în seara aceea ursuleţi din turtă dulce, însă al ei, cu siguranţă era cel mai frumos dintre toţi!

Da, ea voia să-l păstreze ca amintire. De fiecare dată, cînd avea să-l privească, îi va aminti de această seară de Ajun al Crăciunului; de cerul înstelat; de lumina caldă a bisericii, sărbătoresc luminată; de bradul împodobit cu steluţe argintii; de cîntări de iesle şi de frumoasa şi trista povestire a Crăciunului.

Aproape că-i venea să plîngă cînd se gîndea la hanul în care nu s-a găsit un loc pentru copilul Isus. Ea ar fi deschis larg uşa şi ar fi primit cu bucurie pe călătorii obosiţi. Băiatul însă, se necăji din pricina tăcerii ei!

– Eu aproape că l-am terminat pe al meu, zise el îmbufnat.

– Lasă-mă să-l gust pe al tău, Aneta, căci tu nici măcar nu l-ai început.

Aneta însă dădu din cap, strîngînd şi mai tare ursuleţul la pieptul ei.

– Eu nu doresc să-l mănînc niciodată, spuse ea. Vreau să-l păstrez pentru totdeauna!

Între timp, cei trei au ajuns la o răscruce de drumuri. Pe acestea se distingeau urme de sanie. Drumul din dreapta ducea spre o grupă de căsuţe din lemn, cu ferestrele viu luminate. În spatele acestora erau nişte grajduri şi şoproane întunecoase. Aneta deja era aproape de casă.

Doamna Matter se opri puţin din mers:

– Vrei să mergi singură acasă, Aneta, sau doreşti să te însoţim pînă la uşa casei tale? întrebă ea.

– O, nu! Merg mai bine singură, răspunse Aneta. Vă mulţumesc frumos că m- aţi luat şi pe mine! Noapte bună, doamna Matter, noapte bună, Luca! După care plecă grăbită ca nu cumva doamna Matter să se răzgîndească, insis-

tînd s-o însoţească pînă acasă, acum cînd ea dorea aşa de mult să fie singură.

Abia aştepta să scape de pălăvrăgeala lui Luca! Cum ar fi putut cugeta contemplînd stelele, atîta vreme cît trebuia să răspundă politicoasă la întrebările doamnei Matter şi a lui Luca?

Pînă acuma, Aneta n-a mai rămas niciodată singură noaptea; iar faptul că astăzi a fost plecată, fără părinţi a fost o întîmplare. De fapt ar fi trebuit să meargă împreună cu părinţii cu sania la biserică, aşa cum aranjaseră cu săptămînî înainte; lucru care le producea o mare bucurie. Dar în dimineaţa plecării, mama s-a îmbolnăvit dintr-o dată, iar pe la amiază, tata plecase la oraş cu trenul, ca să aducă un medic. Acesta sosi cam pe la patru după-amiază, însă timpul era prea scurt pentru ca mama să se facă bine ca să poată merge la biserică cum sperase Aneta. Spre decepţia ei, a trebuit să plece cu doamna Matter care locuia ceva mai sus de casa lor.

Curînd după ce Aneta a intrat în biserică unde era aşa de frumos, a uitat de toate necazurile.

Încă mai persista farmecul acestei seri, cînd Aneta se afla singură în zăpadă, sub cerul înstelat. Nu-i venea să intre în casă de teama de a nu se destrăma acel farmec care încă o învăluia.

Ajunsă în capul treptelor care duc la balcon şi în camera de zi, Aneta se opri să se uite în jur. Vizavi se afla grajdul; ea putea auzi cum animalele se mişcă trăgînd fînul din iesle ca să-l mănînce. Atunci îi veni o idee grozavă. Sări peste urmele de sanie şi trase zăvorul de la uşa grajdului. Un miros plăcut de vacă, lapte şi fîn, a învăluit-o.

Aneta se strecură pe lîngă o vacă brună şi se urcă în iesle. Vaca rumega de zor. Aneta încolăci braţele în jurul gîtului ei şi o lăsă să rumege în linişte. Cam aşa trebuia să fi fost cînd Maria cu copilaşul nou născut, stătea în grajd împreună cu animalele. Aneta privi în iesle. În închipuirea ei

vie, i se părea că cerescul Copilaş stătea pe fîn, iar de jur împrejur, vacile stăteau liniştite şi atente. Printr-o spărtură din acoperiş ea putea privi o stea strălucitoare, pe care o compara cu steaua de odinioară din Betleem ce conduse pe magi la locul unde se afla Copilaşul Isus. Îşi putea închipui foarte bine, cum magii de la răsărit călăreau pe cămilele lor care se legănau, cum păstorii se strecurau înăuntru cu mieluşeii în braţe, încercînd să acopere copilul cu blănuri moi de oaie. O milă adîncă o cuprinse pe Aneta, cu gîndul la copilaşul fără adăpost Căruia I se închiseseră toate uşile.

„In căsuţa noastră de lemn ar fi fost loc destul!" murmură ea. Totuşi, aici cu adevărat este mai plăcut; fînul este curat şi moale, iar suflarea vacii este caldă şi binefăcătoare. Totuşi Dumnezeu a ales cel mai bun leagăn pentru Fiul Său.

Cine ştie dacă Aneta nu ar fi stat să viseze în felul acesta o jumătate de noapte, dacă prin uşa întredeschisă n-ar fi pătruns dintr-o dată o rază de lumină, de la o lanternă. Odată cu apariţia luminii, se auzi şi zăpada scîrţiind sub paşii ce se apropiau. Tatăl ei a strigat-o. Aneta se dădu jos din iesle, se feri cu îndemînare de coada vacii şi alergă cu braţele întinse la tatăl ei.

– Am vrut să fac şi vacilor o vizită de Crăciun! rîse ea. M-ai căutat?

– Da, răspunse tatăl. Însă el nu rîdea.

Faţa lui era palidă şi gravă. O luă pe Aneta de mînă şi urcară treptele.

– Trebuia să vii imediat acasă căci ştiai că mama este aşa de bolnavă, spuse el. De o jumătate de oră întreabă mereu de tine.

Inima Anetei începu să bată cu putere. Oare cum a putut să uite de mama ei iubită? Se desprinse din mîna tatălui şi se grăbi să urce treptele de lemn, fiind conştientă de vinovăţia ei.

Nici doctorul, nici moaşa comunei n-au observat-o pe

Aneta pînă cînd ajunse aproape de patul bolnavei. Fiind o fetiţă micuţă şi sprintenă, se putea mişca ca o umbră, fără zgomot. Mama însă o zări din timp şi întinse cu greu braţele spre ea. Fără să scoată o vorbă, Aneta se apropie de mama ei şi îşi ascunse faţa între umerii ei. Începu să plîngă încet căci faţa palidă a mamei o sperie de-a binelea; era aproape tot aşa de albă ca şi perna. Cît de rău îi părea acum, pentru că a întîrziat aşa de mult să vină în casă!

– Aneta! şopti mama încet. Nu mai plînge! Eu am un cadou pentru tine.

Aneta se linişti imediat. Un cadou? Desigur era Crăciunul. Întotdeauna primea cîte un cadou de la mama ei. Acum ce ar putea să-i dea? Nerăbdătoare privi în jurul ei.

Mama se adresă moaşei comunale spunînd: „puteţi să i-l daţi ei."

Atunci moaşa dădu pătura la o parte şi scoase o legăturică pe care o dădu fetei.

– Este frăţiorul tău! explică ea. Îl vom pune în leagăn lîngă foc şi atunci ai voie să-l legeni. Pe mama trebuie s-o lăsăm să doarmă. Spune-i „noapte bună".

– Frăţiorul tău! repetă vocea stinsă a mamei. Îţi aparţine ţie, Aneta. Îngrijeşte-l, creşte-l bine şi iubeşte-l în locul meu. Ţi-l dăruiesc ţie.

Vocea i s-a oprit în gît şi a închis ochii. Aneta, buimăcită de cele auzite, o urmă supusă pe moaşă. Se aşeză pe un scăunel lîngă focul din bucătărie. În faţa ei se afla leagănul cu darul de Crăciun.

Multă vreme stătu nemişcată şi privi ţintă spre legăturica în care era frăţiorul ei. Zăpada arunca o lumină ciudată pe pereţi iar reflectarea bucăţilor de lemn ce ardeau, făcea un joc straniu pe tavanul odăii. În casă era o linişte deplină iar prin fereastră se putea vedea strălucind steaua de Crăciun; aşa cădea şi atunci lumina în staulul din Betleem, asupra Copilului născut şi după cum Aneta stătea lîngă foc şi veghea asupra frăţiorului ei, tot aşa şi Maria stătea şi veghea

asupra Fiului lui Dumnezeu.

Plină de veneraţie, Aneta mîngîiase pe frătiorul ei, apoi cu un suspin obosit îşi aşează capul pe pătură şi dădu frîu liber gîndurilor.

Stele, turme de oi, copilaşi noi născuţi, uşi închise, magi şi ursuleţi din turtă dulce, toate de-a valma se înghesuiau în căpşorul ei. Obosită, în cele din urmă adormi.

Aşa o găsi tatăl ei, cu o oră mai tîrziu dormind paşnic ca şi frăţiorul ei.

– Bietele făpturi fără mamă! se jeli el în timp ce se apleacă şi o luă în braţe pe micuţa lui fiică. Cum să vă cresc eu fără mamă?

Dumnezeu a chemat-o la El pe mama Anetei; ea putea sărbători Crăciunul împreună cu îngerii.

Aşa s-a întîmplat că micuţul Daniel Brunner, abia la trei ore după naştere, avea drept mamă nu o femeie adultă ci pe Aneta, o fetiţă de şapte ani, surioara lui.

De fapt, moaşa comunei mai rămăsese un timp în familie pentru a îngriji de cel mic; cînd aceasta a plecat, tatăl a angajat o femeie din sat ca să-l îngrijească. Însă copilul aparţinea Anetei, şi nimeni nu-l numea altfel decît „micuţul Anetei".

După ce a trecut marea durere prin pierderea mamei, Aneta scoase din adîncul inimii ei triste şi singuratice, întreaga bogăţie de dragoste pe care o revărsă asupra frăţiorului ei. Ea îl hrănea cu biberonul şi ore în şir stătea lîngă leagănul lui ca, atunci cînd s-ar fi trezit şi ar fi dorit-o pe ea, să poată fi acolo. În timpul nopţii cînd copilul se trezea sau gemea prin somn, ea era aceea care mergea lîngă el. În timpul mesei tot ea îl ducea pe balcon. În această atmosferă de dragoste fierbinte, micuţul creştea în aşa fel, că în toate împrejurimile nu se găsea un băieţaş mai frumos şi bine dezvoltat. Dormea şi se trezea liniştit, rîdea şi mînca, dădea din picioruşe şi adormea din nou. El nu producea nimănui nici o clipă de îngrijorare.

– S-a născut într-o zi bună! afirma femeia din sat care-l îngrijea.

– El s-a născut sub steaua Crăciunului! spuse Aneta cu seriozitate. Eu cred că totdeauna va fi bun şi fericit!

Ce minunat creştea! Cînd soarele începu să topească grămezile de zăpadă, iar pe pajiştile gălbui răsăreau brînduşele, el avea deja nevoie de hăinuţe mai mari. Îndată ce vacile au fost mînate la păşune sus la munte, lui îi apăruseră primii dinţişori. Aneta nu ştia nimic despre aceasta. Cu

toate că îi produceau dureri, creşterea primilor dinţişori, totuşi copilul părea să fi uitat de aceasta. În loc să plîngă şi să ţipe, el băga cîte un deget în gură, rîdea şi chicotea.

Cînd frunzele galbene ale stejarilor luminau ca nişte făclii sub brazii întunecoşi, iar primele furtuni ale toamnei bîntuiau deja peste munţi, leagănul a devenit prea mic pentru Dani, care acum se putea tîrî pe jos. El dorea să cerceteze totul; de la sobă pînă la treptele balconului. Cîteva săptămîni la rînd Aneta a fost foarte agitată, căci de nenumărate ori a trebuit să-l salveze de la tot felul de pericole. În cele din urmă îşi dădu seama că nu mai poate sta multă vreme cu teama-n suflet, de aceea se hotărî să-i lege un picioruş de piciorul mesei. Aşa că, el putea face expediţii de descoperire numai de jur împrejurul mesei, şi viaţa deveni mai liniştită.

Într-o seară, după ce-l duse pe Dani la culcare, Aneta coborî la bucătărie unde îl găsi pe tatăl ei stînd lîngă sobă cu capul sprijinit în mîini.

El arăta bătrîn şi obosit. De fapt aceasta se întîmpla adesea de cînd murise mama; însă astăzi arăta mai rău ca niciodată.

Aneta care-şi dădea toată osteneala ca să umple golul pe care-l lăsase mama în urma ei, se urcă pe genunchii lui şi îşi lipi obrăjorii de-ai tatălui ei, care erau bruni şi osoşi.

– Tăticule, ce-i cu tine? Astăzi arăţi foarte obosit! Să-ţi fierb o cafea? îl întrebă Aneta.

Tatăl o privi cercetător pe fiica lui. Era aşa de micuţă şi de gingaşă! Arăta ca o zînă cu părul blond. Pe lîngă aceasta, era aşa de cuminte şi feminină. Nici el nu ştia cum s-a întîmplat, dar de anul trecut s-a obişnuit să împartă cu ea greutăţile sale şi chiar să-i asculte sfaturile cu seriozitate. Aşa că, el îi puse căpşorul pe umerul său şi-i povesti totul:

– Va trebui să vindem o vacă, fetiţa mea, explică el trist. Trebuie să facem rost de mai mulţi bani, căci altfel n-o să ai încălţăminte pentru iarnă.

Aneta îşi ridică capul şi-l privi înspăimîntată. Ei aveau numai şase vaci şi ţineau la fiecare, ca la un prieten personal. Pe oricare dintre ele ar fi vîndut-o, lor le-ar lipsi în mod teribil. Nu! Aneta trebuia să găsească o cale mai bună de a cîştiga bani!

– Uite, continuă tatăl, în alte familii este mama care să îngrijească de copii; eu însă trebuie să plătesc o femeie ca să-l îngrijească pe Dani. Aceasta costă scump, şi totuşi cineva trebuie să-l îngrijească pe bietul şi micuţul de Dani!

Atunci Aneta se ridică drept în picioare şi cu amîndouă mîinile îşi aruncă pe spate codiţele. Ea vedea foarte clar drumul înaintea ei, iar acum trebuia să-l lămurească pe tata să-l vadă şi el la fel. Aşa că începu a-şi spune cuvîntul. Clar şi lămurit:

– Tată, nu mai este necesar să plăteşti pe d-na Hanser. Eu am acum opt ani şi jumătate şi pot tot aşa de bine să-l îngrijesc pe Dani ca oricare altul. Mie nu trebuie să-mi plăteşti nici un ban. Atunci vom putea ţine toate vacile. Gîndeşte-te,tăticule, cît de triste ar fi ele dacă ar trebui să plece de la noi! Eu cred cu adevărat că Bless va plînge.

– Dar, tu trebuie să mergi la şcoală! replică tatăl. Nu ar fi drept să te reţin acasă şi afară de aceasta, este împotriva legii. Învăţătorul va întreba: „De ce nu mergi la şcoală?" Şi atunci va trebui să anunţe autorităţile. Ce se va întîmpla?

– Dar este mult mai important să îngrijesc de Dani, zise Aneta încreţindu-şi fruntea. Dacă tu ai să-i explici învăţătorului, cu siguranţă va înţelege. El este un om cumsecade şi încă un coleg de şcoală de al tău. Să încercăm numai, să vedem cum o să ne meargă. Ştii tu tată, atunci eu îmi voi face lecţiile acasă în fiecare dimineaţă iar în acest timp Dani se poate juca. Aceasta va dura numai patru ani! Cînd Dani va avea cinci anişori, va putea să meargă la grădiniţă; atunci îl iau cu mine pînă jos în sat şi eu însumi voi merge la şcoală.

Tatăl încă o mai privea îngîndurat. Era adevărat: fetiţa se pricepea tot aşa de bine ca şi o femeie ca să îngrijească de băieţel, iar în gospodărie era nespus de îndemînatică. Totuşi, încă nu ştia să facă mîncare şi să împletească ciorapi sau să facă treburi mai grele. În afară de aceasta, trebuia ca cineva să-i dea lecţii pentru şcoală. Cîteva minute tatăl se gîndi tăcut, după care îi veni o idee salvatoare.

– Mă întreb dacă bunica ta ar putea veni la noi, spuse el. Ea este bătrînă şi suferindă de reumatism, iar ochii i s-au slăbit. Ar putea însă să gătească şi să cîrpească, iar seara să-ţi ajute la lecţii. Ea ţi-ar ţine de urît atît timp cît eu sînt la munte. Tu eşti prea mică ca să rămîi singură toată ziua! Poate că învăţătorul va păstra problema pentru sine, dacă îi spun că bunica se va ocupa de lecţiile tale. Poate că întreruperea nu va fi prea mare de vreme ce bunica este aici, iar Dani se va face tot mai mare cu timpul.

Aneta sări sprintenă şi aduse din dulap două coale de scris împreună cu cerneală şi condei.

– Scrie-i bunicii şi învăţătorului tată, îl rugă ea. Eu voi duce mîine dimineaţă scrisorile la poştă, cînd mă duc să cumpăr pîine. Sper că vom primi răspuns cît mai curînd.

Aneta, avuse dreptate. Chiar în zilele următoare au primit răspuns la ambele scrisori. Primul răspuns veni direct prin sosirea bunicii, care veni cu trenul, însoţită de valiza ei de lemn, care pentru siguranţă, era legat cu o frînghie. Şi pentru că îşi anunţase sosirea, Aneta a mers la gară ca s-o aştepte.

Ea văzu cum micul tren electric se strecura urcînd printre fineţe; avea mare întîrziere. Bunica, infirmă cum era, coborîse cu greu din tren, şi trenul se puse în mişcare. Aneta o întîmpinase cu bucurie. Apoi, bunica se rezemă greoi pe bastonul ei şi întrebă cum se poate ajunge pînă sus pe munte? Aneta care nu ştia nimic de reumatismul ei, propuse să meargă pe jos dar bunica spuse doar: „Prostii, fetiţo".

Pînă la urmă, le-a luat o căruţă, care adusese brînză la gară iar acum se întorcea spre sat. Drumul era cu gropi iar roţile de lemn; catîrul avea un mers neregulat; de aceea nici nu era de mirare că bunica nu putea savura călătoria în felul cum o făcea nepoţica ei. Bătrînica strîngea doar din dinţi şi nu scotea o vorbă. Abia cînd se află în siguranţă, pe o canapea în apropierea sobei, cu o perniţă la spatele-i dureros, iar Aneta se grăbea să-i pregătească o cafea caldă, abia atunci scoase un oftat lung de uşurare.

De sub masă, Dani care acum se tîra pe spate, ridică privirea spre bunica, îşi vîrî două degete în gură radiind de bucurie, privind pe bunica cum îşi pune ochelarii ca să-l poată vedea mai bine. Cîteva momente s-au examinat reciproc: bătrînii ochi tulburi şi cei albaştri de „nu-mă uita", după care Dani începu să rîdă.

– Băieţelul îşi roade fundul pantalonilor, constată bunica în timp ce servea pîine cu unt şi marmeladă de cireşe. Trebuie să înveţe să se tîrască.

Pînă termină de mîncat, nu mai zise nimic. După ce-şi scutură firimiturile de pe rochia ei neagră, se ridică şi se rezemă greoi pe baston.

– Aşa! zise ea. Deci, iată-mă aici. Voi face tot ce voi putea, ce nu voi putea face eu, vei face tu, Aneta. Învaţă-l pe băieţel să stea corect şi acum arată-mi bucătăria.

Din clipa aceea, bunica făcea tot ce putea, iar Aneta făcea restul. Totul mergea strună; numai Dani nu se sinchisea de părerea bunicii. El se tăra mai departe împrejurul mesei.

După cîteva zile, Aneta a trebuit să meargă la băcănie să cumpere o jumătate de metru de pîslă neagră. Din aceasta, bunica a pus petece noi şi rotunde pe pantalonii lui Dani. Arăta puţin neobişnuit însă fundul pantalonilor nu se vede, căci mai tot timpul stătea jos.

Al doilea răspuns a venit prin persoana învăţătorului satului, care într-o sîmbătă după amiază se osteni să urce

pînă sus ca să vorbească cu domnul Brunner. Acesta era tocmai la mulsul vacilor, cînd îl zări pe învăţător prin fereastra grajdului. Brunner, se grăbi să iasă prin uşa din spate şi se ascunse în podul cu fîn. El nu era un om de acţiune şi se temea că nu va găsi cuvinte potrivite pentru a-l convinge pe învăţător să-i accepte propunerea făcută în scris. Aneta, care în acel moment privi pe fereastră, văzu picioarele tatălui ei dispărînd sus pe scară, în timp ce învăţătorul se apropia de casă. Astfel înţelese limpede că ea trebuie să facă faţă vizitei.

Deschise uşa, invită pe învăţător să intre în casă şi îi oferi scaunul cel mai bun. Învăţătorul o simpatiza foarte mult pe Aneta; însă astăzi amîndoi erau oarecum sfioşi unul faţă de celălalt. Bunica îşi împreună mîinile şi se ridică ca un cal bătrîn de luptă care adulmecă încleştarea.

– Am venit să vorbesc cu tatăl tău, începu vorba învăţătorul, tuşind nervos. Este vorba de scrisoare voastră şi de întreruperea şcolii. Trebuie să spun că nu este drept pentru un copil la vîrsta ta. Aceasta este împotriva legilor ţării noastre.

– Ţara nu va auzi nimic despre Aneta, dacă dumneavoastră nu-i veţi aduce la cunoştinţă, îl întrerupse bunica. Afară de aceasta, eu însumi îi voi da lecţii fetiţei. Nu se cade ca un băieţel de vîrsta lui să rămînă fără supravegherea surorii lui!

– Dumneavoastră nu puteţi avea grijă de el? propuse învăţătorul politicos.

– Nu, cu adevărat nu! Ochii mei sînt aşa de slabi că nu-l văd unde se duce iar braţele mă dor aşa de tare din pricina reumatismului, că nu-l pot ridica atunci cînd cade. Şi de altfel, el fuge aşa de repede, iar eu sînt o femeie bătrînă de aproape 80 de ani! Dumneavoastră nu ştiţi ce vorbiţi!

Învăţătorul dus pe gînduri, privi spre Dani care stătea cu faţa în jos peste o grămadă de lemne şi ronţăia nişte surcele. Afară de petecul de pîslă şi două picioruşe dolofane, nu

se putea vedea mult din el.

Bietul învăţător se găsea într-o mare încurcătură! Poate vechiul lui coleg de şcoală să fie mai înţelegător! Se îndreptă spre Aneta şi o întrebă:

– Cînd se întoarce tatăl tău?

– Nu ştiu, răspunse Aneta. El este plecat şi probabil că va mai trece o bună bucată de vreme pînă se va întoarce! Cu siguranţă că nu merită să aşteptaţi, domnule învăţător! Aneta ştia precis că tatăl se va arăta iarăşi cînd pălăria învăţătorului va dispare după cotitura drumului.

Învăţătorul stătea îngîndurat. Era un om bun care se interesa sincer de soarta Anetei. Dorea bucuros să-l scutească pe vechiul lui prieten de a intra în conflict cu legea, cu atît mai mult cu cît era de neapărată trebuinţă ca fetiţa să rămînă acasă. În sfîrşit, găsi o soluţie: nu era deosebit de bună, dar era mai bună decît nimic!

– Să lăsăm totul aşa cum este, însă cu o condiţie: în fiecare sîmbătă după masă, cînd cobori în sat după cumpărături, să mă cauţi acasă, iar eu te voi examina. Dacă voi vedea că faci progrese voi tăcea dar în cazul cînd voi constata că nu înveţi nimic, atunci voi cere insistent să vii la şcoală ca şi ceilalţi copii.

El îşi da osteneala să pară cît mai sever iar Aneta îl privea radiind de bucurie. În ceea ce-l privea pe Dani, acesta părea că simte şi el această biruinţă familială. Se ridică în sus dintr-o dată şi scoase un chiot de bucurie. Învăţătorul îi privi îndelung pe aceşti copilaşi aşa de drăguţ, orfani de mamă; le zîmbi plin de dragoste şi îşi luă rămas bun de la ei. Abia dispăru din cîmpul vizual, că Aneta şi fugi spre pod unde era tatăl ei, rugîndu-l să coboare pentru a-i împărtăşi şi lui bucuria generală.

Aşa se făcea că Aneta în fiecare sîmbătă bătea la uşa frumoasei căsuţe albe în care locuia învăţătorul. În spate purta o coşniţă mare, iar în mînă o carte veche de şcoală. De fiecare dată învăţătorul o primea cu mare bucurie. Iarna,

ei se aşezau lîngă soba caldă şi serveau plăcintă cu mere, iar vara ieşeau pe balcon şi mîncau cireşe sau beau sucuri dulci, după care începea examinarea.

Prima oră era aritmetica. Aneta nu se pricepea prea mult la acest obiect; şi pentru că niciodată nu ştia să răspundă, învăţătorul, după cîteva minute, găsea cu cale că este pierdere de timp ca să întrebe mai departe şi trecea la istorie. Aici, Aneta nu mai trebuia să fie întrebată. Ea îşi împreuna mîinele pe genunchi şi povestea cum Wilhem Tell a luptat pentru eliberarea Elveţiei şi cum curajosul lui băieţel a stat nemişcat în timp ce mărul de pe capul lui a reţinut săgeata şuierătoare. Ea relata povestea despre prizonierul curajos din castelul Chillan care s-a plimbat aşa de mult încît piatra de pavaj din celulă s-a ros de paşii lui. De asemeni, fetiţa, ştia să povestească despre luptele de la Kanton. Povestea apoi legenda simpaticei Lucia care mînase vacile la păşune şi cum a fost răpită de stăpînul castelului Gruyere. În celula sa de piatră din castel se topea de dor după pădurile, păşunile şi munţii locurilor natale, pînă cînd muri de durere.

După aceea repeta istoria martirilor Valdenzi, care din pricina credinţei lor au fost prigoniţi şi cum mergeau la moarte în timp ce cîntau psalmii. Trupurile lor erau aruncate în prăpastie însă credinţa şi dragostea lor au trăit mai departe în duhul lor, cînd au trecut la Dumnezeu.

În timpul acesta, Aneta, şi învăţătorul se priveau cu ochi sclipitori unul pe altul, căci amîndoi puneau mare preţ pe curaj şi îndrăzneală. In cele din urmă, treceau la istorisiri biblice. Aneta era pe cale de a cunoaşte Biblia destul de bine, de cînd bunica ei îi povestea din ea în fiecare seară.

Deşi de fiecare dată voia s-o mustre pentru lipsa ei de zel la aritmetică, uita să facă acest lucru cînd ajungeau cu povestirile pînă aici. În loc de mustrare el îi dădea noi cărţi de citit şi-i punea pe furiş în coş tot felul de prăjituri. Apoi îşi luau rămas bun unul de la altul, foarte prietenos. El ră-

mînea în pragul uşii şi o privea pînă ce ajungea la marginea pădurii. Acolo Aneta se întorcea să mai facă încă odată semn cu mîna.

Cu ani în urmă, acest învăţător a iubit o fată ce locuia sus pe munte. Pentru ea, cumpărase el căsuţa aceasta albă şi a amenajat-o confortabil. Într-o zi însă, ea s-a dus să culeagă flori. O avalanşă de zăpadă întîrziată, veni pe neaşteptate, a tras-o şi a îngropat-o de vie. De atunci învăţătorul a rămas singur. În visele lui însă, „ea" a rămas totdeauna cu el; ca o fetiţă cu cozi aurii şi ochi albaştri de genţiană ce stătea pe scăunel la picioarele lui. Această parte a visului său, acum devenea realitate în fiecare după-amiază de sîmbătă.

Era 24 decembrie. Trecuseră deja cinci ani. Pentru Dani era o zi plină de însemnătate, împlinirea vîrstei de cinci ani şi prima oară din viaţa lui, cînd, fiind socotit destul de mare, va putea merge la biserică împreună cu Aneta ca să vadă şi el bradul de Crăciun.

În seara aceea stătea în pătuţul lui şi sorbea cu poftă o supă de cartofi. Perişorul lui blond, aproape că ajungea peste marginea plapomei lui din pene, care era aproape tot aşa de lungă cît de lată. Aneta stătea lîngă el, avînd în mînă un ursuleţ lucios de turtă dulce.

– Îmi pare rău Dani, explică ea lămurit, însă este imposibil să ţii ursuleţul în pat la tine. Mîine dimineaţă în loc de ursuleţ, vei avea doar nişte fărămituri. Uite, eu îl pun aici pe dulap; lumina lunii bate pe el, încît îl poţi vedea bine.

Dani deschise gura ca să obiecteze, însă s-a răzgîndit; după care a umplut-o cu supă de cartofi. Nu era frumos din partea surorii lui ca să-i interzică de a ţinea ursuleţul în braţe toată noaptea! În definitiv erau o mulţime de alte lucruri pentru care el se putea bucura. Dani era totdeauna fericit; de cînd deschidea ochii dimineaţa şi pînă seara cînd îi închidea la culcare. Astăzi fusese fericit în mod deosebit, pentru că a auzit clopotele şi pentru că a văzut bradul de Crăciun strălucind, iar el a putut merge afară în zăpadă să privească strălucirea stelelor. Îi întinse Anetei vasul gol în care fusese supa şi satisfăcut se furişă sub plapuma călduroasă întrebînd discret:

– Crezi tu Aneta că Moş Crăciun vine dacă pun un pantof pe poliţa ferestrei?

Aneta îl privi surprinsă. De unde îi veniră lui astfel de

gînduri? Nu-i povestise niciodată despre Moş Crăciun, căci ea însăşi nu ştia nimic decît din cărţi. Prin părţile lor, nu era familiar acest obicei. Dani însă continuă:

– Se pare că el vine cu o sanie trasă de un ren şi împarte cadouri copiilor cuminţi băgîndu-le în pantof. Aneta, sînt eu un copil cuminte?

– Da, răspunse Aneta, şi-l sărută, tu eşti cuminte! Totuşi, nu vei primi nici un cadou de la „Moş Crăciun". El merge numai la copiii bogaţilor!

– Crezi că eu nu sînt un băieţel bogat?, zise Dani, ca şi cum nu şi-ar fi dorit nimic mai mult de la viaţă.

– Nu, răspunse Aneta. Noi sîntem săraci; tata trebuie să lucreze din greu, iar bunica şi cu mine trebuie să-ţi cîrpim mereu hainele pentru că nu putem cumpăra altele noi.

Dani rîse înfundat, apoi zise:

– Mie îmi este totuna că sîntem săraci! Îmi place şi aşa! Şi acum, o poveste Aneta! Povesteşte-mi despre Crăciun, spune-mi despre Copilaş, despre vaci şi despre steaua strălucitoare.

Aneta îi povestea, iar Dani o asculta deschizînd ochii tot mai mari.

– Mi-ar place mai mult să dorm în fîn, decît în han! spuse el după ce povestirea ajunse la sfîrşit. Mi-ar place să dorm cu vaca Bless! Nu-i aşa că ar fi amuzant?

Aneta dădu din cap:

– Nu, nu, aceasta nu ţi-ar plăcea cel puţin în timpul iernii, mai ales fără plapumă. Ai fi nefericit tremurînd de frig şi ţi-ar fi dor după duna ta de pene călduroasă. A fost foarte urît din partea oamenilor că nu I-au oferit un loc, cu toate că, cu siguranţă ar fi putut s-o facă.

Ceasul cu cuc din coridor bătu de nouă ori. Aneta sări în sus:

– Acum trebuie să dormi Dani, iar eu trebuie să cobor şi să fac cafeaua pentru tata.

Ea îl îmbrăţişă, îl acoperi bine, stinse lampa şi-l lăsă sin-

gur. Dani însă nu adormi. El cugeta cu încordare în întuneric.

Nu era un copil lacom, însă i se păru din cale afară de naiv, să nu fie pregătit pentru cazul că „Moş Crăciun" ar trece totuşi şi pe la el. Desigur, el era un copil sărac! Dar mai ştii? Poate totuşi va veni! În cele din urmă, n-ar face nimănui nici un rău dacă ar pune afară un pantofior, chiar dacă dimineaţa n-ar găsi nimic în el. Întrebarea era unde anume să-l pună? L-ar fi pus pe pervazul ferestrei însă nu putea deschide singur obloanele. În faţa uşei de la intrare, l-ar fi văzut toţi ai casei, care încă nu se culcaseră. Singurul loc era să-l pună la uşa bucătăriei pe fîşia îngustă de zăpadă ce despărţea bucătăria de şura cu fîn. De fapt era cam îndoielnic dacă „Moş Crăciun" ar fi putut zări pantoful acolo, însă se putea încerca.

Dani se furişă încet din pat, traversă dormitorul pe vîrful picioarelor, ieşi în coridor şi coborî treptele. Mergea desculţi, ca să nu fie auzit de nimeni. În mînă ţinea un pantofior roşu îmblănit cu piele de iepure. Tata a împuşcat iepurele, iar Aneta a îmblănit pantofii. Dani avea încrederea că pantoful va atrage atenţia lui „Moş Crăciun", că doar el nu era la fel ca alţi pantofi!

A fost un lucru obositor pînă ce zăvorul greu de lemn a fost dat la o parte de la uşa bucătăriei. Pentru aceasta, Dani a trebuit să se urce pe un scăunel. Pentru o clipă zări sclipirea zăpezii şi a stelelor, după care el fu izbit de un val de aer rece, care îi tăie aproape răsuflarea. Aruncă pantoful în dreptul uşii şi o închise cît putu de repede.

Cu sufletul uşurat şi cu paşi mărunţi, Dani se întoarse în pătuţul lui; se făcu covrig şi-şi băgă capul în pernă. Rugăciunea de seară o făcuse împreună cu Aneta însă acum îi mai rămăsese ceva de adăugat în mod special:

„Doamne Dumnezeule, şopti el, fă că Moş Crăciun cu sania lui trasă de un ren, să treacă şi pe aici; şi fă ca el să vadă pantoful meu şi mai fă ca el să pună în pantof un mic

cadou, chiar dacă eu sînt un băiat sărac".

Apoi ghemotocul care se numea Dani se întoarse pe o parte şi visă, împreună cu alţi mii de copii din toată lumea, pe bătrînul domn cu manta roşie, care aluneca pe zăpadă în sunetul clopoţeilor de la gîtul renului.

Dani se trezi foarte devreme, pentru că în ziua Crăciunului copiii se scoală dis-de-dimineaţă. Primul lui gînd, se duse la pantofiorul roşu. Era aşa de emoţionat, că inima lui începu să-i bată cu putere. Privi repede peste muntele de plapomă cu pene de deasupra lui ca să vadă dacă Aneta s-a trezit cumva.

Aneta încă dormea liniştită, avînd părul ei bogat împrăştiat peste pernă. Să fie oare încă miezul nopţii? Aproape că-i venea să creadă, dacă n-ar fi auzit zăngănitul găleţilor ce le pregătea tatăl lui în bucătărie, pentru mulsul vacilor.

Deci era dimineaţa Crăciunului, iar el trebuia să coboare cît mai repede jos, pentru că tatăl său deschizînd uşa, să nu descopere cadoul înaintea lui. Dani era întrucîtva convins că trebuia să fie un cadou. Peste noapte însă toate îndoielile s-au risipit.

Încet, pentru a nu o trezi pe Aneta, Dani se furişă din cameră şi coborî jos unde tatăl său spăla găleţile de lapte. Acesta nu-l văzu pînă ce se simţi apucat de două mînuţe puternice. Răvăşit, cu obrajii roşii, fiul stătea lîngă el privindu-l nerăbdător.

– A fost Moş Crăciun pe aici? Dani gîndea că tata care s-a culcat tîrziu şi s-a sculat devreme, auzise sunetul clopoţeilor şi scîrţîitul saniei pe zăpadă!

– Moş Crăciun? Repetă tatăl uimit. Nu, de ce? N-a fost pe aici! Noi locuim prea departe!

Dani însă dădu din cap:

– Noi nu locuim prea departe! Renul său poate ajunge peste tot. Probabil că tu ai dormit şi nu l-ai auzit! Deschide-mi te rog uşa, tăticule. Poate că totuşi mi-a adus şi mie un dar!

„De-aş fi ştiut mai devreme“ se gîndi tatăl, „i-aş fi putut pune o ciocolată înaintea uşii“.

Îi era teribil de neplăcut să-şi decepţioneze fiul! Oricum, uşa tot trebuia s-o deschidă pentru a duce în grajd găleţile de lapte. Dădu la o parte zăvorul, iar Dani se strecură primul ca o nevăstuică şi îngenunchie în zăpadă lîngă pantofiorul lui.

Îndată scoase un strigăt de bucurie şi se năpusti înapoi în bucătărie cu pantoful în braţe. Avusese loc o minune! Totuşi Moş Crăciun a trecut pe aici şi a lăsat un cadou. Dani nu primise niciodată un cadou în cei cinci ani de viaţă fericită.

În căptuşeala de blană a pantofului, stătea ghemuită o pisicuţă albă cu ochii albaştri şi cu un punct negru pe nas. Era o pisicuţă slabă, pe jumătate moartă de frig şi foame. Fără căldura blănii de iepure, cu siguranţă că ar fi murit de tot. Tatăl lui Dani, a uitat de găleţile de lapte şi îngenunchie lîngă fiul său pe duşumeaua din bucătărie, apucîndu-se să învioreze bietul animal.

Mai întîi o înfăşură într-o cîrpă moale şi o sprijini de peretele cald al sobei. Apoi încălzi puţin lapte şi i-l dădu în gură cu o linguriţă. Era prea slăbită ca să poată bea singură. La început era furioasă şi stropea laptele însă curînd după aceea îşi întinse limbuţa micuţă şi roşie şi mîncă singură, în timp ce cu ochişorii ei albaştri privea cu interes la lumea din jur. După acestea, fiind sătulă, se făcu ghem şi începu să toarcă în tihnă.

Fiind aşa de ocupaţi cu pisicuţa, tatăl şi fiul nu avură timp să mai schimbe nici un cuvînt între ei. Acum cînd lucrul se încheiase cu succes se aşezară pe scaune şi se priviră reciproc. Obrajii lui Dani se asemănau cu nişte flori de mac iar ochii lui străluceau ca două stele.

– Am ştiut că va veni! şopti el. Niciodată însă nu m-am gîndit că-mi va aduce un dar aşa de minunat. Este cel mai frumos cadou pe care l-am primit în viaţa mea! Cum să-i pun numele, tată?

– Poate că ar fi nimerit să-i pui numele: „Albă ca Zăpada", pentru că este albă! zise tatăl privindu-l cu dragoste pe fiul lui. Într- adevăr, era prea minunat!

Lăsă pisicuţa în grija lui Dani şi plecă spre grajd. În timp ce-şi rezema capul de coastele vacii trăgînd de zor laptele din ugerul ei la lumina slabă a felinarului, căuta o explicaţie pentru această minune. Desigur că pisicuţa se rătăcise pe aici, din cine ştie ce grajd al vecinilor. Totuşi găsi ciudat faptul că îşi găsise culcuş chiar în pantoful lui Dani. Era într-adevăr ceva de mirare? Nu era natural ca în seara de Crăciun, Tatăl din ceruri cu gîndul la singurul Său Fiu să vrea să nu decepţioneze un copil fără mamă? Oare nu din cauza Copilului din Betleem, El a îndreptat paşii pisicuţei albe? Tatăl lui Dani a încetat de muls şi a mulţumit lui Dumnezeu pentru bunătatea arătată faţă de băiatul lui.

Scurt timp după aceasta, Aneta apăru în bucătărie ca să pregătească micul dejun. Ea rămase surprinsă cînd îl văzu pe Dani în cămaşa de noapte, cum se apleacă peste pisicuţă. Voia să-i pună întrebări, însă Dani puse degetul la gură făcîndu-i semn să tacă, fiindu-i teamă să nu se trezească pisicuţa. Merse apoi în vîrful picioarelor spre Aneta, o trase pe un scăunel şi se sui pe genunchii ei, după care-i şopti la ureche întreaga poveste curioasă.

Aneta îşi putea explica totul fără multă vorbă, cu cei doisprezece ani ai ei nu mai credea în Moş Crăciun. Credea însă în îngerul Crăciunului! Aici, nu mai încăpea nici-o îndoială; o aşa pisicuţă albă ca zăpada trebuie să fi picat de-a dreptul din ceruri! Ea se aşeză jos pe podea cu Dani în braţe, luînd şi pisicuţa în poală. Aşa o găsi bunica cu vreo jumătate de oră mai tîrziu cînd deschise uşa, gîndind că va găsi pe masă o cafea aburindă pentru micul dejun.

Luca stătea sub plapuma lui groasă, dorindu-şi ca timpul pînă la sculare să fie cît mai lung. Patul lui era aşa de cald, iar aerul de afară usturător de rece. Suspină îndelung şi se vîrî şi mai adînc sub plapumă.

– Luca!

Vocea mamei suna de-a dreptul mînioasă. Luca sări grăbit din pat. Era pentru a treia oară că mama îl striga, dar el s-a făcut că nu aude. Socotea că-i ajunge timpul să se scoale şi să ajungă la timp la şcoală; doar pentru muls vacile acum nu mai avea vreme. În cele din urmă, dacă el nu putea, o făcea mama. În ultimul timp, se întîmpla aşa de cele mai multe ori.

„Alţi copii nu trebuie să mulgă vacile înainte de a pleca la şcoală", murmură el în timp ce-şi încheia nasturii de la haină. „Nu înţeleg de ce trebuie ca eu să lucrez mai mult ca alţii pentru simplul fapt că sînt orfan de tată"!

El privi de-a dreptul încruntat cînd cobora scările spre bucătărie pentru a se năpusti asupra micului dejun.

Încă nu terminase de mîncat, cînd mama se întoarse din grajd.

– Luca! spuse ea aspru, de ce nu te scoli cînd te strig? Aceasta se întîmplă zi de zi! Tu nu-mi mai eşti de nici un ajutor dimineaţa! Şi sora ta se scoală la fel de dimineaţă să plece la lucru, fără să facă mofturi. Noi avem trei vaci şi trebuie să fim bucuroşi că le avem. Cum am putea s-o scoatem la capăt fără ele? Tu eşti acum un băiat mare şi voinic şi este o mare ruşine ca tu să mă laşi numai pe mine să fac tot lucrul de dimineaţă!

Luca îşi încreţi fruntea necăjit.

– Eu lucrez seara! replică el. Niciodată n-am timp destul ca să mă joc. Pînă la şcoală am de făcut cel mai lung drum dintre toţi copiii. Acasă trebuie să-ţi aduc lemne şi să aduc nutreţul înăuntru, iar sîmbăta trebuie să fac curăţenie în grajd.

Mamă- sa strîmbă din nas dispreţuitor.

– De obicei, majoritatea lucrului îl fac eu pînă vii tu de la şcoală, ripostă ea. Eu ştiu bine că în timpul iernii tu nu ai aşa de mult timp ca alţi copii, dar mi-ar fi de un mare ajutor dacă ai mulge vacile în fiecare dimineaţă. Tu eşti destul de mare ca pe viitor să iei asupra ta această muncă, de aceea doresc să te scoli la timp. Acum du-te, ca să nu ajungi prea tîrziu la şcoală!

Luca îşi luă pelerina de ploaie şi cu un salut îmbufnat plecă. Apucă săniuţa şi-şi dădu drumul la vale, val-vîrtej, prin semiîntunericul dimineţii reci de iarnă. În afară de şuieratul saniei ale cărei tălpi alunecau pe zăpadă, nimic altceva nu întrerupea acea linişte măreaţă ce se aşternuse cu puţin înainte de răsăritul soarelui, cînd se părea că toată lumea îşi reţinea răsuflarea. În alte zile, măreţia acestor clipe nu rămîne fără efect în sufletul lui, astăzi însă era prea iritat ca să le mai bage în seamă.

„Pur şi simplu, nu este drept!“ murmură el. „Toţi sînt împotriva mea! Nu sînt eu de vină dacă temele nu sînt bine făcute. Cîtă vreme sînt acasă tot timpul trebuie să fac treabă! Astăzi se predau lecţii de citire şi cu siguranţă iarăşi voi fi ultimul; iar lăudăroasa de Aneta Brunner, va fi prima. Pariez că ea nu trebuie să mulgă vacile înainte de a merge la şcoală...!“

Frînă disperat, însă era prea tîrziu. Preocupat cum era ca să-şi aţîţe mînia, nu observă încotro merge. La răscrucea drumului, s-a izbit cu toată puterea de partea laterală a saniei Anetei, încît o aruncă pe sus, în zăpadă.

Era o poznă copilărească destul de grosolană; iar Luca, roşu la faţă şi sincer mîhnit, sări de pe sanie s-o ajute pe

Aneta să iasă din zăpadă. Aneta însă, i-o luă înainte cu vorba. De fapt niciodată nu l-a prea simpatizat pe Luca, însă de data aceasta, era furioasă cu adevărat. Înfundată în zăpadă pînă peste şolduri, întoarse spre el ochii fulgerători.

– Nătărăule! zise ea, răsuflînd din greu, cu ochii aproape în lacrimi. Nu poţi să fi atent pe unde mergi? Priveşte caietul meu, este ud şi mototolit. Am să-i spun învăţătorului că tu eşti vinovat de toate astea!

– Ei, bine! strigă el. De ce trebuie să faci atîta gălăgie pentru asta; eu n-am făcut-o intenţionat. Ar putea crede cineva că te-am omorît, şi nu doar că ţi-am mototolit caietul. Îmi este egal dacă tu n-o să primeşti o notă bună! Eu plec mai departe!

Zicînd acestea, sări pe sanie şi o luă la vale. Ajunse la şcoală, chiar la timp. De fapt, cugetul îl mustra cu putere, însă el încercă să uite isprava făcută.

„Ea trebuia numai să iasă afară din zăpadă. Şi aşa nu miar fi dat voie s-o ajut! Slavă Domnului că, măcar eu am ajuns la timp la şcoală. Pentru că săptămîna trecută am întîrziat de două ori."

De fapt, ca să ieşi afară dintr-un troian de zăpadă, era cu totul alceva decît să te bagi în el. A fost aşa de obositor şi a durat aşa de multă vreme pînă ce Aneta reuşi să iasă din zăpadă şi să-şi adune lucrurile împrăştiate! Pînă la urmă nu şi-a mai putut reţine lacrimile. Plîngea de frig şi spaimă; ca şi din cauza genunchiului ce o durea grozav; dar mai ales, de mînie. Ajunse la şcoală cu un sfert de oră întîrziere şi se strecură în clasă; ochii îi erau roşii de plîns, nasul vînăt, mîinile zgîriate, iar genunchiul sîngera! Toate acestea, împreună cu caietul şi cărţile ude, ofereau într-adevăr un aspect jalnic.

– Aneta, zise învăţătorul foarte speriat, ce ţi s-a întîmplat?

Cîteva secunde, Aneta s-a luptat din greu împotriva ispitei de a trăda pe colegul ei. După ce însă a observat că

Luca stătea în bancă comod şi sigur de sine, fu biruită.

– Luca este de vină! dădu ea drumul la gură. El m-a împins în şanţ şi a plecat apoi lăsîndu-mă singură. Aproape că nu puteam să ies din zăpadă! Ea îşi puse palmele pe ochi şi izbucni în plîns. Era emoţionată de-a binelea şi...vai...aşa de revoltată!

Toată clasa îşi reţinu răsuflarea, cu o justificată indignare, încît bietul Luca îşi aplecă capul în jos, plin de mîhnire.

Desigur că învăţătorul îi trase o bătaie bună pentru această purtare aşa de necavalerească, după care Aneta s-a mai înviorat şi s-a simţit mai bine.

Ceva mai tîrziu s-au comunicat notele. Aneta avea notele cele mai bune şi acum se simţea şi mai bine.

Luca avea cele mai slabe note şi ca pedeapsă a fost reţinut după cursuri să-şi repete temele; aşa se face că iarăşi a stat toată după-amiaza la şcoală, în timp ce ceilalţi copii au plecat acasă. Încetul cu încetul, ura, mînia şi nemulţumirea din inima lui spori pînă îi făcu impresia că plesneşte.

În sfîrşit, era din nou liber, iar acum urca din nou dealul cu paşi greoi, trăgînd sania după el.

Ce zi îngrozitoare a fost ziua de azi!

Mama lui era supărată pe el. Aneta l-a pîrît, învăţătorul l-a bătut şi pe deasupra mai era şi ultimul la învăţătură. Să fi existat oare pe lume vreun băiat căruia să-i fi mers mai rău ca lui?

Umbrele de pe coastele dealurilor în seara aceasta erau ciudat de albastre; aproape un albastru supranatural. Se asemăna cu albastrul ceţii de peste văi îndepărtate, sau cu albastrul de pe pieptul unui porumbel. Vîrfurile cele mai înalte ale munţilor erau încă luminate de soare, iar petice de nori atîrnau ca un voal de jur-împrejurul lor. Sublima tăcere a peisajului de munte îşi deschidea larg braţele, spre al îmbrăţişa pe Luca. Natura şi copiii sînt aşa de apro-

piaţi unul de altul! Liniştea naturii poate face uneori mult mai mult bine decît orice cuvînt omenesc; mai ales cînd este vorba să aline o inimă tristă şi agitată. Încetul cu încetul mînia din inima lui Luca începu să dispară luînd locul un suspin obosit; şi fiindcă îşi închipuia că este numai el singur, îşi duse pumnii la ochi şi începu uşor să plîngă.

Fără să-şi dea seama ajunse la răscrucea drumurilor. Aici, dintr-o dată, descoperi că nu era singur. În zăpadă stătea un băieţel mic, care-l privea foarte mirat; un băieţel fericit, îmbujorat, cu ochi albaştri, al cărui păr blond se vedea sub căciuliţa de lînă. Faţa îi radia de sănătate şi bună dispoziţie.

Era Dani care făcea un om de zăpadă. Tocmai îi pusese capul şi urma să-i pună ochii. Era cel mai frumos om de zăpadă pe care Dani îl făcuse vreodată. Îndată ce era gata urma s-o aducă pe Aneta ca să-l admire.

– De ce plîngi tu, întrebă Dani.

– Nu plîng! replică Luca mînios.

– Ba da, tu plîngi! Eu ştiu de ce: pentru că învăţătorul te-a bătut. Aneta ne-a povestit.

Nu stătea în caracterul lui Dani să fie aşa crud la inimă, căci el era un băieţel prietenos; Luca însă s-a purtat urît faţă de Aneta şi aceasta era în ochii lui Dani ceva de neiertat.

Luca, s-a aprins de mînie într-o clipă şi lovi cu piciorul în omul de zăpadă a lui Dani. Acesta se făcu bucăţele ceea ce îl făcu pe Dani să- şi ridice vocea; de spaimă şi deznădejde, izbucni într-un plîns zgomotos.

Aneta care era în grajd, veni într-o fugă, dîndu-şi seama imediat de ce se întîmplă. Sări ca o leoaică şi-l lovi pe Luca cu palma drept în faţă. Acesta ridică mîna s-o lovească înapoi, însă privirea domnului Brunner, care tocmai ieşea din casă cu găleţile de lapte în mînă, îl reţinu de la lovitură.

– Tu, trăncănitoare! Tu, bebeluş care vii plîngînd la şcoală! strigă el.

– Zăpăcitule, bădăranule ordinar, ţipă Aneta, după ce m-ai lăsat singură în şanţul de zăpadă, mai vii acum să strici şi omul de zăpadă a bietului Dani? Doar el nu ţi-a făcut nici un rău! De ce nu-l laşi în pace? A fost foarte corect că ai primit bătaie! Vino, Dani, hai acasă!

Aneta plecă de acolo mînioasă, iar Dani o urmă. Cînd au ajuns la treptele casei, observă în depărtare peste vîrful munţilor un petic de cer roşu strălucitor. Atunci, dintr-o dată îi veni în minte un verset din Biblie pe care la învăţat de la bunica: „Să nu apună soarele peste mînia voastră". Încă nu era prea tîrziu! Luca încă nu se depărtase prea mult! Se mustra singură că n-a fost frumos din partea ei să-l trădeze. Aneta ezită. Totuşi, nu! El a fost mult mai rău decît ea. Era cazul ca el să spună că-i pare rău. Dacă ea ar fi cerut iertare, i se părea că ea ar fi fost vinovată şi desigur că n-a fost; o, nu, nici un pic!

Întră în casă şi închise uşa.

Luca o porni încetişor mai departe la drum. Obrazul îi ardea şi era mai furios ca înainte. După cîţiva paşi, ridică totuşi capul din pămînt. Atunci văzu ceva minunat: norii s-au adunat într-o pătură roşie şi acopereau munţii. Într-un singur loc însă, erau ca rupţi în două iar prin deschizătura formată, Luca putea privi la un pisc acoperit de zăpadă, strălucind într-o lumină aurie. Dădea impresia că acolo se află o cetate cerească învăluită în slavă dumnezeiască, vizibilă ca printr-o maramă şi aceasta numai pentru o clipă.

Cu toate că el era obişnuit cu frumuseţea apusurilor de soare din timpul iernii, Luca trebui să se oprească din mers şi să respire adînc, în faţa unei astfel de măreţii. Faţă de sublima strălucire curată, dintr-o dată mînia lui îi apăru ca ceva meschin ce nu merită să te preocupe. Ce frumos ar fi dacă ar putea uita totul şi începe din nou! Dacă s-ar fi întors într-o fugă ar fi putu să fie lîngă Aneta, înainte ca aceasta să fi intrat în casă...!

Dar nu! Aneta era o lăudăroasă înfumurată şi probabil

că-l va privi cu dispreţ. Şi în cele din urmă pentru ce trebuia să-şi ceară iertare de la o fată?

Fiindcă nici unul nu dorea să facă primul pas, cearta începută ce va dura multe zile de acum înainte, avea drept consecinţă producerea de multă durere şi întristare ambelor părţi. În timp ce Luca sta încă gînditor în mijlocul drumului, un nor acoperi totul iar cetatea cerească dispăru dinaintea lui.

Aneta, aniversa ziua naşterii în luna aprilie. Dani, care avea o mare plăcere de a face cadouri, îşi făcea diferite planuri încă cu cîteva săptămîni înainte. Un spectator obiectiv poate că ar fi considerat că darurile copilului nu valorau mare lucru. Totuşi pentru Dani, ele erau minunate. El le păstra într-un loc tainic şi anume: într-o ladă, rezervată lemnelor pentru foc. Aneta ştia că nu are voie să umble la această ladă şi se purta ca şi cum ar fi crezut că lada este plină numai cu lemne de foc.

Lada adăpostea o întreagă familie de conuri de brad, vopsite în cele mai diferite culori şi aşezate în formaţie. Conul de brad, tata, era roşu, conul de brad, mama, era verde, iar cele cinci conuri de brad, copiii, străluciau într-o culoare galbenă. mai era apoi un telefon splendid pe care Dani a desenat vaca pestriţă Bless, păscînd pe o pajişte, înconjurată de genţiene albastre, care erau aproape de înălţimea ei. Tot acolo se afla o pietricică albă şi o brăţară împletită din părul luat din coada vacii. Cîteodată în lada cu surprize se mai găsea şi o bucată de ciocolotă, după care Dani avea o mare slăbiciune; de aceea ea nu rămînea în ladă mai mult de două, trei zile.

Ziua cea mare era foarte aproape. Poimîine era ziua de naştere a Anetei. Căpşorul lui Dani era plin numai de acest eveniment. Îndată ce Aneta plecă la şcoală, el făcu cunoscut bunicii planurile lui cele mari. Bunica stătea pe balcon la soarele de primăvară şi curăţa frunzele de păpădie pentru supa de seară. Între timp veni micuţul Dani care se prinse cu mînuţele sale de poala ei spunîndu-i:

– Bunicuţo, eu vreau să mă duc acuma sus pe coasta dea-

lului, acolo unde s-a topit zăpada, ca să culeg degetăruţi şi brînduşe pentru ziua de naştere a Anetei. Ştii tu, eu vreu să le pun pe masa de aniversare împreună cu toate cadourile mele.

Bunica, căreia nu-i plăcea să-l piardă din vedere se uită la el şovăielnic.

– Tu eşti prea mic pentru ca să urci singur pînă acolo sus. Coastele dealurilor sînt ude şi tu ai putea aluneca pe undeva în vale.

– Pisicuţa Albă ca Zăpada, vine cu mine, o asigură Dani cu seriozitate.

Bunica rîse uşor ca pentru sine.

– Asta nu-ţi va folosi prea mult! răspunse ea.

Îndată bunica scoase un ţipăt, căci fără veste pisicuţa îi sări în poală. Începu să-şi frece capul cu afecţiune de pieptul ei şi torcea.

– Albă ca Zăpada a observat că vorbim de ea, o asigură Dani. Ea înţelege totul, şi tocmai îţi spune că vrea să aibă grijă de mine, acolo sus pe deal.

Dani luă pisicuţa în braţe, o sărută pe bunica, şi coborî treptele fredonînd vesel un cîntec. Trop, trop, se auzeau papucii lui cu tălpile ţintuite, în timp ce vocea lui tare şi limpede se ridica în sus. Bunica se osteni cît o ţineau puterile, să-l urmărească cu privirea; apoi suspină şi se îndreptă iarăşi spre frunzele ei de păpădie.

Băiatul crescuse aşa de mare şi devenise independent. Curînd trebuia să meargă la grădiniţă. Cu adevărat nu mai era un copilaş mic!

Dani urca la deal bine dispus, iar Albă ca Zăpada îşi alegea cu grijă calea în urma lui. Cu toate că era o pisicuţă născută spre iarnă, ea detesta zăpada.

Era o zi frumoasă de primăvară iar munţii începuseră să se îmbrace cu un decor nou. Zăpada începuse şi ea să se topească. În vale, de-a lungul rîului, pajiştele erau deja înverzite, iar vacile puteau să pască. În sus, pe panta munţilor,

unde zăpada părăsise terenul, se puteau vedea locuri cu iarbă gălbuie, în timp ce pîraiele se umflau cu apă spumoasă şi rece ca ghiaţa, că aproape dădeau peste mal.

Nu dură prea mult şi Dani ajunse la zidurile din piatră care împrejmuiau izlazul. De partea cealaltă a zidului se arăta o rîpă stîncoasă; în această adîncitură, clocotea un pîriiaş ce curgea repede la vale. În timpul verii, stîncile erau de o frumuseţe rară. De sus pînă jos, totul era acoperit cu clopoţei, coada şoricelului şi presărate cu guşa porumbelului. În acest anotimp însă, erau goale, de culoare brună. Albă ca Zăpada se urcă pe zid şi-şi scutură blana în bătaia soarelui. Apoi începu să se spele peste tot, ceea ce era de prisos; oricum tot albă ca zăpada rămînea.

În acest timp, Dani umbla din loc în loc. Toporaşi de un violet pal alternau cu ciuboţica cucului de un galben lucitor. Dani iubea mult aceste flori! Cel mai mult însă, îi plăcea degetăruţul. Aceste flori gingaşe şi graţioase, nici nu puteau să aştepte pînă ce zăpada se topea de tot. Ele pătrundeau cu tulpinele fragede prin marginile îngheţate ale cîmpiilor ce erau încă acoperite de zăpadă, scoţînd afară nişte clopoţei cu franjuri de culoare violet deschis, ce atîrnau în jos.

Lui Dani îi plăcea tot ce era frumos, şi în această pajişte cu flori el era aşa de fericit, cum numai un copil poate fi. Soarele îşi trimitea spre el razele sale, iar florile îi zîmbeau. Dani îşi imagina povestiri cu pitici micuţi ce locuiau în peşterile de sub zăpadă. El le vedea bărbile lor albe şi scufiile roşii, şi era convins că puneau la cale tot felul de năzbîtii! Dacă nu era nimeni ca să-i vadă, uneori ieşeau la iveală şi se legănau în vînt pe clopoţeii degetăruţilor. Doar Aneta i-a povestit lui toate acestea! Din acest motiv, de fiecare dată el se apropia pe vîrful picioarelor de cîte un nou grup de degetăruţi, şi-şi fixa ochii pe capetele aplecate ale florilor. Tot din acest motiv nu auzi nici paşii ce se apropiau de el, pînă nu ajunseră aproape de tot. Atunci Dani privi

dintr-odată şi se sperie grozav.

În spatele lui stătea Luca, cu faţa posomorîtă şi o expresie triumfătoare în ochi. El n-a uitat palma ce i-a tras-o Aneta, cînd Dani a strigat după ajutor. Din ziua aceea, el a tot plănuit să se răzbune. cînd a descoperit sus pe pajişte statura singură a lui Dani, s-a dus neîntîrziat la el în acel loc. Desigur nu voia să-i facă vreun rău, băiatul fiind aşa de mic. I-ar fi făcut însă plăcere să-l chinuiască, să-l necăjească, plătindu-i cu aceiaşi monedă întîmplarea ruşinoasă de data trecută. În orice caz putea să-i ia florile.

– Pentru cine culegi tu florile acestea?

– Pentru Aneta, răspunse Dani cu curaj, cu toate că simţea că lui Luca nu-i făcea plăcere acest răspuns. Aneta însă i-a recomandat că, de fiecare dată, trebuie să spună adevărul, chiar şi atunci cînd ar avea de suferit.

Luca rîse batjocoritor.

– Eu o urăsc pe Aneta, îl lămuri el. Ea este arogantă şi lăudăroasă! La şcoală însă este o prostănacă. Copiii de la grădiniţă pot să socotească mai bine decît ea. Nu-i mai deşteaptă decît vacile ei! Dă-mi mie florile, că ea nu trebuie să le primească!

Dani era aşa de mirat de această discuţie,că deveni roşu ca focul. Florile le ascunse la spate. Cum putea cineva s-o urască pe Aneta? Aneta era aşa de bună şi frumoasă, aşa de îndemînatică şi modestă! Dani care nu cunoştea ce este gelozia, nu putea pricepe aşa ceva!

– Nu ţi le pot da, răspunse el, strîngînd şi mai tare buchetul de flori. Ele sînt ale mele!

– Eu ţi le iau, îl ameninţă Luca. Tu eşti numai un mucos, cum vrei să te aperi împotriva mea? Eu pot să fac ce vreau cu tine! Nu eşti decît un denunţător prostuţ şi vreau să-ţi răsplătesc că m-ai pîrît.

Luca smulse cu brutalitate buchetul de flori din mîna lui Dani şi-l aruncă la pămînt, călcîndu-l în picioare. Dani, privi la degetăruşii şi şofranul zdrobit pe jos şi izbucni într-un

plîns puternic. Cu cîtă dragoste a căutat el aceste flori, iar acum totul este în zadar! Apoi se repezi asupra lui Luca şi-l lovi mînios cu pumnişorii lui mici.

– Am să-i spun lui tata! strigă el. Acuma mă duc acasă şi-i spun. Apoi el va veni la tine acasă să te bată. Tu eşti un băiat rău şi necultivat.

Acest lucru, Luca voia să-l ocolească bucuros. Ca cei mai mulţi bădărani şi el era un laş ce se temea de tatăl lui Dani. Acesta era înalt şi puternic ca un uriaş; iar cine i-ar fi produs durere fiului său, nu trebuia să se aştepte la nimic bun din partea lui. Luca îl ţinu strîns pe Dani de încheietura mîinii ca să nu mai poată lovi cu pumnii şi privi în jurul lui ca să găsească ceva ce l-ar sili pe micuţ să tacă. Atunci privirea lui i se opri pe „Albă ca Zăpada" şi planul lui Luca era hotărît. Îl împinse pe Dani de lîngă el şi se îndreptă cu repeziciune spre zid. Dani era bucuros că totuşi Luca i-a dat drumul. Îşi şterse lacrimile din ochi şi începu cît mai repede cu putinţă să culeagă alte flori. Ce-i păsa lui de Luca?! Masa de aniversare a naşterii Anetei trebuia să fie frumoasă şi în culori cît mai vii!

Dintr-o dată glasul lui Luca răsună peste pajişti. Dani privi îndată şi aproape că-i veni rău. Ce văzu el? Luca care stătea pe micul zid, o apucase de după ceafă pe Albă ca Zăpada şi cu braţul întins o ţinea peste prăpastia întunecoasă cu rîuleţul plin cu apă rece ca gheaţa.

– Dacă nu vii îndată la mine şi nu-mi promiţi că nu spui nimic tatălui tău, ameninţă Luca, atunci las ca pisicuţa ta să cadă în rîu!

Dani începu să fugă orbeşte; se împiedică de zăpadă şi pîlcuri de iarbă. Picioarele îi tremurau, că abia putea înainta. Gîndul la Albă ca Zăpada, că putea să dispară neajutorată în apele învolburate, îl umplu de o aşa groază, încît i se uscă şi gura ne mai putînd să strige. El ştia un singur lucru: trebuia să smulgă pisicuţa din mîna lui Luca şi să n-o mai lase singură niciodată.

Cu tot modul lui respingător de a se purta, Luca nu se gîndea nici pe departe să lase pisicuţa să cadă. Totuşi, pisicuţa nu era obişnuită să fie ţinută de după ceafă. Începu să se zbată şi să dea din picioare, iar cînd observă că nu i se dă drumul nici aşa, de frică îşi ieşi din fire şi făcu ce nu făcuse niciodată pînă atunci: îşi ridică lăbuţele din faţă şi îl zgîrie pe Luca cu ghiarele-i ascuţite.

Luca cînd zări apropierea lui Dani, dădu drumul pisicuţei. Albă ca Zăpada, căzu ca o piatră în adînc, chiar în momentul cînd Dani palid ca moartea şi cu faţa încremenită, ajunse lîngă zid.

Dani scoase un ţipăt strident, ca al unui mic animal speriat de moarte. El se căţără pe zid înainte ca Luca să aibă măcar timp să-l apuce şi să-l tragă înapoi.

Ceea ce a urmat s-a petrecut în cîteva secunde. Albă ca Zăpada, nu căzuse jos în zăpadă. Rămăsese agăţată de marginea unei stînci suspendate şi se ţinea mieunînd jalnic. Un copil mai mare ar fi putut s-o scoată fără nici un pericol. Însă Dani avea abia cinci ani. Stînca era umedă, şi Dani alunecă chiar în momentul cînd să pună mîna pe pisicuţă. Un nou strigăt, care avea să-l urmărească pe Luca ani de zile, şi Dani dispăru peste marginea prăpastiei.

De n-ar fi fost Luca înebunit de spaimă s-ar fi plecat peste zid şi l-ar fi privit pe Dani jos în prăpastie. Însă nici nu-i trecea prin minte că Dani ar mai fi putut fi în viaţă. Iar pentru ca să privească numai corpul neînsufleţit al copilului, dus de ape spre cascadă era mai mult decît ar fi putut el suporta. Consternat se prăbuşi în iarbă şi îşi acoperi faţa cu braţul. Dacă l-ar fi văzut Aneta în această clipă ar fi recunoscut ea însăşi că Luca era deja pedepsit.

„Dani s-a înecat!“ gemu el, de cîteva ori în şir. „Eu l-am omorît! Ce mai pot face eu acuma?“

Încet, încet, în sufletul lui se ivi un gînd laş. Sări în sus şi privi disperat în jurul lui. În curînd vor veni să-l caute pe Dani, găsindu-l şi pe el acolo. Oricum, vor vedea că el este

ucigaşul. Pînă la această oră nu ştia nimeni că el ar avea vreo legătură cu accidentul. Dacă s-ar grăbi să meargă acasă şi s-ar purta ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic, n-ar fi cazul ca cineva să ştie vreodată. Trebuia să fugă!

Ca o căprioară hăituită o luă la sănătoasa spre pădurea de brazi care-l putea proteja. Inima îi bătea cu putere în piept, iar tîmplele îi zvîcneau. Încă nu îndrăznea să meargă acasă, ci ocoli satul pe cărări singuratice. În cazul că l-ar fi întîlnit cineva îşi va da seama că el vine din cu totul altă direcţie. Din cînd în cînd i se părea că aude paşi în urma lui. Cînd se întorcea să vadă, constata că nu era nimeni.

În cele din urmă ajunse la casa părintească şi se opri din mers. Era imposibil să intre în casă. Nu putea să apară în faţa mamei sale cu o taină atît de oribilă ascunsă în inima lui. Precis că-i va citi în ochi; în mod sigur el nu mai arăta la fel ca mai înainte. Acum era un ucigaş! Poate că ceva mai tîrziu va prinde curaj să dea ochii cu ea, însă nu acum. Dinţii îi clănţăneau! Ea îl va întreba ce s-a întîmplat? Trebuia neapărat să se ascundă! Dar unde? Atunci zări scara ce ducea în podul grajdului. Se urcă pe ea, se aruncă în paie plîngînd în hohote de ţi se rupea inima să-l asculţi.

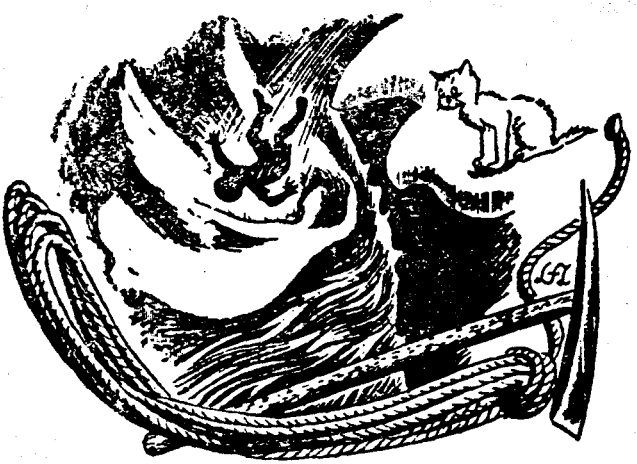

Bunica terminase de curăţit frunzele de păpădie. Se ridică cu greu sprijinindu-se în bastonaşul ei şi intră în casă unde se aşează pe un fotoliu. Era foarte obosită! Curînd aplecă capul pe piept şi adormi.

Bunica era tot mai suferindă şi arăta din ce în ce mai rău. Pe lîngă toate acestea, se simţea peste măsură de obosită. Fiindcă iubea din toată inima pe cei doi nepoţi, ea voia să lucreze pînă ce cădea de oboseală. Cu degetele deformate, ea continua să se ocupe de bucătărie, iar cu ochii ei slabi, care o dureau, să cîrpească hăinuţele copiilor. Aneta n-avea nici cea mai mică idee cît de rău se simţea bunica, căci avea abia 12 ani, iar ea nu se plîngea niciodată de nimic. Cine iubeşte din inimă şi cele mai grele poveri i se par uşoare.

Astăzi somnul bunicii dură mai mult ca de obicei. Aneta

coborîse în sat ca să facă cumpărături, tatăl era dus la pădure ca să aşeze lemnele în stive. Bunica avea de gînd să repare ciorapii albi de sărbătoare a lui Dani şi să pună petice la coatele hăinuţei albastre de in. Însă era mult prea obosită pentru aceasta. Îşi împreună mîinele noduroase şi zbîrcite în poală şi adormi din nou. Nici chiar cucul ce ieşi din căsuţa lui şi bătu ora trei, nu reuşi s-o trezească din somn.

Era aproape ora patru cînd bunica deschise ochii şi privi la ceas. Scoase o exclamaţie de uimire. Dani plecase la unu şi jumătate şi încă nu se întorsese! Unde o fi stînd atîta vreme?

– Dani, strigă ea tare, crezînd că poate s-a ascuns pe undeva. Era posibil ca în momentul următor să iasă din cine ştie ce dulap cu rîsul lui drăgălaş. De data aceasta însă, bunica, nu primi nici un răspuns.

Merse şchiopătînd pînă la balcon şi îşi făcu mîna streaşină la ochi. Spera să-l poată zări pe Dani cum vine tropăind spre casă! Ei, şi cum avea să-l certe pentru că vine aşa de tîrziu!

Cineva făcu colţul după grajd, însă nu era Dani. Era Aneta cu coşul împletit pe spate în care avea o pîine lungă de culoare brună, lucitoare. Îi făcu cu mîna bunicii şi urcă treptele în fugă.

– Aneta, pune coşul jos şi du-te de-l caută pe frăţiorul tău. Este plecat de aproape două ore şi jumătate să culeagă flori şi încă nu s-a întors! zise bunica îngrijorată.

Trosc! şi coşul fu la pămînt. În mintea ei, găsea că bunica face prea mare caz din cauza lui Dani. Ce i s-ar fi putut întîmpla în timp ce hoinărea prin pajişti? Oricine l-ar fi întîlnit l-ar fi cunoscut.

– Desigur, s-o fi dus în pădure la tata, răspunse ea. Îndată am să mă duc la el; mai întîi însă, vreau să-mi fac o felie de pîine cu unt, căci îmi este aşa de foame!

Aneta îşi tăie o felie de pîine, destul de groasă şi o unse

cu unt şi marmeladă. Între timp bunica iar se duse pe balcon şi privea de-a lungul drumului. În timp ce Aneta încă mînca, pe scară se auziră paşii greoi ai tatălui său, care intră îndată în bucătărie.

– Unde este Dani? Nu este la tine? strigă bunica. Nu l-aţi văzut undeva pe Dani?

– Dani? repetă tatăl uimit. El nu a venit în calea mea! Cînd a plecat de acasă, mamă?

Bunica încetă de a-şi mai ascunde neliniştea şi zise aproape strigînd, frîngîndu-şi mîinele:

– A plecat de două ore şi jumătate! A luat şi pisicuţa cu el! Acolo sus pe pajişti voia să culeagă flori şi şofran. Trebuie că s-a întîmplat ceva!

Tatăl şi Aneta schimbară o privire îngrijorată căci drumul de la pădure ce ducea spre casă trecea prin pajiştea de şofran şi totuşi tatăl la întoarcere spre casă nu văzu nici urmă de-a lui Dani. Aneta îşi vîrî mînuţa ei într-a tatălui, zicînd:

– Poate că s-a dus în pădure să te caute pe tine! Hai să mergem noi să-l găsim! Albă ca Zăpada cu siguranţă că stă pe undeva pe sus, ca noi să putem vedea în ce direcţie a luat-o Dani! Pisicuţei nu-i plac plimbările lungi!

Ei urcară împreună spre munte. Mergeau tăcuţi căci tatăl nu dorea să- şi facă cunoscute gîndurile. În munţi, primăvara prezintă pericole; Pîraiele umflate, alunecări de zăpadă, avalanşele, pot să pună în primejdie pe drumeţul singuratic, iar Dani era încă aşa de mic!

Bunica intră iar în casă şi începu să se roage lui Dumnezeu. Cu cît vederea ochilor trupeşti slăbea, cu atît mai bine vedea lucrurile cu cei interiori. În timp ce se ruga, avea în imagine tablouri clare cu privire la copil. I se părea că înaintea lui se înalţă o pădure întunecoasă străbătută de ape adînci şi zgomotoase; o pădure cu drumuri întrerupte de lavine şi bolovani. Pe un astfel de drum mergea Dani cu braţul plin de flori de şofran. Alături de el păşea un înger

cu aripi albe, iar la umbra acestor aripi se afla apărare, căldură şi siguranţă.

„Îngerii lor în ceruri, văd pururea faţa Tatălui Meu...", şopti bunica. Iar cînd se ridică de la rugăciune se simţi foarte liniştită după care se apucă îndată să pregătească cina.

Pe pajişte nu era nici urmă de-a lui Dani. La marginea pădurii de brad, cei doi au căutat cruciş si curmeziş strigînd după el, însă, în afară de propiul lor ecou, nu le răspunse nimeni. Treptat soarele cobora pe vîrfurile munţilor, iar umbrele de pe pajişti se lungeau.

Dintr-o dată Aneta zise:

– Tăticule, mă întreb dacă nu cumva Dani s-o fi dus la Luca. În ultimele zile, i-am văzut stînd de vorbă împreună. Vreau să fug pînă jos la casa lor de lemn, ca să-l întreb.

În acel moment, o şi luă din loc, sărind peste gropi şi pîlcuri de iarbă şi în cîteva minute ajunse la căsuţa doamnei Matter. Gîfîind, Aneta se opri şi strigă tare:

– Doamne Matter! Luca! Unde sînteţi? Nu l-aţi văzut undeva pe Dani?

Pe lîngă casă era linişte, însă, fiindcă uşa era deschisă, locuitorii ei nu păreau să fie prea departe. Aneta tocmai voia să meargă în grajd. Cînd zări statura lată a doamnei Matter, venind gîfîind pe cărare, Aneta îi ieşi în cale.

– Doamna Matter! strigă ea cu însufleţire, nu ştiti unde este Dani al nostru? De vreo trei ceasuri a plecat de acasă şi noi nu l-am mai văzut. Credeţi că ar putea să fie cu Luca? Unde este Luca?

– Tot ce-i posibil, răspunse doamna Matter. Eu tocmai acum am fost pe la voi ca să întreb dacă ştiţi ceva despre Luca, băieţandrul meu leneş! Trebuia să fie de multă vreme acasă. Vacile mugesc ca să fie mulse. Mă tem că iarăşi va trebui să fac treaba singură dacă el n-a venit cîtă vreme eu am fost plecată! Vino să ne uităm!

Ele merseră spre grajd şi dădură la o parte uşa grea de lemn. Vaca brun-roşcată lovea cu coada în jurul ei şi bătea

din picioare. Despre Luca nici urmă. Doamne Matter îl mai chemă odată cu o voce supărată, după care se întoarse să închidă uşa; în acel moment, Aneta o prinse de umăr, punîndu-şi la gură degetul arătător:

– Auziţi? Sopti ea. Se aude un zgomot sus în paie! Cu răsuflarea întretăiată, ascultară împreună. Din grămada de paie de de-asupra lor, se auzea fără îndoială, un plîns înăbuşit.

Aneta sări urcînd pe scară ca o pisică sălbatică, iar doamna Matter o urmă cu greutate. Amîndouă bănuiau că s-a întîmplat ceva rău. Aneta însă se gîndea numai la Dani, în timp ce doamna Matter se gîndea la Luca.

– Luca, bietul meu copil! strigă ea. Ce s-a întîmplat? Ce te doare?

– Dani! pufăi Aneta, apucîndu-l pe Luca de braţ şi scuturîndu-l. Unde este Dani? Ce i-ai făcut? Dă-l încoace imediat!

Luca se adînci şi mai mult în paie zvîrcolindu-se în neliniştea lui. Îşi ieşise cu totul din fire!

– Eu... nu... ştiu... unde... este...! strigă el. Nu este vina mea!

– Ce nu este vina ta? ţipă Aneta către el, scuturîndu-l şi mai zdravăn. Unde este Dani? Tu ştii şi nu vrei să spui. Doamn Matter, faceţi cumva ca el să spună adevărul!

Doamna Matter o dădu la o parte pe Aneta şi îngenunchie lîngă Luca. Faţa ei era palidă ca moartea, căci bănuia că s-a întîmplat ceva cu Dani, şi că Luca ştia de aceasta. Ea îi ridică faţa din paie şi i-o întoarse spre ea.

– Luca, porunci ea, încercînd să vorbească calm, spune-mi imediat unde este Dani?

Luca o privi disperat şi înţelese că era imposibil să ocolească întrebarea.

– El este mort! zvîcni Luca, vîrîndu-şi din nou faţa în paie şi plîngînd în hohote.

Aneta auzi bine, însă cîteva momente nu fu în stare să se

mişte din loc. În lumina amurgului faţa ei părea cenuşie, încît doamna Matter se temea să nu leşine îndată, şi încercă s-o sprijinească cu braţul. Aneta însă, sări la o parte, apoi vorbi cu vocea răguşită, ce părea că nu-i aparţine ei.

– Tu trebuie să vii să ne arăţi unde este. Atunci tatăl meu, va putea cel puţin să-l aducă acasă. Iar mai tîrziu, adăugă cu jumătate de voce, mai tîrziu te omor.

Doamna Matter se făcu că nu aude ultimele cuvinte, însă primele i se pără rezonabile.

Ea îl apucă pe băiat de braţ, îl ridică în picioare şi-l tîrî în jos pe scară. Ajunsă jos, îl zori încă odată:

– Vino Luca, trebuie să ne arăţi unde este Dani, şi aceasta imediat, că altfel vine domnul Brunner cu poliţia ca să te facă să umbli.

Această ameninţare îl trezi puţin la realitate şi în felul acesta porni la drum cît mai repede. Plîngea în hohote neîncetat şi afirma cu tărie că el este nevinovat. Doamna Matter plîngea de asemeni cu suspine, în timp ce Aneta nu era în stare să verse nici-o lacrimă. Lacrimile ei erau îngheţate de mîhnire şi mînie reţinută.

După scurt timp ajunseră la zid, iar Luca arătă în jos spre prăpastia întunecoasă:

– Acolo jos este el înecat în pîrîu! gemu el, după care se trînti jos şi-şi băgă faţa în iarbă. În acest moment apăru şi domnul Brunner la marginea pădurii, grăbindu-se spre grup.

El nu-l luă în seamă pe Luca. Aruncă o privire spre fiicăsa şi a doua spre stînci. Din această privire fugară el văzu ceva ce nici unul din ceilalţi nu observară: o pisicuţă albă, tremurîndă, stătea ghemuită pe o ieşitură de stîncă. Acum el ştia ce avea de făcut, şi doar spuse:

– Trebuie să aduc o funie! Coborî în grabă coasta dealului, fugind ca un om care este urmărit de un animal sălbatic.

Bunica care stătea la uşă, citi de asemenea pe trăsăturile

feţei lui, ceea ce trebuia să ştie deocamdată.

Fără să scoată vreun cuvînt, ea îl văzu cum îşi ia frînghia şi dispăru. Era spre lăsatul nopţii!

– În prăpastie! strigă el către bunica, depărtîndu-se. Atunci bunica, puse apă la încălzit, scoase toate aşternuturile de pat, pentru a fi la îndemînă, umplu cu apă caldă un vas metalic mare cu care încălzi patul pentru orice nevoie. După toate acestea, se aşeză, îşi împreună mîinile şi închise ochii. Din nou îl văzu pe Dani înaintea ei; însă de data aceasta era cuprins de apele reci din prăpastie; totuşi, aripile albe ale îngerilor se opuneau curenţilor de apă, iar Dani era purtat pe braţele lor puternice. – „El va porunci îngerilor Săi să te păzească..." murmură bunica! Apoi urcă treptele spre dormitor ca să încălzească camera lui Dani.

Tatăl ajunse destul de repede pe deal; însă celor ce-l aşteptau, li se părură că au trecut ore în şir. Nimeni nu scoase nici un cuvînt în timp ce el fixa frînghia de trunchiul unui copac, apoi legă de trupul lui celălalt capăt. După aceea se căţără pe stînca lunecoasă şi-şi dădu drumul pe marginea stîncii. Astfel atîrnînd peste prăpastie, aruncă o privire spre apele învolburate, ce-l luară pe fiul său. Ce văzu el însă, îi trezi în inimă un val de speranţă cît şi un strigăt ieşit de pe buze!

Bunica văzuse bine! Îngerii veghiase asupra lui Dani în timpul prăbuşirii lui, aşa că nu ajunsese chiar pînă la apă. El căzuse pe o platformă şi acolo zăcea întins pe spate cu un picior îndoit sub el. Aştepta plîngînd cu suspine ca cineva să vină să-l scoată afară. Timpul i s-a părut scurt, căci Dani a dormit o bucată de vreme, şi nu-şi dădea seama de cît timp zăcea acolo. Amintirea clară începu iarăşi abia de unde tatăl său plutea deasupra lui ca o pasăre maiestoasă, iar apoi îngenunchie lîngă el.

– Tată! murmură Dani cu glas tremurînd, unde este Albă ca Zăpada?

– Exact deasupra ta! O luăm cu noi cînd ne vom urca,

răsupunse tatăl.

– Tată, piciorul meu mă doare foarte tare! Nu-l pot mişca de loc. Vrei să mă duci acasă în braţe?

– Bineînţeles. De aceea am şi venit. Vreau să te duc acasă imediat! zise tatăl, în timp ce-l lua în braţe pe fiul său.

– Dar, tăticule, poţi tu să ne duci pe amîndoi, pe mine şi Albă ca Zăpada? Cred că tu n-ai să laşi pisicuţa acolo, nu-i aşa? spuse Dani cu un glas slab şi îngrijorat. Eu cred că este timpul să primească porţia ei de lapte, cu siguranţă că îi este sete!

– Pe Albă ca Zăpada, am s-o vîr în buzunarul meu, promise tatăl, ridicînd tot mai sus băieţaşul care gemea de durere. Cu toate acestea, Dani îşi fixă privirea pe faţa tatălui şi fu aşa de curajos, cum numai la vîrsta de cinci ani poţi să fii. Întoarcerea sus pe pajişte, nu se putea efectua căţărîndu-se cu copilul în braţe, de aceea tatăl trebui să caute un drum de-a lungul rîului, pînă acolo unde peretele stîncii era mai puţin abrupt.

În acest timp Dani căzu într-un fel de amorţeală, părînd că nu mai ştie nimic despre sine pînă ce tatăl îl aşeză jos în iarbă lîngă Aneta.

Atunci Dani deschise ochii şi-l întrebă:

– Tăticule, e Albă ca Zăpada în buzunarul tău?

– Acum mă duc s-o aduc! răspunse tatăl. Se legă bine cu frînghia, alunecă încă o dată pînă la marginea prăpastiei, apucă pisicuţa şi o aduse lui Dani. Acesta întinse braţele, iar Albă ca Zăpada se lipi de pieptul lui şi începu să toarcă. Abia atunci, pentru prima dată în acea seară, Aneta emoţionată izbucni în lacrimi.

Ea îl aşeză pe frăţiorul ei pe haina doamnei Matter, iar domnul Brunner luă în braţe pe Dani şi cei doi se îndreptau cu grijă, spre casă. În urma lor Aneta mergea cu pisicuţa în braţe. Un mic şi trist convoi! Totuşi inimile lor erau pline de mulţumire. Dani era în viaţă şi putea vorbi. Pentru moment aceasta era mulţumitor.

Nimeni însă, nici măcar mama lui, nu se gîndea la Luca care mai stătea încă ghemuit lîngă zid. Cînd acesta îşi ridică capul şi observă că era lăsat singur singurel în noapte, atunci se simţi uitat şi părăsit de toată lumea. Se ridică în picioare, şi prin întuneric se furişă spre casă. Tremurînd, se sui în pat; singur şi nefericit cum niciodată n-a mai fost un băiat pe pămînt.

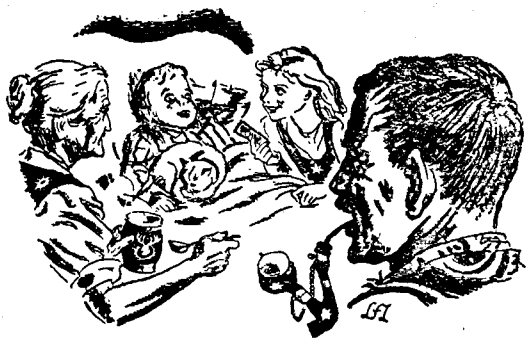

Dani stătea culcat în pătuţul lui, învelit cu pături calde, cu impresia că el era o personalitate deosebit de importantă, putînd să pretindă tot ce-i trecea prin minte. Şi pentru că aşa ceva nu s-a mai întîmplat pînă în ziua de azi el folosea din plin acest prilej.

Tatăl stătea la picioarele patului şi îi povestea tot felul de întîmplări hazlii pe care el le asculta cu mare plăcere. Aneta se ghemui pe marginea patului cu o ciocolată în mînă, iar bunica stătea de partea cealaltă pe un scăunel, cu un borcan de gem de cireşe ce-l ţinea în poală. De fiecare dată, cînd Dani o ruga, ea îi dădea în gură cîte o linguriţă cu gem. Dacă nu l-ar fi durut piciorul aşa de tare, lui Dani i s-ar fi părut că este în rai. Gemul de cireşe însă, compensa durerea.

Cel puţin pentru a zecea oară, Dani întrebă:

– Tăticule, eşti sigur de tot că Albă ca Zăpada n-a suferit nici o vătămare?

– Foarte sigur! răspunse tatăl. Ea a şi băut o ceaşcă de lapte, după care a fugit pe trepte afară cu coada ridicată. Numai pisicuţele sănătoase se poartă aşa. Dani, în timp ce-şi deschise gura ca o păsărică ca să primească şi mai mult

gem de cireşe, continuă:

– Tăticule, Luca a fost cel care a aruncat-o peste zid pe Albă ca Zăpada. Aşa-i că nu a fost frumos din partea lui?

– Da, foarte barbar a fost. El îşi va primi pedeapsa pentru asta. Însă domnul Brunner era aşa de fericit că-şi are fiul în viaţă încît nu se mai gîndea la Luca. Aneta în schimb era tot timpul cu gîndul la el. „Nu mă grăbesc", îşi zicea ea. „Odată însă am să-i fac ceva teribil. Niciodată cît voi trăi nu-l voi ierta.

– Aneta, vreau acum ciocolata mea, după aceea vreau să dorm. Tu să rămîi lîngă mine căci mă doare piciorul aşa de tare, spuse Dani.

– Da, scumpule, răspunse Aneta dîndu-i ciocolata. Eu voi rămîne lîngă tine pînă vei adormi.

Tata şi bunica îl sărutară şi-i lăsară singuri pe copii. Aneta lipi capul lui Dani de pieptul ei.

– Cîntă! o rugă băiatul, cîntă... „Acum sînt obosit şi mă duc la culcare". Aceasta era rugăciunea de seară a lui Dani pe care bunica l-a învăţat. O rugăciune în care se cerea ocrotire şi iertare. Aneta i-a cîntat adesea. Astăzi însă, îi displăcea. Ea nu putea cînta despre iertare, atîta timp cît inima ei era plină de ură faţă de Luca, iar gîndurile ei nu erau decît la răzbunare.

– Cîntarea aceasta nu! îl rugă ea. Vreau să-ţi cînt alta despre flori şi primăvară.

Dani însă se îmbufnă. In seara aceasta ea trebuia să facă ce voia el!

– Mie nu-mi place cîntecul despre primăvară! eu vreau să-mi cînţi „Acum sînt obosit şi mă duc la culcare", se plînse Dani.

– Ei bine, oftă Aneta. Atunci hai să ţi-l cînt:

Eu sînt obosit şi la odihnă mă duc.
Închide-mi ochii în al meu pătuc.
Lasă ca privirea din ochiul Tău,
Să fie asupra patului meu.

Dacă azi am lucrat nedrept fără să vreau
Nu-mi ţine în seamă, bunule Dumnezeu.
Harul Tău şi sîngele lui Isus,
Să spele tot răul de mine adus.

Aneta cîntă rar şi cu voce tristă. Nici nu ajunse la sfîrşit cînd Dani adormise deja. Un rest de ciocolată se preligea din colţul gurii murdărind perna. Aneta îşi adînci faţa în plapumă şi izbucni în plîns. Era foarte obosită, iar plînsul îi aducea uşurare după atîta spaimă prin care trecuse. Aceste lacrimi însă, nu le vărsa dintr-o bucurie sinceră. Cum ar fi putut fi fericită din toată inima, atîta vreme cît purta ura în sufletul ei?

În cele din urmă, se ridică cu un suspin şi coborî în bucătărie. Tatăl era la vaci, Niciodată în viaţa lor n-au fost mulse aşa de tîrziu. De indignare băteau din picioare şi mugeau. Bunica pregătea ceva de mîncare, căci nici ea, nici tatăl n-au mai băgat nimic în gură de la prînz. Nimeni nu avea timp să se mai gîndească la altceva decît la Dani.

– El doarme! spuse Aneta, apoi se aşează să privească fix la focul din sobă.

– Doctorul, în curînd va fi aici. Atunci trebuie să-l trezim, bietul de el! Să-l lăsăm să doarmă cît poate dormi, zise bunica cu gingăşie.

După o scurtă tăcere, Aneta spuse direct:

– Bunică, Luca trebuie să fie pedepsit, care-i va fi pedeapsa? Nu mă pot gîndi la nimic ce ar fi destul de aspru!

Bunica nu răspunse imediat. În cele din urmă ea spuse:

– Te-ai gîndit tu Aneta, că o faptă rea înfăptuită, îşi aduce cu sine pedeapsa fără ca cineva să mai adauge ceva?

Nu, la aşa ceva Aneta nu se gîndise!

– Gîndeşte-te numai la frica lui Luca cînd îl văzu pe Dani prăbuşindu-se în prăpastie. Gîndeşte-te la jalea lui şi remuşcările de conştiinţă din seara aceasta, şi mai gîndeşte-te cît de ruşine îi este, şi ce frică are că lumea va auzi tot ce-a făcut el! Apoi întreabă-te dacă el nu este destul de

pedepsit, iar noi n-ar trebui să-i iertăm fapta şi să-l ajutăm să facă un nou început?

Aneta nu dădu mare atenţie cuvintelor bunicii, reţinînd doar propoziţia: „Gîndeşte-te ce frică are că lumea va auzi ce-a făcut." Aceasta îi sări în ochi! Va avea ea grijă ca lumea să afle. Oriunde va merge în sat, sau la şcoală, peste tot va povesti ce-a făcut Luca. Oricine trebuie să-l urască!

Gîndurile ei fură întrerupte de o bătaie grăbită în uşă, şi sora lui Luca năvăli grăbită înăuntru. Ea se întorsese de la serviciul ei, tocmai cînd micul convoi îndurerat cobora dealul. Atunci dăduse fuga la poştă ca să telefoneze doctorului care locuia la opt km. depărtare.

– Doctorul Gubler nu poate veni! zise ea gîfîind. A plecat în alt sat la o bolnavă şi nu se întoarce înainte de miezul nopţii. Mi s-a spus, ca dvs. să-l duceţi pe Dani mîine, diminiaţă cu căruţa la spital. Acolo doctorul poate să-l consulte.

– Mulţumesc, Maria. A fost drăguţ din partea ta că te-ai interesat pentru noi, spuse bunica, şi se întoarse înapoi în bucătărie. Maria însă din curiozitate rămase pe loc.

– Spune-mi Aneta, de fapt cum s-a întîmplat nenorocirea? De ce mama mea a fost aşa de tăcută şi abătută?

– S-a întîmplat sus pe deal! răspunse Aneta scurt. Luca a aruncat pisicuţa lui Dani peste stîncă, iar Dani a vrut s-o salveze. Luca nici măcar n-a încercat să-l oprească pe Dani. Nu m-ar mira dacă nu chiar el l-ar fi împins! Eu cred că Dani şi-a rupt piciorul. El a stat ore întregi pe stîncă, iar Luca n-a spus nimănui nimic.

Maria, de groază, se făcu palidă de tot. Ea n-a fost niciodată prea ataşată de fratele ei mai mic. Dacă ar fi fost, poate că ar fi devenit un băiat mai cumsecade. Copiii care nu sînt iubiţi, rareori devin iubitori.

– Ar trebui să fie aspru pedepsit! strigă Maria furioasă. Eu însumi mă voi îngriji de aceasta! Cu aceasta ieşi repede din casă. Aneta zîmbi satisfăcută. Îi convenea de minune

ca să aţîţe împotriva lui Luca, chiar şi pe cei din propia lui familie. Ea simţea că răzbunarea a început.

După o masă destul de tăcută, Aneta se retrase în camera ei de sus, destul de epuizată şi cu inima întristată. Aprinse lumînarea şi cu ochii umezi de lacrimi îl privi pe frăţiorul ei. Dani dormea cu braţele larg deschise. Părul lui umed era dat la o parte de pe frunte, iar expresia paşnică obişnuită nu se mai putea vedea pe faţa lui. Îşi încreţea fruntea prin somn şi din cînd în cînd îşi mişca neliniştit capul şi murmura cuvinte neînţelese.

Aneta se sui în patul ei de lîngă geam şi cu toate că era obosită nu putu adormi. Se simţea curios de singură. Atunci spre bucuria ei se auziră paşi înceţi pe trepte şi bunica intră în camera ei. Niciodată ea nu venea sus în dormitor, pentru că urcarea treptelor îi supunea piciorul ei bolnav la prea mare oboseală.

– Bunico! Strigă Aneta, întinzînd braţele şi izbucnind în plîns.

Multă vreme bunica nu scoase nici un cuvînt. Ea stătea pe margina patului şi o mîngîia pe Aneta. În cele din urmă începu:

– Ascultă, fetiţo! Cînd Dani era mic de tot, noi l-am dus la biserică şi prin credinţă l-am predat în grija Mîntuitorului. De atunci, zilnic l-am rugat pe Domnul Isus să-l ţină în braţele Lui. Braţul Lui ocrotitor a fost permanent asupra lui. Şi chiar dacă ar fi murit, gîndeşte-te că el ar fi mers de-a dreptul în cer. De aceea noi să ne ştergem lacrimile şi să ne încredem şi pe mai departe în Tatăl din ceruri care are grijă de Dani şi care îi doreşte tot ce este mai bine pentru el.

– Atunci de ce a îngăduit Dumnezeu ca Luca să-i producă aşa mare durere? obiectă Aneta. Bunico, eu îl urăsc aşa de mult pe Luca, încît îmi vine să-l ucid, nu alta!

– Atunci tu nu te poţi ruga pentru Dani, răspunse liniştită bunica. Dumnezeu este dragoste şi atunci cînd noi ne rugăm, ne apropiem mult de tot de dragostea Lui; atunci ura

noastră trebuie să se topească exact aşa cum se topeşte zăpada cînd vine primăvara şi soarele străluceşte peste ea. Lasă-l pe Luca în grija lui Dumnezeu. El răsplăteşte şi binele şi răul, totu-i descoperit înaintea lui, El îl iubeşte tot aşa de mult pe Luca ca şi pe Dani al nostru.

Bunica o sărută pe Aneta şi plecă. Aceasta cugetă la cuvintele ei, însă ultima afirmare n-o putea accepta. Era doar imposibil ca Dumnezeu să-l iubească tot aşa de mult pe bădăranul, respingătorul şi prostul de Luca, ca şi pe drăgălaşul de Dani! Prima poate însă era adevărată. Aneta ştia acest lucru şi aceasta o neliniştea. Întradevăr, ea nu se putea ruga pentru Dani, şi în acelaşi timp să plănuiască cum să-i facă rău lui Luca. Pur şi simplu, acestea nu se potriveau. Ea voia să se roage pentru Dani, însă atunci ura ar fi trecut, şi aceasta nu şi-ar fi dorit-o; în nici un caz nu, pînă nu şi-a satisfăcut dorul de răzbunare.

Aşa că, între timp, bunica putea să se îngrijească de rugăciune, iar ea, Aneta, să se odihnească în gîndurile ei de răzbunare! Chiar cînd ajunse la această hotărîre, Dani se ridică în capul oaselor şi pe jumătate adormit începu să plîngă speriat:

– Albă ca Zăpada, unde este Albă ca Zăpada? A căzut în rîu!

Aneta se duse repede la el.

– Nu, nu! îl linişti ea. Albă ca Zăpada este aici! Ea luă pisicuţa ce torcea la piciorul patului şi o puse în braţele lui Dani. Dani se lăsă pe pernă şi adormi pe dată cu pisicuţa pe piept.

Aneta rămase în picioare lîngă frăţiorul ei pînă ce respiraţia lui deveni regulată şi liniştită. Atunci se sui în patul ei şi adormi adînc.

Luca stătea pe întuneric în patul lui. Capul îi era greu de durere, iar ochii nu voiau să se închidă, căci de fiecare dată cînd pleoapele dădeau să se lipească îl vedea pe Dani în faţa lui cum se prăbuşeşte pe marginea stîncii. Nu era însă o stîncă obişnuită, ci una întunecoasă adîncă fără fund.

Din cînd în cînd îl biruia somnul, dar tot de atîtea ori se trezea cu un strigăt de spaimă, cu inima bătîndu-i cu putere, căci visele lui erau mai groaznice decît gîndurile în stare de veghe. De-ar veni cineva la el! Era înfiorător să fi aşa de singur! Îi era dor de mama. Ştia că ea se află în casă, căci o auzea cum trebăluia în bucătăria ce se afla dedesubtul camerii lui. El însă nu îndrăznea s-o cheme. Cu siguranţă că ea era foarte supărată pe el! Poate că nici nu voia să vină la el! Poate că la strigătul lui, ar putea răspunde sora lui. Cel puţin pe ea ar fi dorit s-o vadă. El nu-şi închipuia nici măcar ce ar vrea să-i spună!

Luca începu a se gîndi la ziua următoare. Desigur că treubuia să meargă la şcoală, iar Aneta o fi povestit deja la toţi. Şi aşa nu era prea simpatizat – el era respingător, capricios şi prost – acuma însă, toţi îl vor urî. Nimeni nu va

mai vrea să stea cu el în bancă, nici să mai vorbească cu el, nimeni n-o să mai meargă cu el în drum spre şcoală.

Atunci auzi paşi pe trepte şi îndată mama intră în camera lui. Luca se ridică în sus, ridică mîinile spre ea şi începu iar să plîngă. Dar ea se aşeză doar la capătul patului şi-l privi posomorîtă. Inima ei era plină de milă faţă de el, şi nu dorea nimic mai cu ardoare decît să-l poată mîngîia. Oare ce va face familia Brunner în cazul că Dani era grav rănit? O s-o dea în judecată? Şi plata doctorului? Cu ce avea să plătească toate acestea? Aşa că biata doamna Matter, nu îndrăzni să apară prea compătimitoare. Nu trebuia să se audă despre ea că a ţinut parte fiului ei. În afară de acestea, socotea că e datoria ei să-l pedepsească în vreun fel.

De-ar fi fost o femeie înţelegătoare ar fi observat că nu mai era nevoie de încă o pedeapsă din partea ei. Ea ar fi putut prevedea săptămînile nesfîrşite de frică şi singurătate autocritică spre care se îndrepta Luca, şi ar fi recunoscut că era de datoria ei să-l mîngîie şi să-l ajute să răzbească cît se poate mai bine.

– Tu eşti un băiat rău, Luca! spuse ea încet. Eu nu ştiu cu adevărat ce se va întîmpla. Dacă acest Dani este grav rănit, atunci noi ajungem la sapă de lemn. Va trebui să plătim o sumă de bani şi aceste cheltuieli nu le putem face în nici un caz. Nu m-aş mira dacă poliţia ar veni pe capul nostru! Tu ai pus la cale ceva îngrozitor şi eu nădăjduiesc că îţi este ruşine de-a binelea.

Luca se ruşină aşa de mult, încît nu dădu nici un răspuns. De obicei el nu rămînea dator cu răspunsurile, aşa că mama lui rămase foarte surprinsă. Aşa de scump la vorbă ca acuma, Luca nu mai fusese niciodată. De aceea vocea doamnei Matter răsună mult mai blîndă, cînd zise:

– Acum, hai să sperăm că totul va fi bine! Mîine va trebui să mergi la familia Brunner să le spui cît de rău îţi pare de cele întîmplate. Poate că te vor ierta!

Ea aştepta un răspuns, însă nu primi nici unul. Atunci nici ea nu mai zise nimic şi părăsi camera foarte îngrijorată. Curînd însă se întoarse cu un castron cu supă fierbinte. Ar fi fost necinstit ca să-l mîngîie pe fiul ei, însă ca să-i dea ceva de mîncare, desigur că putea s-o facă.

Luca luă castronul în mînă şi încercă să mănînce. La a treia sorbitură însă, se înecă, şi înapoie castronul mamei lui. Îşi vîrî faţa în perină şi izbucni din nou într-un plîns sfîşietor. Mama lui nu spuse nimic, căci nici nu ştia ce să zică. Îl mîngîie gingaş peste creştet, iar cînd plînsul cu suspine se mai linişti, ieşi din cameră pe furiş şi-l lăsă să doarmă.

A doua zi cînd Luca se trezi din somn, nu mai ştia ce se întîmplase, nici motivul pentru care îl durea capul, iar ochii îl usturau. Curînd însă, amintirile îi năvăliră dintr-o dată, şi îşi dădu seama că astăzi trebuia să mai meargă şi la şcoală. Acolo se va întîlni cu colegii lui. Dani ar fi putut muri în timpul nopţii şi ei vor şti cu toţii că el este vinovat de moartea lui!

Nu, el nu putea merge astăzi la şcoală. Trebuia să se ţină ascuns toată ziua. Aceasta ar fi prea greu. El va merge pînă în pădurea de brad iar tîrziu după amiază se va întoarce spre casă. Nimeni nu trebuia să observe ceva. Mama sa va crede că el a fost la şcoală, nimeni nu va veni să întrebe despre el; căci locuia mult prea departe de sat, sus în munte, şi mai ales, cui îi păsa de el? Desigur, în cele din urmă se va descoperi şiretlicul lui. Deocamdată însă, este vorba de ziua de azi! Mîine poate se va simţi altfel, sau poate lui Dani îi va merge mai bine. Ce se va întîmpla după aceea, era egal, astăzi însă voia să fugă şi să se ascundă.

Se sculă şi coborî în bucătărie unde o găsi pe Maria. Tocmai terminase de servit micul dejun şi se pregătea să meargă la tren. Cînd Luca intră în bucătărie ea dădu din cap uitîndu-se în altă parte. El însă nici nu se uită la ea. Tăcut traversă bucătăria şi se duse în grajd să-i ajute mamei la mulsul vacilor. Ea îl privi îngrijorată însă Luca nu zise ni-

mic. După ce isprăvi treaba servi micul dejun în tăcere. Apoi se ridică, o sărută pe mama şi fără să scoată vreo vorbă plecă. Privirea ei îl urmări pînă la cotitura drumului, îi făcu semn cu mîna, iar el îi răspunse la fel. Însă abia dispăru din ochii ei, şi Luca stătu pe loc aşteptînd pînă fu sigur că mama lui a intrat în casă, apoi se întoarse şi o luă la fugă sus spre pădure, aşa de repede cît îl ţineau picoarele.

Cînd ajunse în pădurea de brazi, liniştită şi răcoroasă, gîfîia de-a binelea. Aici se afla în siguranţă, căci era încă dimineaţa devreme. Se aşeză jos la marginea drumului şi începu să se gîndească.

Se afla într-o pădure minunată! Copacii ascultau de vocea primăverii revenind la viaţă plină de sevă, împrăştiind peste tot miros de răşină care se prelingea pe trunchiurile brune. De pe suprafaţa pămîntului pe unde soarele pătrundea făcînd pete luminoase, se ridica un abur plăcut mirositor. Pădurea era plină de pace. Dintr-o dată, Luca se simţi mai încrezător, de parcă o rază de soare ce pătrundea printre ramuri, s-ar fi rătăcit în inima lui.

N-avea nici cea mai mică idee ce-ar fi putut face toată ziua. Nici de mîncare n-avea nimic la el, căci masa de prînz îl aştepta în sala de mese a şcolii. Acum însă, sentimentul ciudat de încredere îl făcea somnoros; şi pentru că petrecuse o noapte zbuciumată se întinse pe pămîntul moale din pădure. Fiind apărat de privirile nedorite printr-un desiş de mure, el căzu într-un somn adînc.

Vîntul cald de primăvară îi trecu prin păr, iar uneori îl săruta cîte o rază de soare. Veveriţe harnice zburdau printre crengi aruncîndu-se după conuri de brad. Prin apropiere sălta peste pietre un pîrîiaş vesel. Luca însă dormea. Aşa dormi pînă ce soarele ajunse deasupra capului său, iar elevii, jos în sat, se aşezau la mesele lor lungi. În pădure însă nu se găsea aşa ceva! Luca se ridică şi pribegi mai departe în sus spre munţi. Se gîndea că poate vreun ţăran binevoitor de la vreo casă de sus din munţi, să-i dea şi lui un

pahar cu lapte. În timpul mersului îşi vîrî mîinile în buzunar. Atunci dădu de briceagul lui, pe care îl scoase afară.

Ajungînd la marginea de sus a pădurii, în faţa lui apărură brazi falnici şi fagi precum şi povîrnişuri abrupte acoperite de iarbă. Mugurii de stejar erau umflaţi, aproape să se desfacă, iar ici şi colo cîte o frunzuliţă mătăsoasă străpunsese deja învelişul protector. În curînd se vor deschide toate, iar frunzişul proaspăt va proiecta spre cerul albastru-închis o dantelărie fină.

Luca se aşeză pe un trunchi de copac răsturnat. Ridică de jos o bucată de lemn şi ca de atîtea alte ori, începu s-o cioplească. De cele mai multe ori el făcea acest lucru neplanificat. Astăzi însă se simţea aşa de liber! Ce-ar fi să încerce să sculpteze o capră neagră? Aşa că, cuprins de indiferenţă lovea intermitent cu briceagul în bucata de lemn.

Încetul cu încetul însă, lemnul începu să capete o formă în mîinile sale, ceea ce îi produse o ciudată emoţie. Aceasta îl făcu să uite amărăciunea ce-l chinuia. În mintea lui, vedea animalul în toate formele, iar degetele executau ceea ce vedea el. Întîi apăru un cap cu coarne, frumoase uşor îndoite şi un nas cîrn vioi. Apoi o ureche ascuţită ce auzise sunetul cornului de vînătoare, patru picioare suple şi un corp în poziţie de fugă.

Luca care ţinea sculptura în mînă, o îndepărtă de ochi la lungimea braţului, pentru a o examina. Nu era perfectă, însă dovedea o asemănare neîndoielnică cu o capră neagră.

El însuşi n-avea habar cît de bine reuşise lucrarea; şi totuşi pentru prima dată de la acea întîmplare îngrozitoare, se simţea aproape fericit. El găsi ceva la care se pricepea să facă! El putea sculpta! Acum nu-i mai păsa dacă va trebui să fie singur. Chiar dacă ceilalţi copii n-ar fi voit să-l aibă lîngă ei, el se putea retrage într-un colţ liniştit în pădure, iar acolo să născocească lucruri frumoase şi să sculpteze. În timpul lucrului, putea să uite trecutul; şi după aceasta tînjea el cel mai mult! Căci, orice s-ar fi întîmplat mai de-

parte, el putea fugi la lucru şi să uite totul.

Se urcă în sus pe coastă şi privi în jos spre pădure. Soarele cobora spre munţi ca să apună. Jos în vale, el putea să distingă puncte mici, negre ce se răspîndeau în direcţii diferite. Aceste puncte mişcătoare, erau colegii lui care veneau de la şcoală. Cam după un sfert de oră, şi el putea să pornească spre casă.

Fiindcă nu putea merge acasă înainte de vreme, Luca mai hoinări un timp prin pădurea de brazi. Soarele lumina acum cealaltă parte a văii, iar pădurea era răcoroasă şi plină cu tot felul de zgomote. Luca ţinea mîna în buzunar şi cu degetele ţinea strîns sculptura lui. Ce sentiment fericit! În schimb gîndul la ce ar putea auzi acasă, era de-a dreptul apăsător! Dani putea deja să fi murit. Luca însă, alungă aceste gînduri; nu putea să le nutrească în veci. Probabil că Dani era numai grav rănit. Din nou îl văzu în faţa ochilor pe băieţelul cu faţa albă, speriată, cum îl priveşte! Numai de-ar putea face ceva ca iarăşi să fie totul bine! Însă nu-i trecu prin minte nici o idee.

Cînd ajunse acasă, Luca îşi luă o înfăţişare destul de neplăcută, cu care intră în cameră. Mama îl examină îngrijorată. Ea aşteptă puţin să vadă dacă nu cumva el va începe să vorbească primul. În cele din urmă însă, nu-şi mai putu reţine curiozitatea şi-l întrebă:

– Ei, cum te-ai simţit la şcoală?

– Mulţumesc, bine!

– Eu am fost la familia Brunner să mă interesez de starea sănătăţii lui Dani, continuă ea. Domnul Brunner şi Aneta s-au dus cu el la doctor. Se vor întoarce de-abia seara tîrziu acasă! Bunica a fost foarte prietenoasă, Luca. Ei sînt oameni buni şi eu cred că te vor ierta, iar situaţia se va încheia mult mai simplu decît ai meritat tu.

Luca nu răspunse nimic. Bunica poate să-l ierte însă Aneta n-o va face niciodată. Aceasta o ştia el. După o pauză, mama întrebă:

– A ştiut învăţătorul ce s-a întîmplat?
– Da!
– A zis ceva?
– Nu!

Mama rămase nedumerită. Toată ziua a apăsat-o gîndul la ceea ce Luca avea să întîmpine la şcoală. Acum se părea deci că nu s-a întîmplat nimic deosebit. Din contră, Luca privea mai degrabă lumea ceva mai încrezător decît o făcuse dimineaţă.

– Mă duc să mulg vacile, mamă! spuse el, şi porni spre grajd cu un suspin de uşurare. Grajdul era un loc de refugiu, unde putea scăpa de întrebările mamei sale. Cel puţin vacile n-aveau despre el o părere mai rea ca înainte. Îndată se apucă de treabă, după care duse găleata la gură şi bău o cantitate de lapte destul de mare; acesta era cald şi spumos, şi-i făcu bine.

În seara aceea, avea de gînd să păstreze o porţie de pîine de la cină, iar mîine voia să se întoarcă din nou în pădure pentru a petrece o nouă zi în linişte şi siguranţă. Fiecare zi voia s-o ţină aşa, pînă va fi descoperit. Aceasta putea dura multă vreme, căci doar el locuia aşa de departe!

Luca lungi cît mai mult mulsul vacilor, apoi se întoarse în casă cu găleţile pline cu lapte. Ajunse la uşă în acelaşi moment cu sora lui care urcase dealul în fugă şi acum gîfîia înfierbîntată.

– Leneşule ordinar! strigă ea către Luca, în loc de salutare. Aşa! vrei să chiuleşti de la şcoală? Unde a hoinărit toată ziua, mamă? Trebuia să-l sileşti să meargă la şcoală!

Mama se întoarse spre ea, revoltată.

– Ce prostii vorbeşti tu, Maria? De la sine înţeles că el a fost la şcoală azi. Abia acum a sosit acasă! Lasă-l în pace pe bietul copil şi vezi-ţi de treburile tale!

– Asta mai lipsea! strigă Maria. Dacă abia acum a venit acasă, aş dori din toată inima să ştiu de unde a venit. Cînd veneam de la gară, m-am întîlnit cu învăţătorul lui; el pli-

vea în grădină printre zarzavaturi cînd m-a văzut şi m-a întrebat peste gard: „Ce este cu Luca? De ce n-a venit la şcoală? Este bolnav?“ Atunci i-am răspuns „El este destul de bine! Mîine va veni, chiar dacă va trebui să-l aduc tîrîndu-l de urechi“. Aşa, acum ai auzit Luca! Dumnezeu ştie pe unde ai hoinărit tu astăzi! Oricum, mîine te duc eu însumi la şcoală.

– Bine, Luca! cum ai putut tu să mă minţi în halul acesta? strigă mama ieşită din fire. Tu eşti într-adevăr un băiat rău! Nu mai ştiu ce să fac cu tine! E mai bine că însuşi învăţătorul să te pedepsească!

Şi pentru că era aşa de mîhnită din cauza înşelăciunii lui Luca îşi acoperi faţa cu şorţul şi izbucni în plîns.

Luca se rezemă de sobă într-o tăcere grea şi amară. Toţi şi toate erau împotriva lui! Pierdu şi singura posibilitate de evadare. Mîine trebuia să meargă la şcoală, iar Aneta va fi acolo. Dacă ar fi fost azi la şcoală, el n-ar fi întîlnit-o.

Apucă o bucată de lemn şi începu să lovească în el cu briceagul. Din cînd în cînd, pipăia cu degetele după capra neagră din buzunarul lui.

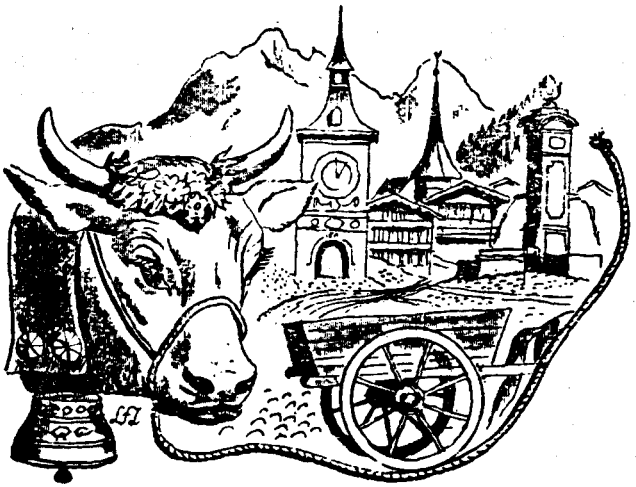

Dani stătea culcat în căruţă pe o pătură, avînd sub el un pat făcut din fîn. Visa uitîndu-se spre cer unde pluteau nouraşi mici de vată care arătau ca nişte oiţe somnoroase pe o pajişte albastră. Ar fi privit bucuros peste marginea căruţei, însă din păcate aceasta era imposibil, pentru că el nu se putea ridica. Aşa că, se mulţumea să privească cerul, iar Aneta să-i descrie peisajele şi întîmplările călătoriei. Pe Dani îl durea tare piciorul, de acee se supăra uşor. De fiecare dată cînd îl zdruncina căruţa, el ţipa de durere. Aneta însă îl liniştea cu conversaţiile ei, căci era foarte plăcut să te ştii o persoană aşa de importantă.

– Acum sîntem sus în sat, Dani, spuse Aneta. Noi trecem acum pe lîngă biserică. Chiar acum Emil măturătorul de stradă scoate vacile din cimitir. Se vede că un nesocotit la minte a lăsat poarta deschisă!

– Vacile voiau să intre în biserică?

– Nu, ele voiau să sară peste zid, dar n-au reuşit şi trec peste morminte. Acuma sîntem la grădiniţă, Dani, iar acolo este educatoarea care-şi mătură treptele. Se vede că este

ziua ei de curăţenie, căci a dat drumul tuturor copiilor micuţi... O, de ar avea şi învăţătorul vostru zi de curăţenie! Iată educatoarea se îndreaptă către noi. Ne-a văzut, şi desigur vrea să afle cum te simţi tu. Iar acolo, sînt doamna Blaser şi doamna Imsteg. Ele spală rufele la fîntînă. Acuma au lăsat de spălat şi vin şi ele spre noi.

Aneta avea dreptate. Toţi voiau să afle cum îi merge lui Dani. Într-un sătuleţ mic unde arareori se întîmplă ceva nou, veştile se împrăştie repede; se vorbeşte mult asupra lor şi se păstrează multă vreme în amintire. Soţia dirigintelui de la oficiul poştal aflase o parte din poveste cînd telefonase Maria, iar soţia şefului de gară aflase tot de la Maria cînd aceasta aştepta trenul de dimineaţă. Acum dar, tot satul ştia de cele întîmplate şi dorea să afle şi mai multe amănunte.

Aşadar, doamna Blaser şi doamna Imsteg lăsară cămăşile bărbaţilor lor să plutească ca nişte baloane lîngă fîntîna satului, doamna Studer, propietara prăvăliei din sat apăru de după tejghea şi împreună cu doi clienţi se grăbiră să iasă afară; educatoarea lăsă găleata jos şi împreună cu toate femeile înconjuraseră căruţa. Fiecare dintre ei se ridica pe vîrful picioarelor ca să-l privească pe Dani, cum sta culcat pe patul lui din fîn. Dani care era un pic mai palid ca de obicei, arăta bine dispus şi foarte bucuros să-i vadă pe toţi.

– Ah, micuţa comoară, strigă educatoarea ridicîndu-şi mîinile spre cer. Povesteşte-ne totul, Aneta!

Cu toate că ele auziseră odată povestea pe care fiecare din ei au spus-o vecinului, totuşi erau dispuse s-o mai audă încă odată. Aşa că Aneta povesti totul, iar femeile cumsecade dădură din cap una după alta, plescăind din limbă. Indignarea lor faţă de nefericitul Luca era fără margini.

– Vai ce băiat crud! strigă educatoarea. Am să-i avertizez pe cei mici să nu aibă nimic de-a face cu el.

– Eu am să-i interzic lui Petre al meu să se mai joace cu el! spuse soţia dirigintelui poştal. El are o inimă crudă!

Aceasta se vede din ochii lui. Îmi pare rău de mamă-sa.

Ea zîmbea gîndindu-se cu mîndrie la fiul ei care era vesel şi cu pistrui pe faţă socotit ca unul din cei mai iubiţi copii din sat.

Cu timpul, tatăl lui Dani deveni nerăbdător şi pocni din biciuşcă strigînd că nu mai poate lăsa pe doctor să aştepte multă vreme. Femeile se dădură la o parte, iar căruţa porni mai departe pe drumul pietruit. În urma ei cercul de femei se închise din nou şi în plină stradă începură să stea la taifas.

Călătoria continua încet. Calului nu-i păsa cîtuşi de puţin de aşteptarea doctorului, iar Aneta avea timp suficient să-i descrie lui Dani peisajul. În stînga lor dealul urca abrupt, iar la dreapta un zid de piatră scund mărginea drumul, în spatele căruia povîrnişul cădea de-a dreptul înspre rîu.

– Pîrîul este foarte umflat! observă Aneta. Vremea frumoasă a făcut ca zăpada să se topească aşa de repede. Apa deja ajunge peste rădăcinile brazilor. Acolo este un copac răsturnat, arată ca un pod peste rîu. O veveriţă micuţă stă înaintea lui şi stă nehotărîtă să treacă dincolo sau nu!

– Unde? Strigă Dani. În curiozitatea lui, se uită pe sine şi încercă să se ridice. Însă, căzu înapoi cu un strigăt de durere.

– Tu nu poţi s-o vezi! îl avertiză Aneta. Ververiţa şi aşa a fugit înapoi în pădure. Iată că trecem pe lîngă gară, Dani. Acolo sînt cinci vaci care probabil aşteaptă să fie încărcate la tren!

Curînd după aceasta, cei trei călători lăsară în urma lor căderea de apă furtunoasă şi cotiră pe o stradă mai largă. Pe ambele părţi a străzii erau plantaţi sorbi. Trecură pe lîngă o fabrică de cherestea, de unde venea un miros puternic de rumeguş. Mai departe întîlniră o pajişte plină de flori de şofran. Cînd apărură din nou case în raza vizuală, Aneta îi făcu cunosut lui Dani că se apropie de oraş.

– Povesteşte-mi despre magazine, o rugă Dani emoţionat. În scurta lui viaţă, fusese abia o singură dată la oraş şi i se păru că este cel mai minunat loc de pe pămînt.

În fond nu era nici o grandoare în acest oraş. Magazinele stăteau înghesuite unele lîngă altele pe o singură stradă îngustă. Însă erau foarte frumoase. Bunăoară era brutăria a cărei vitrină era umplută cu prăjituri frumoase de fructe şi munţi întregi de turtă dulce în toate formele posibile. Apoi magazinele de îmbrăcăminte cu vitrinele lor cu costume naţionale în culori vii. Cea mai frumoasă însă, era prăvălia cu obiecte sculptate. Erau rînduri întregi de ceasuri cu cuc sculptate şi omuleţi bătrîni ce aveau gura deschisă larg, iar între dinţii lor de lemn puteau să spargă nuci. Aneta avusese de descris o mulţime de lucruri minunate, încît îşi pierduse răsuflarea, pînă cînd în cele din urmă căruţa opri în faţa spitalului.

Ca şi oraşul, spitalul era mic şi modest, însă în ochii lui Aneta şi a lui Dani era uimitor de mare. Aproape toţi pacienţii se aflau afară pe balcoanele însorite. Uşa de la intrare stătea larg deschisă. Tatăl sări din căruţă, legă hăţurile de gardul grădinii şi merse înăuntru. Cîteva minute mai tîrziu apăru iarăşi însoţit de doi bărbaţi cu o targă. Aceştia îl duseră pe Dani în sala de aşteptare unde l-au aşezat pe o bancă. Tatăl se aşeză pe un capăt al bănci, iar Aneta pe celălalt capăt. Ciudata linişte a locului şi mirosul specific de spital îi impesionară pe toţi şi-i făceau tăcuţi. Dani se amuza examinînd pe surorile medicale ce treceau pe lîngă el. Ele erau înbrăcate în halate lungi iar pe cap aveau bonete mici. Dani găsea că ele arătau exact aşa ca îngerii din Biblia ilustrată a bunicii.

Ei au trebuit să aştepte mult timp. Tatăl şi Aneta îşi lăsară capetele pe piept şi moţăiau, Dani însă adormi adînc.

El fu trezit de doctorul care se năpusti asupra celor trei şi părea a fi foarte grăbit. Era un om mai în vîrstă, cu o barbă mare neagră şi o voce răguşită. Lui Aneta nu-i plăcu

deloc.

După aceasta, totul decurse foarte rapid. Dani fu aşezat pe un căruţ cu roate, pentru a-i face o radiografie la picior, ceea ce lui i se părea interesant. Voia să afle dacă va putea obţine radiografiea pentru el, ca apoi s-o atîrne pe perete în camera de zi. Apoi, fu dus iarăşi într-un cabinet şi doctorul trase de picior încolo şi încoace pînă ce Dani strigă de durere. În clipa aceasta fură aduse şi radiografiile, însă ele nu aveau nici o asemănare cu piciorul lui Dani.

Doctorul însă păru a fi mulţumit. El le examină amănunţit şi dădu prevăzător din cap, apoi se întoarse spre tata lui Dani:

– Băiatul trebuie să rămînă în spital. Are o fractură complicată la picior.

Tatăl Anetei însă, se împotrivi categoric. El n-avea intenţia de-al lăsa pe băieţaşul lui în grija acestui bărbat cu barbă neagră şi cu mîini nu prea uşoare.

– Noi îl vom îngriji acasă pe Dani, hotărî el. Aceasta este posibil, nu-i aşa? Doctorul dădu din umeri:

– Este posibil! replică el. Ar fi însă mai bine să rămînă aici. Eu nu pot să mă duc pînă la dvs. acasă. Va trebui deci să-l aduceţi pe băiat aici.

– Nu mă deranjează cu nimic aducerea lui aici, spuse tatăl îndărătnic, la care Aneta îşi vîrî mîna ei mică în mîna tatălui. Aceasta însemna că este de aceiaşi părere. Şi ea voia neapărat să-l aibă pe Dani acasă lîngă ea.

Doctorul ridică din nou din umeri, apoi Dani fu luat încă odată cu toată graba de către o soră, însă de data aceasta nu se întoarse în prima jumătate de oră.

În sfîrşit, cînd fu adus înăuntru, arăta somnoros şi cam iritat şi nu-şi mai putea aduce aminte de nimic, afară doar de un miros ciudat. Aneta descoperi că el era îmbrăcat într-un bandaj de ipsos, de la şold pînă la genunchi. Ea îl făcu atent pe Dani despre aceasta, iar el privi la picior cu mirare.

– De ce trebuie să port pantalonii aceştia albi şi tari? Întrebă el în cele din urmă. Fără să aştepte un răspuns, se pronunţă că nu-i place de doctorul cu barbă neagră şi mare, şi că doreşte să se întoarcă acasă.

Nici Aneta nu-l simpatiza, şi cu toţii doreau să se întoarcă acasă. Aneta pentru că îi era foame, Dani pentru că era obosit, şi tata fiidcă se gîndea la vaci. De aceea cînd doctorul veni iarăşi pentru a-i face o a doua radiografie, n-a mai găsit nici o urmă din familia lor.

În depărtare, un cal sprinten grăbea spre casă trăgînd în urma lui o căruţă cu trei călători obosiţi.

„Ce oameni, murmură doctorul. Se vede că au crezut că eu nu voi mai reveni. Acum va trebui să-mi pierd preţiosul meu timp, tîrîndu-mi bătrînele picioare cine ştie în ce colţişor îndepărtat, ca să vizitez copilul! Nici n-au întrebat măcar cînd trebuie să vină din nou!" Adevărul era că ei, uitaseră de-a binelea să întrebe despre aceasta. Tatăl îşi aminti doar în momentul cînd dezlega hăţurile calului de la gard, ca să plece spre casă.

– Aneta, spuse el, noi nici n-am întrebat cîtă vreme va trebui Dani să ţină bandajul de ipsos.

– Nu face nimic, răspunse Aneta, şi aşa săptămîna viitoare trebuie să cobori la oraş cu brînza. Atunci poţi trece pe acolo să întrebi. În orice caz, pînă atunci trebuie să-l ţină. Un coleg de-al meu de şcoală a avut odată la braţ un bandaj de ipsos, şi a trebuit să-l poarte şase săptămîni.

– Tu ai dreptate! zise tatăl liniştit. Atunci nu mai este cazul să întreb acum. Şi aşa este destul de tîrziu, iar pe doctor nu l-am mai văzut.

El se urcă în căruţă şi strigă: hăis, di! Calul, îndreptă nările în direcţia bună, spre casă, şi o luă din loc într-un trap sprinten.

Ajunseră acasă la ora cinci. Dani fu aşezat pe sofa în sufragerie, ca să nu doarmă singur.

Aneta se culcă jos pe o saltea să-i fie de ajutor în cazul

cînd peste noapte ar avea trebuinţă de ceva.

Săptămîni de-a rîndul Dani rămase în sufragerie cu piciorul ţeapăn sprijinit între perne. Toată gospodăria a rămas în grija Anetei. Şi fiindcă tot timpul l-a dedicat sarcinei de a fi slujitoare lui Dani, o vreme nici nu a putut merge la şcoală. Ea îi povesti toate poveştile pe care le ştia şi se juca cu el cît era ziulica de lungă. Pentru a le stimula pofta de mîncare, bunica le pregătea mîncările cele mai alese pentru apetitul slab al bietului Dani. Cu toate că sta pe sofa, era tot aşa de vesel şi bine dispus ca mai înainte cînd amîndouă picioarele îi erau întregi. Cînd Aneta era ocupată cu ceva treburi, el stătea pe un şezlong la soare şi cînta ca o ciocîrlie.

Într-adevăr, Dani avea totul pentru a fi fericit. Pentru aceasta nu se îngrijea numai familia lui, ci, de asemenea lua parte şi satul. Gingaşa mamă a lui Dani, crescuse aici şi toţi au iubit-o. Cînd aceasta muri, toată afecţiunea trecuse asupra copiilor ei, în deosebi asupra lui Dani. El avea ochi de „nu-mă-uita" şi un glas ca de păsărică. Într-adevăr era aşa de drăgălaş, cum în general numai un băieţel isteţ de cinci ani poate fi. Cu toate că Dani primea totdeauna dragostea şi dezmierdările ca ceva de la sine înţeles, totuşi nici acum nu deveni un copil răsfăţat. El era bucuros şi emoţionat de toate vizitele şi cadourile pe care le primea iar despre pierderea libertăţii sale de mişcare, abia că-şi dădea seama.

Unii din prietenii lui pierdură ore în şir ca să-i caute flori de munte încît măsuţa de lîngă canapea arăta aproape ca o grădină alpină. Pentru că Dani se bucura de copii, bunica suportă bine dispusă toată gălăgia şi mulţimea pantofilor murdari. În afara orelor de şcoală, balconul deveni curînd un fel de loc prielnic de joacă.

Afară de aceştia, mai era şi învăţătorul care-i trimitea cărţi cu poze interesante, iar gospodarul de frunte a satului îi trimitea ouă de găină cu pete brune. Ce să mai zicem de-

spre brutarul care-i cocea băieţaşi aurii din aluat cu drojdie, cu ochi de stafide şi nasturi din fructe zaharisite. Pe toate acestea Dani voia să le despacheteze el însuşi de fiecare dată. Niciodată nu se putea şti ce putea ieşi la iveală. Clipind repede din ochi, le punea în pălăria Anetei. Totul era numai pentru el; despre aceasta nu exista nici o îndoială.

Cel mai interesant lucru însă, îl născoci poştaşul. Familia Brunner, avea rareori corespondenţă, aşa că, venirea poştaşului era un eveniment. Acesta însuşi, om cumsecade se hotărî ca odată pe săptămînă să-i scrie lui Dani cîte o vedere, cu care se ostenea să urce dealul ca să i-o înmîneze personal. Şi fiindcă în fiecare săptămînă el alegea tot o altă zi, aşteptarea era permanentă şi încordată.

Poştaşul niciodată nu era grăbit. De fiecare dată el avea grijă ca vederea să fie cît mai la fundul genţii. În felul acesta savura din toată inima strigătele de bucurie ale lui Dani, căci el aştepta descifrarea numeluisău de pe cărţile poştale.

Şi dacă poşta aducea vederea mai şifonată, aceasta nu supăra pe nimeni, căci nimeni nu întreba de ce era aşa.

După cum oamenii din sat se adunau în jurul lui Dani şi făceau totul pentru a-l mîngîia, tot aşa, în aceaşi măsură se înstrăinau tot mai mult de Luca şi făceau totul ca el să simtă dispreţul lor.

Cîteva zile la rînd, Luca fu realmente chinuit. Învăţătorul a ţinut la şcoală o cuvîntare despre el, prezentîndu-l ca un exemplu respingător al unui laş. Copiii îl alungau de la locul de joacă aruncînd cu pietre după el. Curînd însă, încetară cu toţii să se mai ocupe de el.

Cu caracterul lui dificil şi firea lui greoaie, Luca nu fusese nicodată iubit; cu toate acestea el mersese la joacă cu droaia de copii. Acum însă, trebuia să se împace cu o teribilă singurătate, monotonă şi continuă. Nimeni nu mai voia să se joace cu el! La ora de sport cînd toţi alergau în grup, totdeauna lui îi venea rîndul la urmă. În clasă era o

singură bancă cu un loc: în mod automat acesta îi căzu lui, în timp ce toţi ceilalţi copii stăteau cîte doi în bancă.

Chiar şi cei mai mici copii îl ocoleau, căci mamele lor îi avertizase: „El este un rău, şi ar putea să vă facă ceva îngrozitor ca lui Dani Brunner". De aici înainte cei mici vedeau în el un „mîncător de oameni" şi fugeau îndată ce dădeau cu ochii de el.

În prăvălia satului i se înmîna marfa peste tejghea fără a i se spune vreun cuvînt. Lăptarul nu stătea niciodată de vorbă cu el, iar nevasta brutarului nu-i punea în mînă niciodată vreo bomboană cum făcea cu ceilalţi copii. Nu că ar fi vorbit cineva cu el neprietenos, ci pur şi simplu nimeni nu-l băga în seamă. Iar bietul Luca care era ruşinos nu îndrăznea să facă vreo încercare de-a învinge lipsa generală de popularitate, ci se cufunda tot mai mult în propia-i lume mică şi izolată. Singur mergea la şcoală, şi singur venea spre casă, singur îşi făcea tîrguielile, iar la terenul de joacă de cele mai multe ori se distra tot singur. Acum nu mai era vorba de copii că ar fi vrut să continuie de a nu se mai juca cu el, căci copiii iartă şi uită repede, ci, la mijloc era timiditatea lui care-l reţinea de a se întovărăşi cu ei. El citea mereu pe feţele lor repulsia şi duşmănia faţă de el, şi îşi închipuia mereu că ei se gîndeau numai la Dani. Cu timpul a început să se teamă de oricine; de la bătrînul lăptar pînă la cel mai mic copil de şcoală; se temea de dispreţul şi antipatia lor.

Luca însuşi se gîndea necontenit la Dani. Gîndul acesta îl urmărea şi-l chinuia, arzînd de nerăbdare s-o întrebe pe Aneta, ce a zis doctorul. Aneta însă, din acea zi nenorocită, nu i-a mai aruncat nici o privire şi nici n-a mai vorbit cu el. Aşa că, n-a avut curajul să i se adreseze.

Acasă devenise mai tăcut, dar şi mai harnic ca de obicei. El a descoperit dintr-o dată, că numai munca încordată îl ajută să biruiască singurătatea. De aceea, în loc să se dedea mai departe vechilor obiceiuri de lenevire el se ocupa

cu multă energie de lucru în grajd şi la cîmp. Mamă sa îl lăuda cu glas tare, iar soră sa Maria deveni mai prietenoasă; ea însăşi era o fată foarte harnică care se necăjea mereu din cauza leneviei fratelui ei.

Într-un singur loc, şi numai acolo, era Luca fericit: şi anume, în pădure. Aici copacii îl îmbrăţişau prietenos, iar lumea care-l dispreţuia, era departe. Acolo se refugia Luca în fiecare minut liber. Rezemat de trunchiul unui copac, sau de un bloc de stîncă, el lucra la figurinele lui. Satisfăcut de ceea ce realiza, el uita de toate grijile ce-l frămîntau.

Liniştea şi frumuseţea pădurii, din timpul începutului de vară, îl mîngîia şi-i înălţa sufletul. Pe jos pădurea avea un covor de muşchi pe care erau împrăştiate pîlcuri întregi de steluţe de ochii şoricelului. Măruntele conuri de brad care începeau a se rumeni, străluceau la lumină, iar frunzele fagilor fragede şi transparente, nu erau în stare să reţină lumina. Cînd Luca lucra stînd la umbra lor, putea să simtă soarele pe părul şi mîinile lui.

Sus de tot la marginea pădurii, se afla o mică cabană din lemn în care trăia un om bătrîn, singur singurel. El se retrăsese acolo, cu mulţi ani în urmă. Singura lui tovărăşie era o capră, o pisică şi cîteva găini. Era un bătrîn ciudat! Toţi cei din sat se temeau de el. Rareori cînd cobora în sat după cumpărături, copiii fugeau de el intrînd în case. Îl numeu: „Bătrînul de pe munte". Unii ziceau că e un zgîriebrînză, alţii, că se ascunde de poliţie, iar alţii ziceau că e nebun şi răutăcios. Oricum ar fi fost, nimeni nu fusese în casă la el, şi nimeni nu trecea pe acolo după ce se însera.

Într-o după-amiază liberă, Luca hoinări mult mai sus ca de obicei şi găsind un loc potrivit, se adînci în lucrul lui. Tocmai cioplea să facă o veveriţă care ţine o nucă între lăbuţe, cînd dintr-o dată auzi în spatele lui o respiraţie greoaie. Cînd se întoarse, putu să-l privească pe bătrînul de pe munte drept în faţă.

Ce-i drept arăta înspăimîntător! O uriaşă barbă sură îi

acoperea pieptul pe jumătate, iar nasul său brun încovoiat îi dădea înfăţişarea unei bătrîne păsări răpitoare. În timp ce Luca îl privea înspăimîntat, el observă că ochii bătrînului priveau luminos, prietenos şi compătimitor; de aceea nici Luca nu o luă la fugă. Bătrînul poate fi ciudat, sau răutăcios, cel puţin însă, el nu ştia nimic din trecutul lui Luca!

Aşa că el, îl salută cît se poate de respectuos, şi aştepta să vadă ce o să se întîmple mai departe.

Bătrînul întinse mîna, ceea se asemăna cu o labă brună şi apucă micuţa veveriţă cioplită. O examină un timp îndelungat pe toate părţile, apoi remarcă cu voce joasă, liniştită:

– Bine realizată, pentru un copil! Cine te-a învăţat?

– Nimeni! Eu am învăţat singur!

– Atunci tu însuţi îţi eşti un bun maestru, şi meriţi să ai unelte adevărate. În ceea ce lucrezi tu există viaţă. Cu puţină îndrumare, curînd ai putea să începi să-ţi cîştigi pîinea cu sculptatul în lemn.

– Eu n-am unelte, şi n-am nici bani ca să-mi cumpăr!

În loc de răspuns, bătrînul îi făcu semn să-l urmeze. Luca, căruia i se părea ca un vis, se ridică şi-l urmă prin pădurea adormită. Ei urcară tăcuţi muntele, pînă ce ajunseră la mica căsuţă a bătrînului care se sprijinea de coasta abruptă.

Nu avea alte dependinţe, afară de un şopru de lemn în care dormeau găinile. Bătrînul desigur, împărţea bucătăria cu capra şi pisica pestriţă. Dormitorul servea drept pod de fîn, căci bătrînul dormea pe provizia de iarnă a caprei. Bucătăria şi camera de locuit, erau ciudate şi sărăcăcios mobilate: o sobă, o găleată şi scăunelul de muls, o iesle, o masă cu un singur scaun şi o presă de brînză.

Pe pereţi, care nu erau accesibili caprei, se întindeau etajere pe care stăteau o sumedenie de figuri sculptate din lemn; unele graţioase, altele amuzante, toate însă erau lucrarea unui singur maestru. Urşi, vaci, capre negre, capre

de casă, veverițe, cîini bernardini, toate stăteau aici paşnice, unele lîngă altele. Printre sculpturi, erau bărbaţi scunzi, femei, pitici, spiriduşi, copii dansînd; aici mai erau cutii pe al căror capac erau sculptate flori, alături farfurii cu ghirlande de flori pe margine.

Cea mai frumoasă dintre toate i se păru însă lui Luca arca lui Noe din care se revărsa o mulţime de animale mici. El nu-şi putea lua ochii de la ele.

– O pasiune de a mea, explică bătrînul. Ele îmi oferă tovărăşie în serile de iarnă. Acum, ascultă băiete: dacă tu vrei să mă vizitezi din cînd în cînd, pot să-ţi arăt cum se mînuiesc aceste unelte.

Luca privi nerăbdător spre el. Faţa lui radia de bucurie. În momentul acesta, nu mai avea nici un fel de asemănare cu „respingătorul Luca".

– N-aţi spus dvs. mai înainte că aş putea în curînd să-mi cîştig pîinea cu sculptatul?

– Cu timpul, da! comfirmă bătrînul. Eu am un cunoscut care vinde sculpturi pe un preţ bun. El vinde multe din micile mele figuri. La unele însă ţin aşa de mult, încît aş dori să le păstrez mai bine pentru mine. Desigur că în curînd, el va putea vinde cele mai bune exemplare ale tale, căci cu sculele mele, îndată vei putea lucra mai bine decît cu briceagul tău.

Luca, nu-şi mai lua ochii de la bătrîn. Inima lui jubila de recunoştinţă. În sfîrşit, se găsea un om care se interesa de el. Aici era cineva de care nu trebuia să se sperie şi care gîndea bine despre el. Emoţionat şi plin de bucurie, apucă mîna bătrînului şi exclamă:

– O, vă mulţumesc! Ce drăguţ din partea dumneavoastră!

–Este în regulă, spuse bătrînul. Eu sînt singur şi n-am prieteni, aşa că putem sculpta împreună!

– Şi eu, tot singur sînt şi nu am prieteni, spuse Luca.

Cînd Luca se întoarse spre casă îi fierbea mintea de idei.

Însă un gînd le stăpînea pe toate celelalte: el voia să sculpteze pentru Dani, o corabie a lui Noe. Cînd totul ar fi gata, voia să meargă la casa familiei Brunner ca să-i înmîneze lui Dani opera lui, ca o ofertă de pace între ei. Cu siguranță că nimeni n-ar fi putut să-i facă un dar mai frumos! Și după aceea? Poate că după aceea i se va permite să intre cît de puțin în relații de prietenie cu Dani. La acest simplu gînd, inima îi bătea cu putere.

Aproape două ceasuri, Luca fu pe deplin fericit. Fericirea dură tot drumul prin pădure pînă la locul unde copacii pădurii se răriră iar el văzu satul la picioarele lui. „Ah, mîine dimineață trebuie să merg iar la școală!" Mîine va fi iarăși intimidat și singuratic. Astăzi însă, a petrecut ziua cu un prieten!

De acum înainte, de trei ori pe săptămînă, imediat după terminarea cursurilor școlare, Luca alerga prin pădurea liniștită de brazi, spre a se așeza pe pragul căsuței bătrînului, ca să lucreze la corabia lui Noe. Era ceva grandios să mînuiești aceste instrumente cu lamele lor ascuțite. Ce deosebire mare față de vechiul lui briceag!

Bătrînul era uimit de îndemînarea băiatului. Familia corabiei lui Noe creștea și se înmulțea. Înaintea fiecărei vizite, Luca își imagina cum să sculpteze un nou animal.

În acest timp, se întîmplă ceva emoționant. Un inspector vizită școala și anunță un concurs de lucru manual: lucruri împletite, croșetate, cusături de mînă pentru fete, iar pentru băieți sculpturi în lemn. Mulți băieți în timpul lor liber ciopleau la bucăți de lemn, iar unii din ei erau deja destul de îndemînatici.

Mergînd singur spre casă ca totdeauna, Luca își zise în sinea lui: „Nimeni nu poate sculpta așa de bine ca mine. Cu siguranță că voi cîștiga premiul! Apoi vor vedea că eu totuși pot face ceva, cu toate că la școală sînt un prost și nimeni nu vrea să se joace cu mine."

În ziua aceea era așa de bine dispus la gîndul acesta încît

începu să fredoneze un cîntec pentru sine. El voia să sculpteze un cal, un cal cu coama şi coada fluturînd în vînt, şi nările umflate în timpul galopului său. Bătrînul sculptase un astfel de cal, iar Luca îl admira foarte mult. Arca lui Noe, avea să fie gata în curînd, iar el putea deci să sculpteze calul. Aşa că, trebuia de îndată să se ducă la bătrîn şi să-i ducă vestea cea bună.

Prietenul său, împărtăşi cu el această bucurie şi era convins de succesul lui.

– Dar de ce un cal? întrebă el. Tu ai putea prezenta arca lui Noe! Pentru un băiat de vîrsta ta, este foarte bine lucrată!

Luca clătină negativ din cap.

– Aceasta este un cadou, spuse el hotărît.

– Un cadou? Pentru cine? Unui frăţior?

– Pentru un băieţaş mic, care a suferit un accident şi nu mai poate merge.

– Ah! Aşa! Dar cum s-a întîmplat?

– A căzut în prăpastie.

– Bietul de el! Cum de-a căzut?

Luca nu răspunse imediat, însă pentru faptul că acel bătrîn a fost prietenos cu el, simţi îndemnul să-i spună adevărul. Privi în sus si bîlbîi:

– La aceasta eu sînt vinovat. Am lăsat pisica lui să cadă în prăpastie, iar el a vrut s-o scoată de acolo.

Abia că-i scăpase aceste vorbe de pe buze, că şi-ar fi dorit mai bine să-şi muşte limba. Acum bătrînul îl va urî şi-l va alunga, aşa cum făcuseră ceilalţi oameni!

Dar n-a făcut aceasta, ci îl întrebă blînd:

– Acesta este motivul pentru care tu n-ai prieteni?

– Da!

– Şi tu încerci cu această jucărie să dregi răul pe care i l-ai făcut copilului?

– Da!

– Atunci tu faci un lucru bun! Ce-i drept este o muncă

grea ca să recîştigi dragostea cuiva, însă nu-ţi pierde curajul. Cine este statornic, acela găseşte mai multă satisfacţie în a dărui dragostea, decît a o primi!

– Nu înţeleg prea bine, murmură Luca.

– Vreau să spun că dacă tu îţi oferi timpul din dragostea inimii tale ca tu să faci ceva pentru prieteni, – ce-i drept poţi să fii dezamăgit, – dar dacă continui, vei găsi fericirea în dăruirea dragostei chiar dacă vei fi iubit sau nu. Poate ţi se pare ciudat că-ţi spun aceste lucruri, eu care trăiesc aici numai pentru mine căci n-am pe cine să iubesc, însă eu cred că acesta este adevărul.

În seara aceea arca lui Noe fu terminată. Cu obrajii arzînd şi inima zvîcnindu-i în piept, Luca îşi făcu drum spre casa familiei Brunner.

Cînd dădu cu ochii de casa la care dorea să meargă, de frică, Luca se ascunse dintr-o dată după trunchiul unui copac. Oare ce vor spune ei? Cum trebuia să înceapă vorba? Dacă l-ar putea vedea pe Dani singur, ar fi mai uşor. Aneta însă, cu excepţia orelor cînd era la şcoală, se găsea permanent lîngă el.

Ei trebuiau să-l ierte dacă vedeau corabia lui Noe! Ah, de l-ar putea ierta! Cît de mult dorea el ca toată viaţa lui să lupte din răsputeri pentru a îndrepta lucrurile! Tîrît încoace şi încolo între speranţă şi teamă, Luca ieşi de după trunchiul copacului şi se îndreptă spre casa lui Dani.

Patul lui Dani fusese dus în casă. Pe balcon stătea Aneta singură şi cîrpea o mînecă de la haina tatălui ei. Luca înghiţi în sec urcînd treptele, şi-i înmînă arca lui Noe.

– Este pentru Dani, şopti el răguşit. Celelalte cuvinte se opriră în gît. Aţinti ochii în duşumea şi aşteptă.

Aneta cu faţa palidă de mînie, luă arca lui Noe:

– Tu mai îndrăzneşti să vii pînă aici? se răsti ea. Îndrăzneşti să-i aduci un cadou lui Dani? Pleacă şi să nu te mai arăţi pe la noi!

Cu aceasta, aruncă arca lui Noe cu toată puterea, în gră-

mada cu lemne de sub balcon. Toate animalele zăceau acum împrăştiate printre bucăţile de lemn tăiate.

Luca o privi ţintă pentru o clipă, apoi se întoarse şi coborî treptele cu paşi greoi. Deci toată truda lui, a fost zadarnică! Niciodată nu i se va ierta! A pierdut timpul în zadar!

Totuşi în inima lui încolţi o rază de lumină. Cuvintele bătrînului reveniră din nou cu tărie: „Este mai multă fericire în a da dragostea, decît în a o primi!" Aceasta putea să fie adevărat!

De fapt nu cîştigase nimic, dar cel puţin fusese fericit atîta timp cît a sculptat la arca lui Noe, imaginîndu-şi bucuria lui Dani pentru ea. Dacă el ar continua să depună dragoste în munca sa, oare nu se va găsi cineva într-o bună zi să-i răsplătească această dragoste, şi să-l iubească pentru aceasta?

El nu era sigur..., în orice caz însă, nu voia să dispereze întru totul.

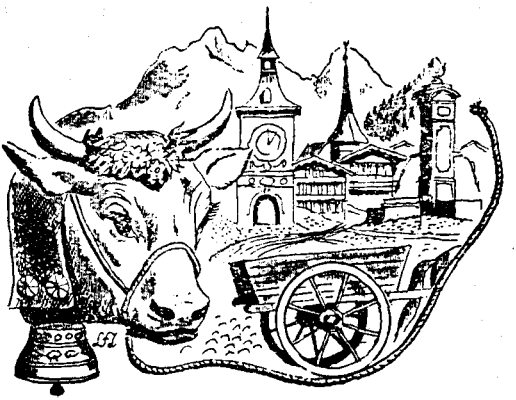

Piciorul lui Dani nu voia să se vindece. În mai multe rînduri doctorul s-a ostenit să vină la el acasă şi de fiecare dată avea o faţă îngrijorată. Tîrziu, cînd narcisele începeau să răsară prin pajişti, iar ţăranii se gîndeau să scoată vacile la păşunea alpină, Dani fu dus din nou la spital unde i se scoase ipsosul. În această zi, doctorul îi făcu cunoscut tatălui, că era aşa cum bănuia de multă vreme: Dani nu va mai putea merge niciodată decît şchiopătînd. Piciorul care fusese rupt era vizibil mai scurt decît celălalt.

Domnul Brunner, destul de mîhnit se duse la tîmplarul satului şi comandă o pereche de cîrje mici. Apoi merse la cizmar cu cîteva perechi de pantofi de-a lui Dani şi-l rugă să-i înalţe talpa la un pantof cu 4 cm. mai mult ca la celălalt. Atît tîmplarul, cît şi cizmarul au fost încremeniţi de cele auzite. Însă pentru a-i face o bucurie lui Dani, tîmplarul sculptă pe mînerele cîrjilor nişte capete drăgălaşe de urs, iar cizmarul, după ce-i termină pantofii îi umplu cu bomboane. În ambele cazuri ostenelile meşteşugarilor fură pline de succes. Dani considera cîrjele lui, ca un fel de jucărie nouă şi era nerăbdător să le facă proba.

Cîteva zile la rînd el ţopăi ca o lăcustă agitată de colo pînă colo prin faţa casei.

Într-o zi auzi pe tatăl său zicînd că se duce cu vacile la păşunea alpină. Atunci Dani, izbucni într-un plîns violent. Dintr-o dată el deveni conştient că nici măcar cîrjile cu capete de urs, nici pantofii surpriză nu-l puteau ajuta să ia parte la procesiunea alpină.

Dani nu plîngea des, însă cînd se întîmpla să plîngă o făcea cu adevărat. Aneta, bunica, tatăl, toţi veniră în mare grabă lîngă grămada de lemne tăiate, unde Dani stătea rezemat, dînd „reprezentaţia". În acelaşi timp cu toţii au început să-l mîngîie şi să-l sărute. Albă ca Zăpada, căreia nu-i plăcea agitaţia îşi încovoie spinarea.

În sfîrşit, cînd familia înţelese cauza suferinţei lui, le veni în minte planul ce putea aduce mîngîierea. Astfel au hotărît ca Dani să fie transportat cu un mic căruţ cu loitre, în piaţa satului. Acolo putea să vadă cum se adună vacile iar după aceea şi el putea să fie dus în urma lor pînă la păşunea alpină. Acolo avea să rămînă peste noapte iar ziua următoare să se întoarcă acasă. Aneta avea să-l însoţească, în timp ce bunica şi Albă ca Zăpada, urmau să păzească casa.

Atunci cînd în văile munţilor iarba creşte pe pajişti şi începe să devină verde, cirezile de vaci sînt duse sus la păşunea alpină pentru tot timpul verii. De cele mai multe ori se angajează un păzitor alpin ca să aibă grijă de animale în alte cazuri însă, chiar ţăranul însoţeşte vacile sale, urmat de soţie şi copii. În orice caz, în ziua procesiunii alpine, toate vacile (fără excepţie) sînt adunate în piaţa satului, iar copiii însoţesc animalele pe munte şi petrec ziua acolo sus.

Zorile luminoase şi senine a măreţei zile, se ivi. Dani se trezi devreme cu sentimentul înălţător că aştepta ceva minunat, şi încercă să cînte ca tirolezii (schimbînd brusc falsetul cu vocea din piept). Apoi o trase în pat pe Albă ca Zăpada, ca să-i povestească ceva. Pe pisicuţă însă, n-o intere-

sa de loc, ci ea se zbătea şi se întoarse pînă ce scăpă, apoi ridică coada în vînt şi se duse să prindă şoareci.

O oră mai tîrziu, Dani se găsea în căruţul lui cu loitre, iar Aneta îl conduse jos în sat. Asta însemna că trebuia să ţină căruţul cu toată puterea acţionînd ca frînă, căci drumul era în pantă. De ambele părţi a drumului era un cîmp plin de narcise mirositoare, care formau un splendid covor. Unele erau albe ca zăpada iar cele ce abia se desfăceau erau de un alb-gălbui. Ici şi colo, pe întinderile albe, covorul era întrerupt de grupe de bulbuci de un galben lucitor. Parfumul era aşa de puternic, încît Dani deveni somnoros înainte chiar de a ajunge la primele case ale satului. Însă cu mult timp înainte de a sosi în piaţă, el se trezi de-a binelea din cauza zornăitului tălăngilor de la gîtul vacilor, de mugetul animalelor speriate, de strigătele bărbaţilor şi de ţipetele ascuţite ale copiilor entuziasmaţi. Cînd cotiră după fîntîna din colţ şi coborîră treptele, în faţa ochilor lor, se ivi un tablou plin de învălmăşeală.

Piaţa mişuna de vaci şi viţei ce stăteau înghesuite unele lîngă altele. Unele vaci erau brune, altele cu pete albe, iar altele purtau tălăngi sunătoare. Pe ici şi colo cîte o vacă ieşea din rînduri şi o lua la sănătoasa. În faţa brutăriei, un grup de oameni strigau la un tăuraş ce părea hotărît să împungă cu coarnele în vitrina prăvăliei. Pretutindeni erau cete de copii, căci aceasta era o zi de sărbătoare şi şcoala rămase închisă.

Sosirea lui Dani stîrni senzaţie, căci cu excepţia călătoriei la spital, aceasta era prima lui apariţie în sat şi toţi voiau să-l vadă şi să-l salute. Toţi copiii doreau să-i împingă căruţul; şi cînd te gîndeşti la toate vacile, la mulţimea de oameni şi la drumurile cu gropi, era aproape o minune, că nu se răsturnase căruţul lui. Toate femeile voiau să-l mîngîie, însă Dani voia să vadă cirezile de vaci. În curînd pricepu că alintările îi răpeau şansa de-a vedea multe lucruri, de aceea întindea mîna energic şi dădea pe toţi la o parte.

Timpul se scurse şi cirezile de vaci trebuiau puse în mişcare. Ţăranii au scos din cireadă vacile conducătoare, iar celelalte se înghesuiau după ele; căci fiecare cireadă, avea o vacă conducătoare, care purta la gît o talangă mai mare decît aveau celelalte vaci. Pe ea o urmează toate vacile fără împotrivire.

Domnul Brunner, apucă vaca conducătoare de funia de la gît, iar puţinele lui vaci, îşi croiră drum prin mulţime cît se poate de bine. Vaca conducătoare a lui Brunner, era o vacă robustă, bălţată, ce răspundea la numele de Trine. În urma ei mergea un viţeluş cu botul roz-roşcat şi picioare rigide. El se numea Xaver.

Domnul Brunner se duse la căruţul lui Dani, ţinînd vaca de funie, şi-i spuse:„Aneta, căruţa cu catîrul vă aşteaptă în spatele atelierului de cizmărie. Suie-l pe Dani în ea, şi lasă acolo căruţul. Eu mă duc înainte, căci voi mă veţi ajunge curînd din urmă."

El se depărtă, adună cireada şi urcă treptele de lîngă biserică. Nu dură multă vreme, pînă ce catîrul ajunse din urmă cireada. El credea că este în drum spre casă, de aceea se grăbea. Aneta ţinea hăţurile şi pocnea cu biciul, iar Dani sta în spatele ei cu cîrjele în braţe, căci le luase cu el ca să le arate în sat.

Niciodată nu va uita Dani această călătorie la munte. Acea dimineaţă fu răcoroasă şi senină. Cerul era de un albastru strălucitor, iar vîntul adia uşor peste cîmpiile pline de narcise. Sus la munte, liniştea profundă fu întreruptă de clinchetul de clopoţei, în timp ce vacile mergeau cu pas apăsat alunecînd din cînd în cînd, călcînd pe ţepii umezi a coniferilor. Aici, viţelul Trinei, obosi şi rămase în urma celorlalţi. Atunci Dani, se întinse peste marginea căruţei, îl prinse de zgarda de la gît trăgîndu-l după căruţă.

Tatăl îi privi şi zîmbi.

– Este obosit, micuţul, spuse el. Ar fi mai bine dacă l-ai lua cu tine în căruţă, Dani!

Tatăl luă viţelul în braţe, căci îi înţepeniseră picioruşele, şi-l puse în căruţă lîngă Dani. Acesta îi încolăci gîtul lui moale cu braţele şi fremăta de bucurie. Era un viţeluş admirabil, cu ochii blînzi, urechile nemişcate şi buclişoare gălbui peste frunte. În felul acesta, cei din căruţă priveau înainte, absorbind miresmele plăcute ale pădurii.

Dani privi înapoi spre vîrfurile munţilor acoperiţi de zăpadă ce înconjurau valea şi îi părea că se află în cer. Şi pentru ca fericirea lui să fie deplină, Aneta îi întinse o franzeluţă crocantă şi o bucată de brînză. Dani se aşeză pe coate şi începu să ronţăie la un capăt al franzelei iar viţelul îşi scoase limba şi lingea şi el celălalt capăt.

Aneta lăsă catîrul să se descurce singur, iar ea se căţără pe povîrnişuri în sus şi ca să-i facă o surpriză bunicii, culese un buchet de floricele care creşteau numai acolo sus pe munte.

Erau dediţei cu flori mari păroase, suflate pe dinafară cu albastru şi albe în interior; apoi flori mari de genţiană în formă de clopot şi altele mărunte în formă de stea, ambele de un albastru de nedescris. Uneori îi trecea prin minte lui Dani că ar fi minunat să urce şi el şi să coboare pe coastă culegînd flori împreună cu Aneta. La aceasta însă nu ţinea neapărat. Avea multe alte lucruri care-l făceau fericit. De n-ar fi fost şchiop, n-ar fi primit cîrjele cu capete de urs şi să stea în căruţă cu viţeluşul în braţe!

Poteca o luă brusc la dreapta. De aici se putea vedea cabana de munte. Ea se găsea aşezată în mijlocul unei pajişti pline cu flori galbene de bulbuci. Muntele din spatele ei se înălţa abrupt.

Astfel de cabane de munte au ceva îmbietor, ca şi cînd ar aştepta numai să le deschizi uşa şi geamurile şi să locuieşti în ele. La vederea cabanei vacile o porniră mai repede, iar tălăngile lor leneşe făcură un clinchet vioi în cinstea sosirii.

În faţa cabanei se vărsa într-un jgheab de lemn un jet de apă. Animalele însetate îşi vîrîră boturile în apă, savurînd

îndelung cu sorbituri apa rece. Dani, împreună cu viţelul coborîră din căruţă şi de asemenea băură din apa cristalină. Apoi, atît oamenii cît şi animalele se înghesuiră spre uşa de la intrare şi priviră cum domnul Brunner deschide uşa şi intră.

După ce toată iarna cabana stătu îngropată în zăpadă, acum arăta cam umedă şi rece. Domnul Brunner a avut grijă ca pe lîngă alimente să ia şi lemne de foc. Curînd în sobă ardea un foc vesel în timp ce Aneta deschise obloanele ca soarele să intre peste tot.

Aneta porni repede la lucru cu mătura şi cîrpa de praf, iar Dani ţopăia în urma ei ca un iepuraş distrat. Tatăl se urcă pe scară în pod şi aduse un braţ de fîn mucegăit, pentru aşternut la vaci. Curînd sosi şi timpul pentru muls vacile, iar ele veniră singure, fără întîrziere. Între timp Aneta pregăti cina. Ea şi cu tatăl se aşezară la masă pe cîte un scăunel iar Dani luă loc pe pătura catîrului, din pricina poziţiei piciorului său. Desigur pe un scăunel ar fi stat incomod.

Cina consta din pîine, cîrnaţi afumaţi şi cafea fierbinte, pe care o sorbiră din căni mari de lemn. Toţi erau tăcuţi; în parte pentru că erau obosiţi şi de altă parte, pentru că soarele strălucea atît de puternic încît afară şi înăuntru, totul părea inundat în raze de aur.

După ce înghiţi şi ultima îmbucătură, Dani se ridică cu greu de jos şi întinse braţele către tatăl său.

– Vrei să mergi imediat la culcare, Dani?

– Nu, eu vreau ca tu să mă duci pe vîrful muntelui!

Tatăl rămase fără glas. Să te urci sus pe vîrf, însemna o căţărare ostenitoare de cel puţin o jumătate de oră, peste nişte pante abrupte, iar Dani nu era prea uşor! Tatălui însă, îi era imposibil să-i refuze ceva fiului său şchiop, aşa că nu-i rămase altceva de făcut, decît să izbucnească într-un hohot de rîs de propia-i nechibzuinţă şi s-o ia la drum cu Dani pe umeri.

Acesta lovea cu tălpile pantofilor în pieptul său, în timp ce Aneta se ţinea de braţul lui.

Coasta muntelui era acoperită cu o mulţime de flori rare, iar Aneta alerga în lung şi în lat ca să culeagă cîteva. Tatăl, dimpotrivă păşea greoi mai departe gîfîind prea tare ca să mai poată scoată vreo vorbă. Abia cînd ajunseră în vîrf, îl dădu jos pe Dani. Se aşezară cu toţii pe iarbă şi căzură pradă frumuseţii acestei seri.

Oriunde îşi îndreptau privirea, vedeau vîrfuri albe de munţi acoperiţi de zăpadă ce se înălţau ca dintr-o mare purpurie. Soarele era pe asfinţite. Pe văi se lăsase deja amurgul. Vîrfurile munţilor mai primeau ultimele raze de soare. În timp ce cei trei spectatori admirau priveliştea, soarele coborî şi mai adînc, pînă ce numai cele mai înalte piscuri luceau într-un roşu aprins.

Apoi, lumina dispăru complet şi în cele din urmă nu se putea vedea altceva decît munţii de un albastru glacial. Curînd va răsări luna, învăluind piscurile cu lumina ei vie sclipitoare. Dani suspină adînc, pe deplin satisfăcut.

Anetei, care-i displăcea momentul cînd ultima licărire de lumină dispărea de pe munţi, se ridică în picioare şi oftă adînc. Amurgul trezea în ea un sentiment de tristeţe şi singurătate, de parcă ar fi pierdut ceva foarte frumos şi pentru totdeauna. Acest sentiment îl simţise şi în noaptea cînd se trezi pe întuneric şi află că mama ei a murit.

Era frumos să te întorci din nou la cabană, să stai în faţa bucăţilor de lemn înroşit şi să priveşti lumina focului pîlpîind, scurtînd astfel noaptea. Uşa de la staul fiind deschisă, viţelul ieşi şi se culcă pe duşumea lîngă Dani cu picioarele băgate sub el.

– Eu vreau să dorm cu viţelul, spuse Dani.

– Nu, se opuse Aneta, ai putea să te umpli de purici.

– Dacă Xaver ar fi avut purici, atunci desigur că m-am umplut în căruţă! protestă Dani. Te rog tată, eu vreau aşa de mult să dorm cu Xaver! Iar tatăl care se întreba cîte din

propunerile ridicate de fiul său să le mai aprobe şi asta găsi că se poate accepta. Umplu un sac cu paie, pe care Dani se întinse, după care fu acoperit cu pătura de lînă. Alături de el, foarte încîntat se culcă Xaver. Aneta, care nu fu deloc de acord cu dorinţa lui Dani, se culcă în singurul pat ce se afla în casă, iar tatăl se resemnă să se culce în podul cu fîn.

Afară, luna care se urca tot mai sus, învăluia cu lumina ei blîndă piscurile munţilor.

Luca nu luă parte la expedierea vitelor la păşunea alpină. Puţinele vaci a familiei Matter, se alăturau totdeauna altor cirezi. Aşa se făcea că pînă la cositul fînului Luca avea zilnic timp să-l viziteze pe bătrînul din pădure.

Sculptatul calului era pe terminate. Crease un obiect aşa de minunat, ca cea mai bună sculptură de care a îndrăznit să se apuce cineva. Ce viu arăta animalul cu coama fluturînd în vînt, şi copitele graţiose care părea că abia atingeau masa. Nu în zadar Luca privea cu atenţie fiecare cal din vecinătate, pentru că el voia să cunoască cum funcţionează fiecare muşchi.

Nu se grăbea de loc, căci concursul avea să aibă loc abia după vacanţa de adunatul fînului. Elevii, ce-i drept, bănuiau de pe acuma şi presupuneau cam cine ar cîştiga concursul.

Majoritatea băieţilor îl presupuneau pe Michael, fiul lăptarului. El sculpta la doi urşi ce se căţărau pe un stîlp. Îşi dăduse toată osteneala, şi într- adevăr, ieşise o lucrare destul de reuşită, numai că, urşii semănau tot aşa de bine cu cîinii, sau oricare alte animale. Cel puţin aşa le considera

Luca în timp ce le examina în tăcere, în timp ce alţi copii îşi exprimau admiraţia cu glas tare.

La calul său, îşi zicea el, era altfel. Era un cal şi nimic altceva decît un cal. Nici pe departe, nimănui nu-i trecea prin minte, că el putea cîştiga premiul, căci nimeni afară de învăţător, nu ştia că el va lua parte la concurs. Luca era prea timid ca să împărtăşească şi colegilor lui acest fapt. Prea se temea de mutrele lor batjocoritoare, şi de lipsa lor de interes. Dar cînd se uita la urşii sculptaţi de Mihael ştia precis că va fi cîştigătorul. Nici un singur obiect sculptat, nu se apropia nici pe departe de al lui. În ochii minţii lui, se şi vedea păşind în faţă pentru a-şi primi premiul, în timp ce multe, multe perechi de ochi vor rămînea atinţiţi asupra lui. După aceea, cu toţii vor voi să contempleze calul mai îndeaproape, după care, cu toţii îl vor simpatiza din nou. Acest gînd făcea să i se roşească obrajii.

Lucrările fetelor erau mai disputate. Elisabeta, fetiţa băcanului a croşetat o dantelă minunată – de la vîrsta de 6 ani se îndeletnicea cu astfel de lucru de mînă. Mama Anei, era croitoreasă de damă, şi fiica ei de mică era familiarizată cu croitoria. Aneta de partea ei, era îndemînatică în a tricota. Pe vremea cînd încă nu mergea la şcoală, bunica o învăţase să împletească cu andrelele. De multe ori bunica şi Aneta tricotau împreună veghindu-l pe Dani. În felul acesta o ajuta cu vorba şi cu fapta, îndată ce era nevoie.

Aneta avea să ia parte la concurs cu un pulover de culoare albastru închis, care era lucrat pentru Dani. De jur împrejurul decolteului, erau brodate flori alpine. Acesta trebuia să fie un pulover pentru îmbrăcat în zile de sărbătoare sau în vizită la oraş. De fapt, încă nu era gata, însă arăta foarte promiţător. Cînd îl scotea în pauză la şcoală ca să lucreze la el, toţi îl admirau.

– Cu siguranţă că tu vei primi premiul, Aneta, erau de părere prietenele ei. Doar este mai greu să împleteşti un astfel de model, decît să croşetezi dantelă ca Elisabeta!

Toţi spun aşa!

Aneta deci, nutrea speranţe mari. Doar ea îşi dorea aşa de mult ca să cîştige premiul. Aceasta ar fi o mică compensaţie pentru notele ei foarte slabe la aritmetică. Cît de fericiţi şi mîndri ar fi bunica, tatăl şi Dani!

Ce-i drept, Aneta în comparaţie cu Luca, avea foarte puţin timp. Afară de orele de şcoală, ea era mereu ocupată cu gospodăria. Pe lîngă aceasta, acum mai începea şi vacanţa adunatului fînului. Atunci toţi copiii de dimineaţă pînă seara, erau pe fîneţe cot la cot cu adulţii.

La cositul fînului, era obieceiul ca fiecare să se ajute reciproc, în mod prietenesc. Un vecin de-a lui Brunner, care avea feciori mai mari, trimise pe unul din ei la munte să-l înlocuiască pe acesta la păscutul vacilor, aşa că el putu să coboare să-şi strîngă fînul. Cînd era gata cu acesta, cosea iarba doamnei Matter care era văduvă, iar Luca nu era destul de mare să poată ascuţi coasa.

Pe coastele abrupte ale dealurilor, nu se puteau folosi cositoare mecanice, ci numai coase mari de mînă, care aşezau în brazde iarba de pe fîneţe. În fiecare din aceste brazde, erau o grămadă de flori: „nu-mă-uita", de un albastru ca cerul, măcriş roşu, amag de culoare albastru-violet, calce galbenă, toate amestecate laolaltă.

Aneta şi tatăl ei lucrară foarte obositor căci ei posedau o serie întreagă de parcele de fîneţuri, toate pe coastă şi nu-şi permiteau să angajeze muncitori cu ziua. Aşa că, se sculau pe răcoare, înainte de răsăritul soarelui, cînd cocoşii mai cîntau în sat, iar roua atîrna greu pe petalele florilor. Mai tîrziu li se asociau şi bunica cu Dani, care, bine înţeles că nu lucrau nimic. Bunica nu putea să ţină în mîna în acelaşi timp şi furca şi cîrja. În schimb, Dani sărea printre brazde, sau se îngropa în grămezi de fîn; cînd era obosit, se aşeza la umbră şi dormea.

Doamna Matter se întrebă îngrijorată dacă, şi în vara aceasta, vecinul îi va cosi fîneţele. Ea însă, nu trebui să-şi

mai facă griji multă vreme. Într-o dimineaţă frumoasă, cînd se trezi din somn, îl văzu pe fereastră pe domnul Brunner; era dezbrăcat pînă la brîu şi plin de putere stătea pe fînaţ şi ascuţea coasa.

– Repede, Luca! strigă ea. Domnul Brunner a sosit deja şi coseşte. Fugi afară şi începe a împrăştia iarba.

Zăpăcit de somn, Luca se tîrî pînă pe fînaţă. Acolo îl salută pe domnul Brunner, fără să-şi ridice ochii din pămînt. Îi era teribil de neplăcut să lucreze împreună cu omul faţă de care se făcuse vinovat. Aşa că se ţinu cît putu mai departe de el. Nici domnul Brunner nu simţea vreo dorinţă să stea de vorbă cu el. Să coseşti fînaţa unui vecin, el socotea că este drept. Să pălăvrăgeşti însă cu băiatul care l-a făcut olog pe propiul său fiu, acesta era cu totul altă treabă.

La timpul prînzului, Aneta veni şi-i aduse de mîncare tatălui ei. Cînd Luca o zări venind, o şterse din loc. Însăşi Aneta nu întoarse nici măcar capul după el.

Domnului Brunner îi trebuiră trei zile ca să cosească iarba familiei Matter. A treia zi, era în acelaşi timp şi sfîrşitul vacanţei. Luca cît şi mama şi sora lui, munciseră din răsputeri ca să adune fîn cît mai mult posibil, mai înainte ca el să trebuiască să meargă iar la şcoală. În ziua aceea erau toţi trei la cîmp, cînd Aneta, ca de obicei, veni cu mîncarea la tatăl ei. Se grăbea, căci în dimineaţa următoare trebuiau predate lucrările de încheiere a concursului, iar ea mai avea de făcut ultimele împunsături la puloverul ei.

„Oare eu voi cîştiga premiul?" se întreba Aneta pentru a suta oară. „Eu aş dori aşa de mult acest lucru chiar dacă n-o să primesc nimic. Dani va arăta foarte frumos în puloverul lui nou!"

La întoarcerea spre casă Aneta trebuia să treacă prin dreptul casei doamnei Matter. Era o zi cu zăpuşeală şi Aneta era foarte însetată. Uşa de la micul balcon, ce conducea spre bucătărie, era deschisă şi îmbietoare.

„Vreau să intru repede, să beau puţină apă" se gîndi

Aneta, şi urcă în fugă treptele. Acest fapt nu era ceva deosebit. Înainte de accidentul cu Dani, Aneta intra şi ieşea din casa familiei Matter, aproape ca acasă. Cînd însă Aneta ajunse la balcon surprinsă de cele ce văzuse ochii ei, încremeni şi amuţi.

Pe o măsuţă erau aşchii de lemn şi cîteva scule de cioplit. În mijlocul acestora, stătea o figură mică; un cal în plin mers, cu coama în vînt şi cu mădulare bine reliefate.

Aneta privi ca vrăjită figura încîntătoare. Aceasta nu putea fi decît contribuţia lui Luca la concurs; făţarnicul n-a suflat nici o vorbă că ia şi el parte, sau că ştie să cioplească în lemn!

Căluţul era o mică capodoperă. Chiar şi ochii geloşi ai Anetei observau acest lucru. Dacă Luca l-ar aduce la şcoală, fără îndoială că trebuia să cîştige premiul; nimeni nu putea concura cu el!

Dacă Luca cîştigă premiul, atunci toţi îi vor putea admira lucrarea. Atunci chiar şi colegii lui îl vor îndrăgi. Poate că vor începe să uite că el a fost acela care l-a făcut pe Dani să rămînă şchiop.

Şi dacă Luca avea să cîştige premiul atunci va fi fericit. El va putea să păşească în faţă cu fruntea sus ca să-l ia în primire. Să-l vadă fericit pe Luca, acest fapt, pur şi simplu, ea nu-l putea suporta. De ce să fie el fericit? El nu merită să fie fericit. Dacă ar merge după ea, pe toată viaţa lui trebuia să rămînă nefericit. cu adevărat ea a sosit aici chiar la momentul potrivit.

Măsuţa stătea la aceeaşi înălţime cu balustrada balconaşului. O adiere de vînt mişcă aşchiile de lemn. O rafală de vînt mai puternică, putea să răstoarne figurina uşoară. Nimeni n-ar fi bănuit verodată cine ar fi dărîmat căluţul şi l-ar fi zdrobit acolo jos.

Aneta îşi întinse mîna, şi-n clipa următoare se auzi cum figurina s-a lovit de piatră. Coborî treptele în grabă şi strivi căluţul în picioare. Doar oricine putea să aibă stîngăcia de

a călca pe ceva ce-ar fi căzut peste balustradă, nu-i aşa?

În timp ce Aneta pleca spre casă, căluţul zăcea jos făcut ţăndări.

Acum însă, toată strălucirea din acea zi minunată de vară, părea să fi dispărut. Lumea nu mai era deloc aşa de frumoasă ca mai înainte. Aneta se miră de unde vine aceasta, căci în faţa soarelui nu se aşezase nici cel mai mic nor.

În timp ce Aneta se apropia de casă, Dani o zări şi scoase un ţipăt ascuţit de bun venit. În lipsa ei, el dădu peste ceva nemaipomenit de emoţionant. Dacă ar fi fost un copil sănătos, imediat i-ar fi fugit în cale; dar aşa, el înainta şchiopătînd cît putea de repede, făcînd salturi cu cîrjile lui.

– Neto! Neto! strigă el, în timp ce ochii îi străluciau, se vede că au fost piticii în grămada de lemne tăiate. Eu mă jucam cu lemnele, cînd am găsit acolo o căsuţă, un elefant micuţ cu o trompă lungă, iar apoi un iepuraş cu urechi lungi şi vaci şi capre, şi tigri, şi o girafă cu un gît aşa-a-a-a de lung! O, Aneta, vino şi tu să vezi. Ele sînt aşa de frumoase! Nu-i aşa că numai piticii puteau să fi fost?

– Nu ştiu! răspunse Aneta, în timp ce din glasul ei se desprindea mîhnirea.

Dani o privi foarte mirat. Ea nu părea nicidecum să fie bucuroasă de descoperirea lui. Şi totuşi, era aproape cel mai frumos lucru pe care l-a trăit din dimineaţa de Crăciun cînd găsise pe Albă ca Zăpada în pantoful lui.

Ea ar fi trebuit să se bucure, cînd a văzut figurile! Nici nu putea şti doar, cît de minunate erau ele! Cu toate că gîfîia de-a binelea, Dani mergea astăzi mult mai repede ca de obicei, pînă ajunse la ea.

El o trase pe Aneta spre grămada de lemne şi dispăru în spatele acesteia. După puţin timp, apăru cu o tavă plină, pe care aşezase întreaga familie de animale. Dani privi nerăbdător spre Aneta. Spre marea lui dezamăgire, ea nu dădu nici un fel de semn, nici de bucurie nici de mirare.

– Le-o fi pierdut vreun copil, zise ea indispusă. În orice

caz, eu nu văd de ce faci atîta vîlvă din asta. Nu sînt de loc minunate, şi în afară de aceasta tu eşti destul de mare ca să nu mai crezi în pitici!

Zicînd acestea, Aneta se întoarse şi urcă treptele, dispreţuindu-se pe sine pînă în adîncul sufletului. Prin purtarea urîtă faţă de Dani, îi stricase toată bucuria lui. cum dea putut să vorbească cu el în felul acesta? Ce se întîmplase cu ea?

În adîncul inimii ei, Aneta ştia foarte bine ce se întîmplase. Ea făcuse o faptă josnică, care apăsa acum cu greutate pe conştiinţa ei. Toată bucuria şi fericirea dispărură din viaţa ei.

De această povară nu va mai putea scăpa niciodată. Fapta săvîrşită, n-o mai putea şterge cu buretele. Urcă în grabă spre camera ei şi izbucnind într-un plîns sfîşietor, se aruncă pe pat.

Cu toate că era obosit de la cîmp, Luca se grăbi spre casă cu inima uşurată. Lucrase din greu toată ziua, însă ştia că acasă îl aşteaptă căluţul lui. Mîine îl va lua la şcoală, ca toţi să vadă cît de bine ştie el să sculpteze!

Urcă în grabă scările. Pe balcon însă rămase înmărmurit. Căluţul dispăruse; doar uneltele şi aşchiile de lemn se mai găseau pe măsuţă. S-ar fi putut ca mama care venise mai devreme acasă să-l fi luat înăuntru? Se năpusti în casă, strigînd:

– Mamă, mamă, unde ai pus căluţul meu?

Mama care era ocupată la bucătărie, îl privi mirată.

– Eu nu l-am văzut! Poate chiar tu l-ai pus în altă parte!

Luca spuse îngrijorat:

– Dar eu nici nu l-am atins! Ştiu numai că l-am lăsat pe masă. O, mamă, ajută-mă te rog să-l caut!

Şi mama lui Luca ţinea ca fiul ei să cîştige premiul; de aceea se apucă îndată împreună cu el să-l caute: pe sub

masă, pe sub scaun, peste tot. Atunci doamnei Matter îi trecu prin minte un gînd, şi zise:

– Poate a căzut peste balustradă, du-te jos şi te uită!

Luca coborî de îndată. N-a trebuit să caute prea mult. Repede observă pe jos ţăndările împrăştiate, din trupul calului. El le luă în mînă şi le aduse mamei sale. Strigătul ei de consternare, o făcu şi pe Maria să vină alături de ei. Toţi trei priveau ţintă la sărmanele ţăndări de lemn.

În cele din urmă Maria zise:

– Desigur că a fost pisica! Îmi pare rău pentru tine, Luca, tu n-ai altceva ca să prezinţi?

Mama nu reuşi să zică decît: „Luca"! Vocea ei însă spunea mult mai mult!

Însuşi Luca nu mai găsi cuvinte. Merse tăcut în casă şi privi la ceasul de pe perete.

– Eu mă duc la munte, zise el cu o voce ce-şi da silinţa să nu tremure. Nu voi veni la cină.

Ieşi în grabă din casă şi alergă peste fîneţele cosite, cu multele lor grămezi de fîn. Mama, privi îngrijorată în urma lui, pînă dispăru în pădure. Se întoarse apoi în bucătărie, unde-i scăpară cîteva lacrimi în oala cu supă.

„Toate îi merg pe dos acestui băiat," se tîngui ea. „Oare să-i reuşească ceva în viaţă?"

Luca mergea cu paşi iuţi prin pădure fără a mai observa frumuseţea ei. Veveriţele săreau tot aşa de sprintene din creangă în creangă însă el nu le mai da nici o atenţie. Nu se putea gîndi la nimic altceva, decît la premiul lui ratat şi la amara lui dezamăgire. Acuma va fi un altul care va primi cinstea care i se cuvenea lui, iar el va rămînea şi mai departe dispreţuit. Niciodată nu i se va mai ivi un astfel de prilej, ca să arate cît de bine ştie el să cioplească în lemn.

Ajunse la un luminiş din pădure. De aici putea privi în depărtare în spatele munţilor ce înconjurau valea, un şir de piscuri albe. „Dacă aş putea, mi-aş dori să fiu departe, departe de aici" suspină el. „Aş vrea să plec undeva unde ni-

meni nu mă cunoaşte şi nici să nu ştie ce am făcut. Acolo să încep o viaţă nouă. De-aş putea trăi în altă vale, n-ar mai trebui să mă tem de toţi; aşa cum mi se întîmplă aici"!

Privirile îi rămaseră fixate pe un defileu care conducea spre un oraş situat în altă vale. Acolo lucra Maria. Priveliştea acestei trecători îl captiva întotdeauna. Această trecătoare, i se părea lui Luca ca o stradă ce conducea spre o altă lume, departe de tot şi care îi devenise familiară. El fusese deja pe drumul acela de două ori, iar acum privea cum ultimele raze de soare cădeau peste el. În ochii lui Luca, acea trecătoare era ca o ieşire din închisoare, pe care dorea să apuce într-o zi, mergînd într-o ţară luminată de soare unde îşi va găsi eliberarea de toate necazurile lui.

Îndată ce ieşi din pădure, Luca zări pe bătrînul pustnic, cu mult înainte ca acesta să-l observe. El stătea în faţa colibei lui cu barba sprijinită în mîini şi ochii aţintiţi spre munţi. Abia cînd băiatul ajunse aproape de el, îşi dădu seama de prezenţa lui.

– Ah, zise el cu glasul blînd şi răguşit, tu eşti iarăşi aici? Ei, na, cum merge cu sculptatul? Cînd ai să primeşti premiul?

– Eu n-am să-l mai primesc, replică Luca apatic. Calul meu a fost făcut bucăţi. Eu cred că pisica l-a aruncat peste balustradă, ca apoi cineva să calce peste el.

– Îmi pare foarte rău pentru aceasta, zise bătrînul liniştit. Însă cu siguranţă vom găsi noi altceva care ai putea să prezinţi. Cum stai cu capra neagră? doar aceasta a fost de asemeni o lucrare bine reuşită!

Luca lovea mînios cu încălţămintea lui într-o piatră.

Aia am făcut-o eu fără scule potrivite! suspină el. Toţi vor crede că este lucrarea mea cea mai bună! Nu, dacă nu pot prezenta calul, atunci nu mai prezint nimic.

– Dar ţie-ţi pasă ceva de ceea ce vor crede ei?

– Da!

– De ce?

Luca privi ţintă în pămînt. Ce are el să răspundă la aceasta? Totuşi, bătrînul era singurul prieten pe care îl avea, deci, era mult mai bine să-i spună adevărul.

– Pentru mine face foarte mult, pentru că toţi mă urăsc crezînd că sînt prost şi rău. Dacă aş fi cîştigat premiul, şi ar fi văzut că eu pot să cioplesc mai bine decît oricare alt băiat din valea aceasta, atunci cu siguranţă că vor începe să mă simpatizeze.

– Sau poate că nu, spuse bătrînul liniştit. Dacă iscusinţa ta o întrebuinţezi în sculpturile tale proprii, atunci aceasta niciodată nu va stîrni dragostea. Admiraţia şi invidia da, însă dragoste, niciodată. Dacă aceasta este ce tu ai rîvnit, atunci ţi-ai pierdut doar timpul!

Luca privea mereu în pămînt. Dintr-o dată îşi ridică ochii şi-l privi pe bătrîn drept în faţă. Ochii lui erau plini de lacrimi.

– Mai bine nu prezint nimic; n-are nici un rost, murmură el. Pare a nu mai fi alt drum ca să încep de la capăt, ei nu mă vor putea suferi niciodată. Pur şi simplu, eu nu pot să schimb lucrurile.

– Dacă tu vrei să fii simpatizat, continuă bătrînul netulburat, atunci trebuie să devii în aşa fel, ca ei să te poată iubi. Tu trebuie să-ţi dai toată silinţa să-i iubeşti şi să le faci bine. Această schimbare nu se va putea face dintr-o dată. Poate că vor trece ani, dar tu trebuie să rezişti.

Luca, îl privi întrebător pe bătrîn, însă nu spuse nimic. Acest bătrîn curios ce părea a şti aşa de multe despre dragoste, de ce se izola stînd aşa de departe de concetăţenii lui?

Bătrînul păru să-i fi ghicit gîndurile. Poate că încruntatul frunţii şi privirea întrebătoare a ochilor să-l fi trădat?

– Te întrebi cum de-mi permit să vorbesc despre dragoste şi facere de bine, nu-i aşa? spuse bătrînul. Ai dreptate să te întrebi. este o poveste lungă ...!

– Dar, afirmă Luca, eu nu pricep prea bine cum puteţi

să-i iubiţi pe oameni şi să le faceţi bine, atîta timp cît dumneavoastră locuiţi aici sus de unul singur, fără să vorbiţi cu nimeni altcineva decît cu mine?!

Bătrînul tăcu o vreme, în timp ce privirea lui rătăcea peste piscurile îndepărtate ale munţilor, scăldate în lumina aurie a apusului de soare, apoi spuse:

– Am să-ţi spun povestea! Gîndeşte-te însă; ea este o taină! Eu n-am povestit-o nimănui pînă acum. Tu ai avut încredere în mine si te-ai destăinuit, de aceea şi eu vreau să am încredere în tine.

Luca se înroşi. Aceste cuvinte erau bune pentru el. Prin aceasta, chiar premiul pierdut şi întreaga dezamăgire aveau o valoare mai mică. Era mai important să posezi încrederea unui om, decît să cîştigi un premiu.

– Vreau să încep cu începutul, zise bătrînul. „Eu eram singur la părinţi şi nu era nimic pe lume ce tatăl meu n-ar fi fost gata să-mi dea. Dacă vreun copil a fost vreodată răsfăţat, atunci eu am fost acela.

Cu toată firea mea egoistă, eram un băiat inteligent. Cînd am devenit adult am primit un post bun la o bancă, unde am reuşit foarte curînd să avansez. Apoi m-am îndrăgostit de o fată cu care m-am şi căsătorit. Dumnezeu ne-a dăruit doi băieţi şi în primii ani ai vieţii noastre de căsnicie am fost un bun soţ şi tată.

După un timp însă, am intrat în relaţii cu tot felul de prieteni răi. Ei mă măgulеau şi mă invitau la ei, unde mă învăţau jocuri de noroc pe bani, pe care ei le jucau cu plăcere. La început îi admiram, iar curînd după aceea am început să mă asemăn cu ei. Încetul cu încetul,cheltuiam tot mai mulţi bani la jocurile de noroc şi pe băutură.

Nu trebuie să-ţi spun mult despre anii aceia. Acasă eram tot mai puţin, iar adesea se întîmpla să mă întorc beat. Copilaşii mei începură să se teamă de mine şi să se îngrozească. Soţia mea mă ruga fierbinte să mă schimb şi se ruga lui Dumnezeu pentru mine, eu însă nu mă puteam lăsa de obi-

ceiurile mele. Patima beţiei mă ţinea strîns în ghiarele ei, iar eu nu cunoşteam nici o putere care ar fi fost destul de tare să mă elibereze.

Banii pentru întreţinerea gospodăriei se împuţinaseră, iar oamenii începură a discuta despre mine. Directorul băncii m-a avertizat în două rînduri, însă, cînd m-au ridicat beat de pe stradă pentru a treia oară, atunci m-a concediat. În ziua aceea m-am dus acasă treaz, şi i-am mărturisit nevestei că mi-am pierdut slujba. Atunci ea spuse: „atunci trebuie să mă duc eu la lucru, nu putem lăsa copiii să moară de foame".

Eu am căutat de lucru în mai multe părţi, însă povestea mea era aşa de cunoscută, încît nimeni nu voia să mă angajeze. Am încercat să cîştig bani la masa de joc, dar n-am avut noroc. Am pierdut şi puţinul ce-l mai posedam.

Soţia mea mergea la lucru zi de zi şi pe lîngă aceasta trebuia să aibă grijă şi de copii. Ea însă nu cîştiga îndeajuns ca s-o scoatem la capăt cu toate. Într-o zi îmi spuse că noi avem datorii şi nu le putem plăti.

Eu trebuia neapărat să am bani cu care să plătesc datoriile, şi să-mi cumpăr alcool. Nu degeaba lucrasem la bancă ca angajat şef într-un post de încredere. cunoşteam perfect instituţia, ca pe buzunarele mele; aşa că, am hotărît să comit o spargere.

Planul meu bine conceput cum era, reuşi; însă nu fusesem destul de iscusit. Mi s-a dat de urmă şi am fost dat în judecată; şi fiindcă a fost un furt mare iar eu n-am avut cu ce plăti, am fost condamnat la o pedeapsă cu închisoare.

Soţia mea era deja bolnavă de cîteva săptămîni şi desnădăjduită cum era, nu mînca mai nimic, ca să le ajungă copiilor. De trei ori a venit să mă viziteze la închisoare. Era palidă şi slăbită; arăta ca o umbră. Mai tîrziu mi-a scris fiul cel mai mare că mamă-sa era prea slăbită ca să mă mai poată vizita. Cîteva săptămîni mai tîrziu, un poliţist mă conduse la patul ei de boală ca să-mi iau rămas bun de la

ea. Era pe moarte. Se spune că a murit de tuberculoză. Eu zic că a murit de durere, căci eu am omorît-o.

Douăzeci şi patru de ore am stat lîngă ea; mîna ei, o ţineam într-a mea. ea îmi vorbea despre dragostea şi bunătatea lui Dumnezeu şi despre iertarea păcatelor. Am stat lîngă ea pînă a murit, apoi poliţistul m-a dus înapoi la închisoare.

Asupra lunilor următoare, n-aş şti să spun prea multe; eram ca buimăcit şi m-am prăbuşit în deznădejde. Îmi mai rămăsese doar o mîngîiere: toată viaţa am cioplit cu plăcere, iar acum mi s-a permis cînd aveam ore libere, în camera de aşteptare, să-mi folosesc uneltele de sculptat în lemn. Cu încetul am devenit tot mai îndemînatic, aşa că, un paznic cumsecade mi-a dus figurinele la oraş şi le-a vîndut pentru mine. Prin aceasta am cîştigat ceva bani pe care i-am economisit cu grijă. Într-o zi trebuia să-mi reiau iarăşi viaţa în libertate.

Ziua aceia veni mai curînd decît mă aşteptam. Am fost chemat la directorul închisorii, care mi-a făcut cunoscut că, din cauza bunei mele comportări, mi s-a scutit o parte din pedeapsă. În trei săptămîni trebuia să fiu un om liber.
Cînd m-am întors din nou în celula mea nu ştiam ce să fac: să mă bucur, sau nu. Era frumos să părăsesc închisoarea; dar încotro să mă îndrept? De ce să mă apuc şi unde? În orice caz, un lucru îmi era clar: fiii mei, nu trebuiau să mă mai vadă vreodată, nici măcar să ştie unde sînt. Ei au fost luaţi şi crescuţi de bunici şi ştiu că s-au făcut nişte tineri zdraveni şi inteligenţi şi aveau cele mai bune perspective de viitor. Ei nu trebuiau să fie stingheriţi cu numele meu rău şi nici împovăraţi de trecutul meu. Eu am hotărît să fiu mort pentru ei.

Mai departe nu ştiu nimic. Directorul închisorii s-a oferit să mă ajute pentru a face un nou început, însă am refuzat ajutorul lui deoarece nu vroiam să ştie nimeni de urma mea. Cînd sosi ziua de punere în libertate, am ieşit pe

poartă cu mica mea sumă de bani ce-o aveam în buzunar şi m-am urcat în primul tren ce ducea la munte.

Am coborît în satul acesta. Ajuns în sat, am văzut un om care avea mari greutăţi cu o cireadă de vite care voiau să treacă printr-un gard dărăpănat. Eu i-am ajutat să întoarcă vacile înapoi la drum şi l-am întrebat dacă nu cumva are ceva de lucru pentru mine.

De fapt nici nu avea, însă m-a îndrumat spre o cabană sus, la jumătatea muntelui încredinţîndu-mă, că, ţăranul de acolo avea urgentă nevoie de un ajutor, deoarece fiul lui s-a mutat la oraş ca să înveţe o meserie.

Ziua aceea n-am s-o uit niciodată! Narcisele erau în plină floare pe cîmpiile pe care le străbăteam. Am găsit cabana şi ţăranul; el tăia lemne în faţa casei. M-am dus de-a dreptul la el. Eram flămînd, obosit şi trist. N-aveam timp de pierdut cu prea multe vorbe: „Am auzit că aveţi nevoie de o slugă! Vreţi să mă angajaţi"?

El mă examină din cap pînă în picioare. Avea o faţă blîndă şi ochi blajini. „Nu sînteţi de la sat! De unde veniţi? Cine sînteţi dumneavoastră?"

„Vin de la Geneva".

„Care este meseria dumneavoastră"?

„N-am nici una!"

„Ce aţi făcut pînă acuma"?

Îmi băteam capul să găsesc vreun pretext verosimil, însă omul mă privi în faţă atît de deschis, iar chipul lui părea atît de sincer încît orice minciună mi-a pierit de pe buze. El trebuia să cunoască ceea ce eram de fapt, sau să nu mă mai cunoască de loc!

„Vin tocmai de la închisoare"! am spus eu deschis.

„De ce aţi fost închis"?

„Pentru furt"!

„Cum pot să ştiu eu că nu-mi veţi fura şi mie banii"!

„Pentru că vreau să fac un nou început de viaţă şi vă rog să aveţi încredere în mine. Dacă nu vreţi să-mi acordaţi în-

crederea, mă voi duce mai departe"!

Din nou el mă examină amănunţit, după care îmi întinse mîna, iar eu m-am aşezat pe bancă lîngă el şi am început să plîng. Închisoarea îl face pe om fără putere!

Cinci ani la rînd eu am lucrat pentru ţăranul acesta din zori pînă în noapte. Nu m-am împrietenit cu nimeni, şi nu-mi permiteam o clipă de odihnă. Singura mea bucurie era lucrul pentru omul care mă iubea. El m-a primit în timp ce toţi ceilalţi oameni m-au alungat. Adesea eu mă miram pentru ce a făcut el aceasta, cînd într-o seară, l-am auzit vorbind cu fiul său care venise acasă pentru sfîrşit de săptămînă.

Tată, spuse băiatul, de ce l-ai primit tu pe deţinutul acesta lipsit de caracter? N-a fost aceasta o imprudenţă din partea ta"?

„Fiul meu, replică bătrînul tată, Isus Cristos a primit pe cei păcătoşi, iar noi sîntem ucenicii Săi!"

Vara mînam vacile împreună cu el, sus în Alpi, iar eu locuiam aici în căsuţa aceasta. De fiecare dată liniştea munţilor pătrundea în inima mea, iar eu simţeam o pace adîncă care-mi învăluia întreaga mea fiinţă. Atît florile de pe coastele munţilor, minunatele apusuri de soare cît şi răsăritul de soare din dimineţile fără nori îmi făceau bine şi cred că şi celui mai sfînt ca mine. Aici nu poate fi nici o deosebire. Astfel, am început să cred în dragostea şi îndurarea lui Dumnezeu.

După patru ani, stăpînul meu s-a îmbolnăvit şi-i mergea tot mai rău. A chemat doctorul dar acesta nu-l mai putea ajuta. Un an întreg l-am îngrijit eu cu fiul lui care venea des pe acasă. În cele din urmă a murit. Dar, cu o noapte înainte de a muri el a stat de vorbă cu mine, ca şi soţia mea cu mulţi ani în urmă, despre dragostea şi harul lui Dumnezeu şi despre iertarea păcatelor. Cele spuse de el m-au încredinţat pe deplin şi eu le-am primit cu drag în inima mea.

În felul acesta mi-am pierdut singurul meu prieten. Fiul

său de altfel era bun cu mine, însă era legat de oraş cu interese de serviciu, de aceea a vîndut vacile, iar mie mi-a lăsat această cabană. Eu mi-am cumpărat o capră şi cîteva găini, mi-am adunat tot ce-am avut şi m-am mutat aici sus. De atunci eu trăiesc aici!

Singura mea legătură cu lumea din afară este propietarul prăvăliei din oraş, care-mi vinde sculpturile mele. Din cînd în cînd, el îmi dă veşti despre fiii mei. Amîndoi au ajuns cît se poate de bine şi sînt plini de succes în profesiile lor. Unul este medic, iar celălalt om de afaceri. Ei nu ştiu că eu mai sînt în viaţă şi este mai bine aşa. Eu n-am nimic să le ofer, iar numele meu ar putea doar să le dăuneze.

Oamenilor, pe care i-am păgubit, nu le pot restitui nimic, căci nu-i cunosc. Cu toate acestea, lucrez ce pot. Pînă acum, am economisit aproape tot atîţia bani, cîţi am furat cu ani în urmă. Cînd voi aduna toată suma aceea, vreau să găsesc un om, sau o instituţie care are nevoie cu adevărat de această sumă de bani, şi aceluia vreau să-i plătesc datoria mea.

Tu-mi spui că nu există o cale ca să faci un nou început! Te înşeli! Eu am păcătuit cu mult mai mult decît tine şi am suferit cum nu-şi poate imagina un copil la vîrsta ta, dar eu cred că Dumnezeu m-a iertat. Acum îmi petrec zilele mele în silinţa de-a îndrepta nedreptatea şi să devin aşa cum dumnezeu doreşte ca să fiu. Mai mult, nu pot face! Trecutul trebuie să-l lăsăm pe seama lui Dumnezeu!

Capra se apropie şi-şi puse capul ei brun pe genunchii bătrînului; apoi trase de haina lui ca să-i aducă aminte că este timpul s-o mulgă. Luca se ridică în picioare pentru a-şi lua rămas bun. Cu paşi înceţi, el se îndreptă spre casă.

..... „în silinţa de-a îndrepta nedreptatea şi să devin aşa cum Dumnezeu doreşte ca să fiu". Aceste cuvinte, îi dădură aşa de mult de gîndit, încît durerea pierderii concursului deveni tot mai neînsemnată. El descoperi dintr-o dată că nu-i mai păsa mult pentru aceasta. Piciorul lui Dani nu-l

mai putea repara, însă, într-o zi poate va avea prilejul să facă ceva însemnat pentru el. Între timp, desigur că putea să încerce să devină un băiat mai bun. Mama lui, desigur că era nefericită pentru că lucrarea lui se sfărîmase. Ei bine, el voia să fie curat arătîndu-i că acest fapt nu l-a supărat prea mult; atunci şi ea va fi mai veselă.

Pe cînd ieşea din pădure, privi jos spre casa lui părintească, unde văzu lămpile deja aprinse. Amurgul acelei zile era cald şi plăcut. Prin pajişti cîntau greierii, iar iarba proaspăt cosită mirosea plăcut şi pătrunzător. Luna, în formă de seceră, atîrna deasupra brazilor.

Luca urcă sprinten treptele şi o îmbrăţişă pe mama lui care-l aştepta stînd pe balcon.

– Mi-e foame mamă, spuse el voios. Mi-ai pus deoparte mîncarea mea de seară?

Mama lui îi zîmbi peste farfuria de supă, iar Luca îi zîmbi la fel. Umbra de tristeţe dispăru din ochii ei.

Dani se trezi cînd primele raze ale soarelui pătrundeau prin fereastră. Stătu liniştit cîteva minute, după care încercă să-şi amintească ce zi este astăzi. Cînd îşi aminti, se ridică în capul oaselor şi strigă cu glas tare:

– Aneta, vino repede! Astăzi vei cîştiga premiul, iar eu voi fi de faţă. Adu-mi pantalonii de catifea, bretelele cu flori şi ciorapii mei de sărbătoare. Dar repede!

Aneta, se prefăcu că doarme adînc. Abia după ce Dani strigă pentru a patra oară acelaşi lucru, ea îi răspunse; însă răspunsul nu suna prietenos.

– Fii liniştit! eu nu cred de loc că voi cîştiga premiul, şi afară de asta, este încă mult prea devreme ca să te îmbraci, tata abia acum s-a sculat.

Dani se lăsă din nou pe pernă oftînd, însă era prea emoţionat ca să mai poată sta liniştit. O trase sub plapumă pe Albă ca Zăpada, şi-i şopti la urechiuşe bucuria lui anticipată: „Eu voi merge astăzi cu căruţa cu loitre; şi o să mă pot uita la toate lucrările ce le-au făcut copiii. Lucrul lui Aneta, este cel mai frumos; să vezi că ea va cîştiga premiul! Atunci eu am să strig: Ura!, şi am să bat din palme cît am să pot de tare."

Albă ca Zăpada căscă şi Dani la fel. Era încă prea devreme. Ceva mai tîrziu, cînd Aneta reveni în cameră, găsi două fiinţe încolăcite dormind adînc. Soarele strălucea pe capetele lor.

Cu o oră şi jumătate mai tîrziu, cu toţii erau plecaţi la drum. Dani în costum de sărbătoare făcut din catifea neagră, brodat în culori. Tatăl trăgea căruţul, iar Aneta abătută şi indispusă mergea alături de ei.

Ce ar fi putut-o indispune într-o dimineaţă aşa de fru-

moasă? doar soarele strălucea pe cer, iar ea era pe cale de a cîştiga premiul. Cei trei, aveau totul pentru a fi fericiţi. Dani niciodată nu se simţea abătut sau indispus, în afară de cazul cînd avea dureri la picior.

– Te doare cumva burta, Nete? întrebă el direct.

– Desigur că nu! fu răspunsul ei indispus, de ce aş avea dureri de burtă?

– M-am gîndit numai aşa! Uite un fluture albastru s-a aşezat pe pantoful meu, schimbă Dani vorba.

Aneta, nici nu-şi întoarse măcar capul, ci merse mai departe cu ochii aţintiţi în pămînt. „Oare ce să fie cu mine?"

Sala şcolii se umplu de oaspeţi. Băncile au fost date la o parte, iar lucrările copiilor erau întinse pe mese lungi. Era o expoziţie foarte frumoasă! Atît taţii cît şi mamele mergeau de la o masă la alta, plini de uimire, în timp ce copiii se înghesuiau, se impingeau şi pălăvrăgeau ca nişte gaiţe.

Petru, fiul dirigintelui de poştă, se aşează plin de încredere cît mai aproape de propia lui lucrare: un suport cu un urs înclinat peste călimara cu cerneală. Botul îi era strîmb, iar corpul era bombat mult mai tare într-o parte decît în cealaltă. Oricum, era un urs. Petru era un băiat simpatic, care se înroşea de fiecare dată, uitîndu-se într-o parte cînd vreun prieten îl bătea pe spate lăudîndu-i lucrarea. Şi totuşi micul ursuleţ îi plăcea foarte mult şi zîmbea mîndru spre mamă-sa, cînd aceasta se uita la el.

Luca, era şi el aici, plimbîndu-se singur ca întotdeauna. Mama avea mult de lucru şi nu a putut veni cu el. Se uită melancolic la suportul pentru cerneală şi în gînd, făcu comparaţia ursului greoi, lipsit de supleţe, cu căluţul lui graţios! Dacă n-ar fi avut loc nefericita întîmplare, acum toţi elevi ar sta în jurul lui şi nu în a lui Petru. El simţi un acces de gelozie faţă de Petru, care era îndemînatic, avea un fizic plăcut, hazliu la joacă. Desigur acum avea să primească premiul care de drept i se cuvenea lui. Luca se retrase într-un colţ, iar de acolo privea cu tristeţe mulţimea de oameni.

Aneta era înconjurată de o grupă de prietene gălăgioase. Colegele se întreceau în pronosticuri cine va cîştiga premiul. Unele erau pentru Aneta, altele pentru Elisabeta. Ele şoşoteau mergînd încoace şi încolo, neputînd sta pe loc măcar o clipă. Aneta însă, care de obicei era plină de viaţă, astăzi era curios de liniştită.

Dani, se simţea în siguranţă în mîna tatălui său; ţopăia bine dispus prin sală şi privea la tot ce era de văzut. Toţi îi făceau loc şi aveau un cuvînt prietenos pentru el. Cînd nu mai era nimic de văzut, se duse la locul lui, de la masa lungă unde se afla lucrul de mînă al Anetei. El voia cu orice preţ să fie cît mai aproape cînd se va anunţa cîştigarea premiului. Şi pentru că era încă destul de mic, de după masă nu putea vedea nimeni decît un moţ de păr blond răvăşit şi ochişorii rotunzi albaştri care priveau neclintiţi şi plini de aşteptare spre evenimentele ce aveau să urmeze.

Uşa se deschise; o linişte bruscă coborî peste mulţimea gălăgioasă de pînă atunci. Inspectorul şcolar începu să examineze lucrările de mînă.

Părinţii şi copiii stăteau tăcuţi de-a lungul pereţilor în timp ce înaltul domn mergea de la o masă la alta, lua în mînă fiecare lucrare pe care o privea. El lăudă o mulţime de lucrări şi vorbi binevoitor despre toate. El spuse că se aştepta să găsească o expoziţie frumoasă şi că n-a rămas decepţionat. A controlat caietele copiilor ce se aflau pe o masă în colţul clasei şi îşi dădu părerea asupra lor. Era un om amabil, răbdător şi foarte ceremonios. Singurul lucru pe care-l doreau copiii, era să afle cine a cîştigat premiul.

Inspectorul voia să-şi dea mai întîi părerea despre lucrările fetelor. Luă în mînă dantela lucrată de Elisabeta şi o cercetă amănunţit; apoi se întoarse spre lucrarea împletită a Anetei, învîrtindu-se încoace şi încolo. În sală era o linişte de ai fi putut auzi şi un ac de gămălie căzînd pe podea.

În această tăcere profundă răsună brusc o voce clară şi

limpede de băiat: „Acesta e făcut de sora mea".

Inspectorul s-a speriat şi privi peste ramele ochelarilor. De după masă îl privea o faţă nerăbdătoare, bronzată de soare.

– A, sora ta e o fată foarte iscusită, spuse inspectorul serios, în timp ce observă şi cîrjele băiatului.

– Eu găsesc că lucrarea ei este cea mai frumoasă! Dumneavoastră nu gîndiţi la fel? continuă vocea clară, sigură pe sine. Dani nici nu observă că toate privirile erau îndreptate spre el. Un singur lucru îl stăpînea: numai de-ar cîştiga Aneta premiul!

Realitatea era că inspectorul nu era hotărît asupra premiului, pînă cînd Dani începu să vorbească. El nu-şi dădu seama că Dani a hotărît în locul lui.

– Da, desigur, eu găsesc că este cea mai frumoasă lucrare, răspunse marele domn, la care Dani s-a întors şi o privi radios pe soră-sa, care se înroşise de tot la faţă din pricina comportării lui rele.

– Tu ai cîştigat premiul, Aneta! se bucură el. Toţi izbucniră într-un rîs răsunător şi aplaudară. În felul acesta pe deplin neaşteptat şi contrar regulii, se făcuse cunoscut numele cîştigătoarei.

Dintre băieţi, cîştigătorul fu Petru. Acesta fu anunţat după o cuvîntare potrivit programului, la care nici unul din copii nu luă seama. Apoi avu loc un ospăţ grandios al vizitatorilor. Prăjituri din spumă de albuş şi migdale cu sirop, împreună cu multe alte sorturi. Petru părăsi sala în mijlocul unui grup de prieteni care-l admirau. În curtea şcolii începu jocul de-a capra, iar fiecare dintre ei care avea în buzunar bomboane sau dulciuri, îi ofereau lui în cinstea marelui eveniment al zilei. Cînd se duse acasă, mîncă o mulţime de plăcinte cu miere, pe care mama le pregătise pentru cină. Peste noapte se îmbolnăvi destul de rău.

Luca plecă spre casă; înainte însă se duse pe la brutar ca să ia pîine. Cînd trecu iarăşi pe lîngă şcoală, locul de joacă

era gol. Toţi copiii plecaseră acasă. El urcă dealul încet, însă nu din cauza greutăţii coşului din spate, el era adînc nefericit, de aceea privirea lui o ţinea mereu în pămînt. El nu putea pricepe de ce se putea ca într-o zi să fie bucuros şi vesel, iar în ziua următoare să-i fie imposibil de a fi altfel decît gelos şi plin de mînie? Ieri în drum spre casă, după vizita făcută bătrînului de pe munte, era convins că n-o să-i pese de loc cînd se va uita la Petru cum o să şterpelească premiul, iar astăzi....astăzi îl ura pe Petru...! Bătrînul spusese că trebuie să-ţi dai toată osteneala să devii aşa cum dumnezeu voia să te aibă; îi părea însă imposibil ca această schimbare să dureze multă vreme!

Totuşi, bătrînul reuşise să devină altfel. Luca se mira cum s-a putut întîmpla aşa ceva. El vorbise de Dumnezeu; Dumnezeu poate să-i facă buni pe oamenii răi dacă ei se roagă pentru aceasta? Luca îşi dădea seama că nu ştie prea multe despre Dumnezeu; simţea că Dumnezeu era foarte nemulţumit de el din cauza întîmplării cu Dani; deci putea Dumnezeu să-l iubească şi pe el, pe Luca? Un astfel de păcat, pe care l-a săvîrşit el, cu siguranţă că Dumnezeu n-o să-l ierte cît ai clipi din ochi. Şi chiar de-ar face-o El, oamenii n-o vor face-o niciodată! Tot necazul scurtei sale vieţi, năvăli din nou asupra lui. Luca suspină adînc, şi lovi cu pantofii lui greoi în toate pietrele din cale.

Ajunsese în dreptul căsuţei familiei Brunner, cînd auzi un cîntec de copil. Se uită să vadă de unde vine. Atunci zări pe Dani pe o grămadă de fîn stînd împreună cu Albă ca Zăpada. Amîndoi stăteau ca două păsărele în cuib. Dani ţinea capul aplecat spre ceva, în timp ce cînta bine dispus. Cîrjele se găseau jos lîngă el.

Împins de marea lui singurătate, Luca făcu cîţiva paşi spre el şi privi tabloul acesta paşnic. Dintr-o dată sîngele i se urcă în obraji şi cuprins de o bucurie plină de emoţie începu să respire adînc. Ce văzuse el? Dani făcuse o gropiţă în grămada cu fîn în care aranjase toate animalele cioplite

în lemn de către el, Luca!

„Aşa deci, tot i le-a dat Aneta" zise el cu un simţământ brusc de fericire. „Acum el se bucură de ele"! Apoi cu glas tare:

– Cu ce te joci tu,Dani?

Dani se sperie, dar cînd îşi ridică privirea, zări pe băiatul care a încercat să-i omoare pisica. Primul lui impuls a fost acela de a-şi apuca pisica şi să strige: „pleacă de aici tu răule"! Dar în timp ce se pregătea să spună aceasta, el băieţaşul de cinci ani îşi dădu seama că Luca privea foarte trist, iar inima lui mică şi iubitoare nu putea suporta aceasta! De aceea, cu pisica în braţe pe care o strîngea la piept, spuse o clipă mai tîrziu:

– Eu mă joc cu arca lui Noe, dar Aneta mi-a spus că n-am voie să vorbesc cu tine!

– Dar, eu nu vreau să-ţi fac nici un rău, spuse Luca cu glas blînd, şi-mi pare rău pentru piciorul tău! De aceea am făcut cu plăcere aceste animale pentru tine.

– Pe acestea tu le-ai făcut? Întrebă Dani bine dispus. Eu le-am găsit în stiva de lemne. Piticii le-au ascuns acolo pentru mine!

Luca tocmai voia să-i răspundă, cînd se auzi vocea Anetei răsunînd tăios din casă:

– Dani, vino imediat! Masa este gata!

Luca se întoarse să plece. „Aşadar, tot nu i-a spus" şopti el cu inima plină de amărăciune. Oricum, se bucura acum ştiind că Dani se joacă cu acele animale făcute de el. Într-o bună zi poate se va ivi prilejul ca să se lămurească chestiunea şi atunci vor deveni prieteni.

Binişor mîngîiat, urcă cărarea printre fîneţe spre casă.

Dani de partea lui, ţopăia prin bucătărie, se urca pe scăunelul lui, îşi freca nerăbdător burtica goală şi apoi sorbi cu plăcere supa de cartofi care-i gîdila nasul cu mireasma ei.

– Aneta, începu el, Luca a zis că el a făcut arca lui Noe

pentru mine; însă aşa-i că nu-i adevărat? Piticii au ascuns-o în stiva cu lemne, sau nu?

– Eu ţi-am spus să nu vorbeşti cu Luca, ripostă Aneta supărată, el este un băiat rău şi ar putea să-ţi facă iarăşi ceva şi mai rău!

– Da, da. Eu am vorbit puţin cu el! Dar nu el a făcut-o! Nu-i aşa Aneta? Spune-mi te rog!

Aneta zăbovea. Ea era o fată sinceră şi nu voia să mintă. Dani însă, dacă ar afla adevărul, ar fi aşa de recunoscător încît ar fi în stare să-l ierte imediat pe Luca; ba, el ar mai fi în stare să meargă numaidecît la el ca să-i mulţumească. Apoi, este de neînchipuit cum vor merge lucrurile mai departe. Nu va dura multă vreme şi amîndoi vor deveni prieteni intimi. Ar fi imposibil să-l ţină departe de Luca, dacă ar ştii adevărul.

– Doar tu însuţi şti că le-ai găsit în grămada de lemne, spuse ea privind într-o parte, cum putea să le fi făcut el? Nu fi prostuţ, Dani!

– Luca a spus că el le-a făcut, replică Dani. Dar eu am ştiut că nu este adevărat. Numai piticii au fost! Nu-i aşa, Aneta?

– Ah! nu ştiu! oftă Aneta epuizată. Acum mănîncă-ţi repede supa, căci se răceşte.

Dani, ascultător, îşi vîrî nasul în farfurie. Bunica însă, cu ochii ei bătrîni se vedea că pătrundea mai departe ca alţii, de aceea o privi pătrunzător pe Aneta. Şi ea auzise de povestea cu animalele din stiva de lemne, şi şi-a făcut gînduri asupra acestui lucru.

Aneta care simţea că bunica ei o observă, se înroşi ca focul, se ridică în grabă şi merse spre sobă, ca şi cînd ar fi vrut să mai aducă supă. Ea scoase puţină supă, căci de fapt nu-i era foame. Ziua de care s-a bucurat atîta vreme, era stricată. Ea cîştigase premiul, însă nu se putea bucura de lucrul acesta. Dimpotrivă era adînc nefericită.

Spălă vasele în tăcere, după care îl puse pe Dani în pat. Apoi se furişă afară, în semiîntunericul serii de vară. Îi plăcea mult să fie singură în serile de vară; să fie singură cu munţii albaştri tăcuţi; să privească la tot ce-i făcea plăcere; să meargă încotro voia; să se gîndească la tot ce-i plăcea.

În seara aceasta însă era altfel. Susurul pîrîiaşului, cîntecul greierilor, ba chiar si zăngănitul clopotelor de la gîtul caprelor îi păreau a fi zgomote ciudate şi neplăcute. Pajiştile singuratice i se păreau sinistre şi neliniştitoare.

Nici nu voia să creadă că nu se putea gîndi la altceva, decît la acel căluţ zdrobit şi la zîmbetul ce se stinse în ochii lui Dani, cînd se răsti la el neprietenoasă.

„Poate că niciodată n-o să-mi mai placă să fiu singură", gîndi ea, şi se îndreptă din nou spre casă. „Numai de-aş putea să spun cuiva! atunci n-ar fi aşa de rău. Mi-aş dori ca mama mea să fie în viaţă! O, de ce am făcut o faptă aşa de rea?"

Vara era pe sfîrşite. Vacile au fost aduse de pe munţi şi ultimul fîn fusese strîns. Aneta îl duse pe Dani cu căruţul pînă la tufişul de aluni, unde şi-au umplut coşurile cu alune.

Dani creştea văzînd cu ochii. În luna octombrie cizmarul satului trebui să-i ia o nouă măsură pentru o pereche de pantofi. La grădiniţă mergea zilnic. Domnul Brunner plătea cîte un franc pe săptămînă la doi băieţi, ca să-l aducă în căruţă.

Iarna sosi din nou şi cu ea şi Crăciunul. Zăpada era groasă de un picior pe pămîntul îngheţat, şi tata trebui să mătură zăpada de la uşă pînă la poartă. Aneta şi Dani plecau cu săniuţa la şcoală în fiecare dimineaţă cînd stelele încă mai sclipeau, şi se întorceau acasă pe cînd încă mai strălucea soarele şi cerul era albastru luminos.

Crăciunul era totdeauna pentru Dani o zi cu totul deosebită. Toate evenimentele mari din viaţa lui erau legate de sărbătoarea Crăciunului. Mama lui murise în seara de Crăciun, şi fiindcă Dani n-a cunoscut-o, nici nu-i simţea lipsa. Pentru tatăl însă, simţea o afecţiune deosebită ca şi pentru Aneta. Desigur, Dani primea toată îngrijirea de mamă de care avea trebuinţă, de la bunica şi Aneta. Singurele momente cînd întradevăr se gîndea la mama lui, erau atunci cînd bunica îi citea din Biblie ceva referitor la cer. Atunci privea la fotografiile mamei sale, care atîrnau pe perete, şi dus pe gînduri îşi imagina ce frumos va fi atunci cînd el însuşi va intra pe poarta de aur a cerului; acolo va întîlni această faţă, asemănătoare Anetei. Pentru el, acest lucru era hotărît: mama lui privea aşteptîndu-l, iar odată îi va ieşi zîmbind în întîmpinare.

De asemeni, Crăciunul era şi ziua lui de naştere, iar de data aceasta venise pentru a şasea oară. De multă vreme dorea în gîndul lui, să ajungă la vîrsta de şase ani. El se aştepta ca trezirea lui din acea dimineaţă să fie cu totul altfel; de aceea era puţin dezamăgit acum cînd se vedea tot în camera sa şi nu părea să fie cu nici un pic mai mare, mai puternic, mai impozant decît cu o zi înainte! Apoi îşi aminti că-i va fi dat să vadă pomul de Crăciun în biserică, iar bunica îi va coace o prăjitură pentru ziua lui de naştere. După ce-şi aminti toate acestea în căpşorul lui nu mai rămăsese nici un loc pentru vreun gînd de dezamăgire.

Bineînţeles că după părerea lui Dani, la Crăciun era şi ziua de naştere a Albei ca Zăpada. Acest fapt nu putea să fie chiar exact, căci pisicuţa avea cel puţin vreo trei săptămîni cînd s-a băgat în pantoful lui Dani, însă el nu s-a gîndit niciodată la aceasta. Pentru Dani, Albă ca Zăpada a început să existe în dimineaţa aceea de Crăciun. Doar venise de-a dreptul de la sania trasă de ren, ca o minune micuţă şi albă ce aparţinea cumva de stele şi zăpadă. De atunci, Aneta cumpăra de fiecare dată de la prăvălie o bucată de

fundă roşie pe care o lega de gîtul pisicuţei, iar aceasta mergea ţanţoşă prin casă.

În afară de aceasta, Crăciunul era ziua de naştere a Domnului Isus. Cu toate că Dani abia de vorbea vreodată despre aceasta, totuşi cugeta mult asupra acestui lucru. El se simţea nespus de fericit la gîndul că are aceiaşi zi de naştere ca şi Copilul ceresc.

– Oare ce-aş putea eu să dăruiesc Copilului Isus de ziua Lui? întrebă el pe bunica privind-o cu seriozitate!

– Tu însuţi te poţi dărui Lui! îi răspunse bunica. Iar tu poţi să-L rogi să te facă cuminte şi ascultător.

Acest răspuns îi produse lui Dani mai multă bucurie decît orice altceva.

Aşadar, Dani se trudea, în mod deosebit în zilele de Crăciun, să fie cuminte şi ascultător. Prin aceasta vrînd să facă bucurie Copilului Isus. El făcu ordine în coşul de lucru al bunicii, a şters vasele în locul Anetei, iar înainte de prînz s-a dus în grajd să facă o vizită vacilor şi fiecăreia în parte i-a şoptit la ureche ceva plăcut. Înainte de a merge la culcare, Dani îngenunchie în faţa pătuţului său şi se rugă încetişor: „Doamne Isuse, eu sper că Ţi-am dăruit o zi frumoasă"!

În felul acesta Dani a petrecut o aniversare foarte fericită a zilei de naştere; copiii cuminţi sînt de cele mai multe ori fericiţi. Cînd a sosit timpul să se îmbrace cu hainele călduroase ca să meargă la biserică, simţea că paharul fericirii era plin, că abia de ar mai fi avut loc o picătură mai mult.

Ce minunată era călătoria cu sania la vale spre sat! Dani stătea aşezat între tatăl şi Aneta, iar aerul era aşa de rece, încît nasul nici nu mai simţea că-i aparţine lui. Luna era aproape plină, iar munţii înzăpeziţi străluceau de un alb argintiu. În pădure copacii se încovoiau de povara zăpezii. Uneori, cei trei călători în mersul lor la vale, atingeau cîte o creangă, atunci zăpada cădea pe ei. Alunecarea rapidă a saniei pe cărarea înzăpezită, producea o muzică splendidă,

iar strîngerea puternică de braţul Anetei era o stare liniştitoare pentru un băieţaş ce călătorea noaptea într-o lume de basm. Cînd trecură peste poduleţul din vale şi dădură de cîmp cu zăpadă multă, săniuţa luă o viteză uluitoare. Curînd ajunseră la bisericuţă prin a cărei uşi şi ferestre se revărsa lumina caldă. O mulţime de trupuri încotoşmănate se înghesuiau la intrare. Dani însă, care se înroşise la faţă de căldura bruscă dinăuntru, era purtat de braţele puternice ale tatălui. După ce străbătu culoarul de la mijloc, îl aşează pe banca cea mai din faţă în mijlocul camarazilor săi de la grădiniţă. Treizeci de obraji roşii priveau cu gurile căscate spre pomul care cu trei zile în urmă se mai afla în pădure acoperit de zăpadă, nu departe de casa lui Dani. Acum era împodobit sărbătoreşte, cu portocale, mere, şi garnisit cu turtă dulce.

Dani era fericit că putea sta în faţă. Pe de o parte, fiindcă în felul acesta putea vedea bine bradul, pe de altă parte pentru că putea admira nestingherit tabloul său favorit. Acesta atîrna în spatele amvonului şi era o reproducere a „Samariteanului milostiv"pictat de un pictor renumit. Dani iubea privirea blîndă a bunului samaritean şi iubea şi măgăruşul; însă cel mai frumos i se părea cîinele bernardin care sta alături de cei doi. Acesta era exact aşa ca Barry, cîinele ce trăgea căruţul cu lapte prin sat. Desigur, Barry aparţinea lăptarului însă toţi copiii mici din sat îl priveau ca propietate a lor. Ei se căţărau pe spinarea lui lată şi-şi încolăceau mînuţele în jurul gîtului său stufos. El îi lingea, apoi se repezea după ei ca şi cum ar fi vrut să-i prindă. Era răbdător şi-i suporta pe toţi, de parcă ar fi fost o mică ceată de căţeluşi mici. Acesta era un motiv în plus, pentru ca fiecare copil mic din sat să vină cu plăcere la biserică; aici puteau să admire tabloul bunului samarietean cu „Barry" lîngă el.

Copiii de şcoală cîntară primii o cîntare de Crăciun. În

timp ce Aneta cînta împreună cu ceilalţi, gîndurile ei zburau înapoi la acel Crăciun cînd pentru prima oară îl ţinuse în braţe pe Dani. Cît de bine venit fusese el în casa lor! Dar copilul Isus trebui să rămînă într-o iesle, pentru că la han nu era loc pentru El!

Cîntarea se termină şi copiii se întoarseră la locurile lor. Acum era rîndul copiilor de grădiniţă, care se duseseră în faţă.

Dani rămase la urmă, căci cu cîrje nu te poţi mişca ca şi cu picioare sănătoase. Ceilalţi îl aşteptară cu răbdare pînă ce, cu o ultimă săritură el fu în mijlocul lor. Liniştiţi şi cu feţe radioase îi acordară un zîmbet.

„Noapte liniştită, noapte sfîntă,
totul doarme, singur veghează..."

În mijlocul cîntării, privirile lui Dani fură atrase irezistibil de ursuleţii din turtă dulce. El uită cîntecul şi se întreba: care din ursuleţi îl va căpăta? Unul din ei, arăta aşa de parcă rîdea; brutarul din greşeală, i-a îndoit puţin botul. Dani ar fi dorit să-l primească chiar pe acela şi răspunse ursuleţului cu un zîmbet.

După ce micuţii care nu-şi mai puteau lua ochii de la brad se întoarseră la locurile lor, pastorul se urcă la amvon. El slujea de 45 de ani în aceea bisericuţă şi sătenii l-au îndrăgit mult. Barba lui era lungă şi albă, încît Dani, în a cărui cap se încurcase toate, îl confundă pe pastor cu sfîntul Nicolaie şi se întreba de ce acesta poartă haină neagră şi nu roşie?

Acum pastorul se uita peste toţi oamenii pe care-i cunoştea. El era foarte bătrîn şi cine ştie dacă aceasta nu va fi ultima lui predică de Crăciun! Stînd aşa, se ruga în sine, ca Dumnezeu să-i dea cuvinte pentru ca nimeni să nu le mai poată uita. Aneta asculta binecuvîntata istorioară fără prea multă atenţie. Era cam somnoroasă, iar gîndurile îi zburau

în altă parte. Deodată, bătrînul pastor repetă cuvintele, ce-au urmărit-o pe ea însăşi în acea noapte de Crăciun cînd pentru prima dată şi-a putut da seama cu adevărat ce însemnau cuvinetele:

„Nu era loc pentru El în han,
nici un loc pentru El..."

După obiceiul oamenilor bătrîni, pastorul repetă acele cuvinte de trei ori şi de fiecare dată Anetei i se părea că, ele sunau tot mai trist. Cît de repede ar fi deschis ea uşa pentru El!

Şi vedeţi, continuă pastorul, Mîntuitorul stă şi astăzi în faţa uşilor închise! Există printre noi, oameni care încă nu I-au făcut loc! Ascultaţi ce spune El: „Iată Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul meu şi deschide uşa, Eu voi intra la el..." cum vrei să-I răspunzi astăzi? Vrei să-I deschizi uşa, sau vrei să-L laşi să rămînă afară? Să fie valabile şi pentru tine aceste cuvinte triste: ...„n-a fost loc pentru El..."?

„Eu doresc mult să-L invit în inima mea" gîndi Aneta, privind în juru-i ca să vadă dacă şi alţi oamneni au aceleaşi gînduri ca şi ea. Privirile ei se opriră asupra lui Luca, care stătea cu mama şi sora lui de cealaltă parte.

În aceeaşi clipă însă, îşi dădu seama că nu putea să-L invite pe Mîntuitorul să vină în inima ei, atîta vreme cît ea era plină de ură faţă de Luca. Mîntuitorul nu va voi să locuiască într-o inimă neîmpăciuitoare, setoasă de răzbunare. Ori trebuia să ia hotărîrea de a ierta, ori Mîntuitorul trebuia să rămînă afară.

Însă ea nu voia să ierte! Încă nu!

Apoi mai era încă ceva: ea distrusese sculptura lui Luca lăsîndu-l să creadă că făptaşul era pisica. Dacă Domnul Isus s-ar muta în inima ei, El va avea de spus ceva la aceasta, lucru de care Aneta nu voia să audă.

Predica se terminase. Aneta nu auzi prea mult din ea căci era ocupată de grijile ei. Era aşa de ocupată, încît colegele de lîngă ea trebuiră s-o ghiontească pentru ca să-i dea de înţeles că a sosit timpul de-a lua în primire ursuleţii de turtă dulce.

În timp ce copilaşii se înghesuiau spre brad, în biserică se auzea un murmur uşor. Cristian, tăietorul de lemne, împărţea ursuleţii de turtă dulce. Dani îl trase energic de mînecă şi-i arătă ursuleţul cel mai de sus care zîmbea către steaua din vîrful bradului.

– Eu l-aş dori pe cel de sus! Vă rog, tare mult mi l-aş dori pe acela de acolo! şopti el.

Şi pentru că era crăciunul, iar Dani mergea în cîrje, bunul Cristian îi dădu pe copii la o parte, stinse lumînările de la poalele pomului, aduse scara şi cu mare greutate coborî jos ursuleţul pe care Dani şi-l dorise.

Dani se întoarse acasă cu săniuţa trasă de tatăl său prin zăpadă, sub un cer înstelat; ursuleţul ales de el îl strîngea la piept. De fiecare dată cînd privea spre botul ursuleţului strîmbat în sus, Dani rîdea înfundat plin de bucurie, de parcă el împreună cu ursuleţul luau parte la o distracţie deosebită pe care dealtfel numai el o cunoştea.

Trecură şi sărbătorile Crăciunului! Era seară şi Dani dormea fericit în pătuţul lui. Tatăl era dus în grajd, iar Aneta încă mai stătea lîngă soba caldă, împreună cu bunica ei. Bunica împletea nişte ciorapi de iarnă pentru nepoţii ei în timp ce Aneta se apucă să cîrpească un şorţ dusă pe gînduri.

– Aneta, zise bunica fără să-şi ridice capul de la lucrul ei, ai avut un Crăciun frumos?

– Da, bunico, mulţumesc! răspunse Aneta fără convingere ştiind că trebuie să dea un răspuns mai sigur, apoi întrebă direct:

– Bunico, ce vrea să spună Biblia cînd zice că Isus bate la uşa inimii noastre?

Bunica dădu lucrul de mînă la o parte pentru a-i acorda Anetei toată atenţia.

– Aceasta înseamnă că Mîntuitorul cunoaşte inima noastră şi vede ce este în ea. El a venit pe pămînt şi a fost răstignit pe cruce, purtînd pedeapsa în locul meu şi al tău, pentru toate faptele şi gîndurile noastre rele. El a înviat din morţi pentru ca să trăiască în tine ca să alunge gîndurile tale rele şi să aşeze în locul lor gîndurile sale bune şi iubitoare. Este ca şi cum un om ar bate la uşa unei case întunecate şi ar spune: „Dacă mă lăsaţi să intru înăuntru, voi alunga întunericul şi totul va fi frumos şi luminos". Însă tu ştii că, Mîntuitorul nu forţează niciodată uşa nimănui. El întreabă numai dacă poate intra. Aceasta înseamnă a bate la uşă! Tu trebuie numai să spui: „Da, Doamne Isuse, eu am nevoie de Tine şi doresc ca Tu să vii înăuntru şi să locuieşti în mine". Aceasta înseamnă ca tu să-I deschizi uşa! Ochii Anetei se opriră pe buzele bunicii; ea cugetă multă

vreme, după care îşi apropie scăunelul şi zise:

– Bunico, dacă tu ai urî pe cineva, n-ai putea să-L rogi pe domnul Isus să vină înăuntru! Nu-i aşa?

– Cînd urăşti pe cineva, atunci aceasta este dovada cît de mare trebuinţă ai de Domnul Isus. Cu cît mai întunecată este camera, cu atît mai mare este nevoia de lumină.

– Dar, nu pot înceta să-l uăsc pe Luca! murmură Aneta răsucindu-şi cozile.

– Aceasta o cred. Nici unul dintre noi nu poate să înceteze de a mai avea gînduri rele, cu de la sine putere. Ascultă Aneta: cînd tu vii dimineaţa în camera aceasta şi găseşti că este întuneric din cauza obloanelor închise, atunci tu spui: „Mai întîi eu trebuie să alung întunericul, iar după aceea voi deschide obloanele ca soarele să pătrundă înăuntru?"

– Desigur că nu! strigă Aneta.

– Atunci, cum scapi de întuneric?

– Deschid doar obloanele, după care lumina pătrunde din abundenţă!

– Dar ce se întîmplă cu întunericul?

– Eu nu ştiu! El a dispărut îndată ce lumina a intrat înăuntru!

– Exact aşa este cînd Il rogi pe Domul Isus să vină înăuntru, explică bunica. El este dragoste şi cînd dragostea intră în inimă, ura, egoismul şi lipsa de amabilitate trebuie să dispară, aşa cum dispare întunericul cînd lumina pătrunde înăuntru. Dar ca să încerci tu însuţi să alungi întunericul dintr-o cameră, este un lucru nechibzuit şi pierdere de timp.

Aneta nu răspunse. Ea stătea nemişcată, apoi după un timp se aplecă după şorţul ei, care-i căzuze jos şi începu să lucreze mai departe în tăcere. După o vreme se ridică de pe scaun şi o sărută pe bunica, spunîndu-i „noapte bună" după care plecă în camera ei.

Multă vreme nu putu dormi. Se întorcea de pe o parte pe alta, iar gîndurile ei se învîrteau mereu în jurul aceluiaşi

lucru. „Este adevărat", îşi zise în sinea ei. Dacă vereau să-L invit pe Isus să vină în inima mea, atunci trebuie să mă împac cu Luca, şi aceasta eu nu vreau! Desigur că va trebui să-i spun că eu i-am distrus căluţul sculptat, dar acest lucru n-aş putea să-l fac niciodată! Pur şi simplu, trebuie să văd cum pot uita „bătutul la uşă"! Ah, şi totuşi sînt aşa de nefericită!

Aneta nu ştia că un copil care aude pe Domnul Isus bătînd la uşa inimii lui şi totuşi nu-I deschide, atunci şi fericirea va rămîne pe afară. Ea credea că va uita totuşi toată povestea şi cumva va fi fericită. De aceea se răsuci pe perna transpirată şi se sili să numere în gînd caprele ce merg la păşune pînă ce, în cele din urmă adormi.

În somn visă o casă întunecoasă, fără ferestre şi lumină, cu o uşă zăvorîtă. Era noapte şi cineva se apropia de casă păşind greoi prin zăpadă. Vizitatorul bătu la uşă multă vreme, cu răbdare, dar nimeni nu-i deschise. El căută mînerul, însă uşa nu avea mîner. El bătea şi iar bătea. Bătu atîta vreme pînă ce Aneta se trezi. Totuşi nimeni nu răspunse, şi nici nu se vedeau lumini la geamuri.

„Poate că nu este nimeni acasă", gîndi Aneta buimăcită de somn. Totuşi era sigură că era cineva acasă, numai că oamenii aceia nu voiau să deschidă uşa.

Cînd se trezi dimineaţa, se simţi împovărată de greutatea visului. Se îmbrăcă şi coborî la micul dejun destul de deprimată. În camera de jos domnea mare agitaţie, căci Dani o pierduse pe Albă ca Zăpada şi refuza să mănînce pînă nu-şi găseşte pisica. „Doar Albă ca Zăpada mă trezea întotdeauna", explică el agitat. „Ea venea lîngă mine şi torcea pînă mă trezea, însă astăzi n-a venit! Jeri seară înainte ca să dorm, a ieşit afară şi nu s-a mai întors".

Necazul lui Dani a întristat pe toţi din casă, întorcîndu-i pe dos. Tatăl dădu o raită prin grajduri şi şoproane, iar Dani căută pisica în locuri cu totul imposibile. Totul fu însă în zadar căci pisica nu era de găsit nicăieri. Tatăl o văzuse

ultima dată cum se ducea spre şopru cu paşi mărunţi prin zăpada moale. De atunci nu se mai arătă.

Urmă o zi nefericită! La masa de prînz Dani îşi pierdu cumpătul explicînd printre lacrimi şi suspine, că el nu poate mînca nimic atîta vreme cît Albă ca Zăpada îndură foame. Lacrimile îi picurau în farfuria cu supă, şi nimeni nu era în stare să-l mîngîie. Cu toate acestea, nici tatăl nici bunica nu păreau să fie îngrijoraţi.

– Dani, Albă ca Zăpada vine iarăşi, îl asigură tatăl, ea se ascunde doar pentru ziua de astăzi!

Soarele se ascunse. Nori plumburii învăluiau munţii, după care începu să cadă o zăpadă proaspătă şi moale. La noapte sigur va îngheţa, iar mîine dimineaţă drumurile vor fi periculos de alunecoase. Tatăl îşi îndesă căciula pe urechi şi scoase din şopru sania mare ca să aducă lemne din pădure. Bunica moţăia, iar Dani veni şi se alipi de Aneta.

– Neto, se jălui el, vreau să mă duc la culcare!

– De ce aşa de devreme? Se miră Aneta. Abia s-a înserat şi tu nici n-ai mîncat de cină!

– Dar eu vreau să merg la culcare! repetă stăruitor Dani. Şi mai vreau...pentru că este timpul de rugăciune!

Aneta începu să rîdă.

– Dar nu trebuie să mergi la culcare, ca să te poţi ruga! spuse ea. Tu te poţi ruga tot aşa de bine acum; apoi să mănînci împreună cu noi şi la timpul obişnuit să mergi la culcare.

Dani însă, clătină din căpşoru-i buclat:

– Nu, eu vreau să mă rog cu adevărat în cămaşa de noapte! Te rog, Aneta, du-mă la culcare!

– Ei bine, se învoi Aneta şi începu să-i descheie nasturii de la cămaşă, să şti însă că n-are importanţă dacă tu eşti în cămaşa de noapte. Şi pentru că îl vedea foarte trist iar trăsăturile din colţul gurii îl trădau, Aneta îl sărută în grabă şi-l urmări să vadă ce face.

După ce Dani fu îmbrăcat în cămaşa lui albă de noapte,

îngenuchie şi se rugă pentru pisicuţa lui: „Bunule Dumnezeu, te rog s-o binecuvintezi pe Albă ca Zăpada. Te rog s-o găseşti şi s-o aduci acasă foarte curînd. Păzeşte-o de frig şi nu îngădui să sufere de foame, sau să aibă frică. Arată-i Tu în seara aceasta drumul spre casă"!

– Nu vrei să te mai rogi pentru nimeni altul? întrebă Aneta aproape uimită.

– Nu! spuse Dani ridicîndu-se grăbit de pe genunchi. Astăzi, nu! Nu doresc ca bunul Dumnezeu să se gîndească în seara aceasta la altcineva decît la Albă ca Zăpada!

Şi pentru că i se păruse că fusese un pic cam neprietenos, mai adăugă: „Mai tîrziu, tu, te poţi ruga pentru ceilalţi".

Acum cînd o ştia pe Albă ca Zăpada predată în mîinile iubitoare ale Tatălui ceresc, Dani se sui în pat plin de încredere şi-şi puse capul pe braţ. Cu o voce somnoroasă mai spuse:

– Nete!

– Da:

– Aşa-i că tu o să mă trezeşti cînd va veni Alba ca Zăpada? Şi spunînd aceasta, adormi.

Aneta se plimba prin cameră fără astîmpăr. Obrajii îi ardeau şi pentru că astăzi nu fusese afară la aer, deschise uşa balconului şi ieşi afară pe balcon.

Ninsoarea încetase. Un vînt puternic dinspre apus străbătea valea, îngrămădind zăpada proaspătă peste cea veche. Totul răsuna ca un uşor vuiet al mării. Zăpada viscolită se depusese deja în straturi pe lîngă pereţii caselor. Însă acesta nu era un vînt prea rece, dinpotrivă chiar foarte plăcut, cînd aveai nişte obraji înfierbîntaţi ca cei ai Anetei. Aşa că se hotărî să facă o plimbare afară de-a lungul pîrîului. Poate că o va întîlni pe Albă ca Zăpada!

Se îmbrăcă cu pelerina şi porni la drum. Luna plină se ivi dintre nori, luminînd aşa de tare încît aproape că se putea citi. Cînd Aneta ajunse la marginea de sus a pajiştei,

privi în urmă pe zăpadă şi-şi recunoscu urma paşilor ei; ele arătau exact ca urmele paşilor acelui bărbat din visul ei, afară de faptul că acelea se întindeau pe o distanţă mai lungă. Aşa de îndepărtate se vedeau acele urme, încît se părea că el străbătuse toată lumea ca să ajungă la acea căsuţă întunecoasă. Însă toată osteneala lui fu în zadar.

Aneta merse destul de departe. În cele din urmă ajunse la podeţul ce traversa pîrîiaşul. Ambele părţi ale balustradei erau acoperite cu ţurţuri de ghiaţă. Din torentul de apă nu se vedea nimic. Doar un susur uşor se distingea de sub straturile albe de zăpadă care trăda că el este în viaţă.

Se făcuse o liniştе adîncă. Vîntul se liniştise şi începuse a îngheţa. Micul podeţ era foarte înzăpezit. Aneta care se gîndea cu totul în altă parte, nu băgă de seamă şi alunecă brusc căzînd jos cu un strigăt de durere. O clipă i se făcu rău, apoi încercă să se ridice; căzu însă din nou, ţipînd de durere. Îşi scrîntise piciorul în aşa fel că nu putea păşi pe el. O cuprinse o mare frică. Era singură în acest loc pustiu şi era îndoielnic pînă dimineaţa următoare dacă va mai trece cineva pe acest drum singuratic de pădure. Dacă nu găsea cît mai curînd pe undeva un adăpost, atunci cu siguranţă că va trebui să degere de frig. Îşi aminti atunci că puţin mai sus, după prima cotitură, se găsea o căsuţă în care locuia un tînăr tăietor de lemne împreună cu soţia sa. Dacă ar fi reuşit să se tîrască cumva pînă înaintea uşii lor, atunci în mod sigur că ei o vor duce o cu sania pînă acasă.

Aneta, se tîrî cu greu prin zăpadă cu piciorul aproape ţeapăn şi umflat. De fiecare dată cînd se lovea de ceva, simţea o durere violentă. Nu trecu mult şi Aneta se simţi foarte obosită, căci mergînd de-a buşilea mîinile se afundau mereu în zăpadă. Ochii i se umplură de lacrimi. Oare va ajunge la căsuţa de lemn?

Cînd ajunse la cotitura drumului, spre uşurarea ei, putea să zărească căsuţa. Nu mai era departe, iar în fereastră licărea o lumină slabă. Aneta trebui să se odihnească puţin, căci nu mai putea merge mai departe. Curînd însă, frigul o

sili să se scoale în grabă şi să se pună în mişcare. Înainta încetul cu încetul. I se păru că trecuseră ore în şir pînă ajunse la treptele căsuţei. Ea strigă numele femeii şi spera că aceasta va ieşi afară şi o va ajuta să urce treptele. Însă nu veni nimeni. Atunci se osteni singură să urce treptele, după care căzu epuizată pe pragul uşii.

În cele din urmă, întinse mîna şi bătu la uşă. Nu răspunse nimeni. Căsuţa era aşa de liniştită ca şi pădurea şi zăpada din ea. Aneta ridică mîna şi bătu din nou mai tare. Tot nu primi nici un răspuns. În căsuţă nu se mişca nimeni; nu se auzi nici urmă de paşi. Copleşită de frică, Aneta se ridică clătinîndu-se şi bătu cu pumnii în uşă pînă ce sîngerară, iar apoi strigă cît o ţinu gura scuturînd de mînerul uşii. Cînd în sfîrşit îşi dădu seama de realitate, se înfioră şi se prăbuşi pe trepte şi începu să plîngă plină de spaimă. Casa era goală iar uşa era închisă. Lumina ardea doar ca să ţină hoţii la distanţă. Înăuntru însă nu era absolut nimeni.

Atunci o cuprinse o teamă neputincioasă. Fiind o fată crescută la munte, auzise adesea despre oameni care degeraseră în zăpadă; totuşi se linişti repede şi începu să reflecteze asupra situaţiei.

„Locuitorii casei au lăsat lumina aprinsă; aceasta înseamnă că, probabil ei se vor întoarce acasă în aceeaşi seară. Dacă au plecat însă jos în vale atunci nu se vor putea întoarce mai devreme de miezul nopţii; iar frigul deja îi cuprinse degetele de la picioare şi de la mîini!"

Poate dacă s-ar odihni puţin, ar putea încerca să coboare drumul pînă acasă. Numai că, următoarea căsuţă, în mod nefericit, se afla foarte departe în jos, iar zăpada proaspăt căzută era înaltă; cărarea fiind acoperită era greu de recunoscut. Oricum, nu-i rămăsese nimic altceva de făcut, decît să mai aştepte puţin după care să mai încerce.

Privirile îi rătăciră neputincioase peste întinderea imaculată din faţa ei. În dreapta era pădurea şi pîrîiaşul, iar în stînga coborau cîmpiile în linie neîntreruptă pînă jos în

vale; toate zidurile, gardurile şi movilele erau nivelate de zăpadă.

Din nou îşi aminti de visul din noaptea trecută; visul în care urmele paşilor mergeau pînă la uşa casei încuiate. În timp ce Aneta stătea aşa şi aştepta, îşi dădu seama de încă un lucru: pentru prima dată înţelese acuma, ce înseamna să baţi la o uşă închisă şi să nu primeşti nici un răspuns! Ea bătuse doar cîteva minute! Însă Domnul Isus bătea de multă vreme. Ea ştia bine acest lucru!

Fiindcă casa era goală, ea încetă de a mai bate.

Cum ar fi fost însă, dacă domnul şi doamna Werner ar fi stat liniştiţi înăuntru, în timp ce ar fi auzit bătăile la uşă şi ar fi ştiut că afară stă cineva în întuneric? Cum ar fi fost dacă s-ar fi uitat unul la altul şi ar fi spus: „Bate cineva, dar noi nu vrem să-i deschidem; vrem să ne facem că nu am auzit nimic!"

Cît de revoltată ar fi fost Aneta pe aceşti oameni! Cum i-ar fi urît din pricina neomeniei!

Şi totuşi, ea însăşi se comporta aşa faţă de Domnul Isus, cu toate că El o iubea din toată inima. Altfel n-ar mai continua să bată. Din cauza aceasta, Aneta era aşa de adîncită în gîndurile ei, încît aproape că uitase de teamă în singurătea aceea. Dintr-o dată ridică capul şi ascultă cu atenţie în tăcerea nopţii. Nu era o iluzie, ci, cu siguranţă se auzise ceva!

Era un zgomot uşor, însă unul care-i era familiar oricărui copil de la munte: zgomotul schiurilor care alunecau pe zăpada moale! Acuma însă, glasul ce se auzea nu era a unui copil care cîntă? Cineva cobora cu schiurile prin pădure. În cîteva secunde avea să ajungă la cotitură trecînd foarte aproape de căsuţă. Dacă schiorul era în mare viteză, probabil nici n-o va putea observa.

Învăluit într-un nor de pulbere de zăpadă, o siluetă zveltă se ivi de după cotitură. Cu inima bătîndu-i cu putere, Aneta se ridică în genunchi, făcu mîinile pîlnie în faţa gurii

şi strigă cu putere: „Ajutor! Opreşte! Ajutor!"

Dintr-o dată, schiorul frînă brusc schiurile şi se opri. Se desfăcu de legături şi urcă grăbit treptele din faţa căsuţei.

– Ce este? strigă el. Cine este aici? Sînteţi rănit?

Era Luca. El se întorcea de la bătrînul lui prieten de pe munte şi întîrziase. Strigătul Anetei îl speriase, iar acum cînd o văzu la lumina lunei cum sta pe genunchi în zăpadă, o privi uimit de parcă ar fi văzut o stafie!

Însă Aneta fu atît de bucuroasă cînd văzu o fiinţă omenească încît nici n-o interesa cine era. În primele clipe, uitase totul, afară de faptul că fusese salvată. În ochii ei, Luca putea să fie tot aşa de binevenit ca şi un înger din cer. Ea întinse mîna şi se apucă de pelerina lui, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să dispară.

O, Luca! strigă ea cu voce tremurîndă, sînt aşa de fericită că ai venit! Eu mi-am scrîntit piciorul şi nu mai pot merge. Am crezut că trebuie să deger de frig aici, pînă ce domnul şi doamna Werner se vor întoarce. Poţi să mă duci acasă, Luca? Îmi este aşa de frig!

Cît ai clipi din ochi, Luca o învălui în pelerina lui caldă de iarnă; apoi se ghemui jos lîngă ea şi-i frecţionă mîinile reci.

– Nu te pot lua pe schiuri, Aneta, spuse el prietenos iar ca să te duc pe sus, eşti prea grea pentru mine. Însă, pot să ajung acasă în cinci minute şi să mă întorc înapoi cu sania cea mare şi cu o pătură de lînă. În mai puţin de o jumătate de oră, ai să fi acasă!

În inima lui Luca, izbucni brusc o bucurie aşa de mare, încît îi venea să cînte şi să fugă în acelaş timp. Dorinţa inimii lui era împlinită. El putea face ceva pentru Aneta; ea avea trebuinţă de ajutorul lui. Poate că acum îl va ierta şi va uita neplăcuta ceartă!

– Nu-ţi este prea frig fără pelerină? şopti epuizată Aneta, la care Luca îşi dezbrăcă promt jerseul de lînă punîndul pe capul şi umerii Anetei. Ar fi fost gata să-i dea şi căma-

şa dacă aceasta iar fi folosit la ceva. El simţea acum înţepătura frigului de aceea fugi repede înapoi la drum. Îşi întinse braţele şi respiră adînc aerul rece al nopţii; dorea parcă ca necazul pricinuit de frig să fie ca o plată pentru marea lui vină.

Cît ai bate din palme îşi fixă schiurile şi se repezi ca o săgeată la vale. Bucuria din inima lui era aşa de arzătoare încît aproape că nu-şi mai simţea trupul pe jumătate îngheţat. Ajuns acasă, urcă în fugă treptele şi intră în casă la mama lui, care, la vederea lui vînăt de frig, scoase un strigăt de spaimă.

Cînd Aneta rămase din nou singură, se vîrî şi mai tare în căldura plăcută a pelerinei lui Luca. În circa douăzeci de minute el se va întoarce; în acest timp ea îşi va lămuri multe lucruri.

În primul rînd, ea era salvată. Luca venise din pădure tocmai la timpul potrivit, şi auzise glasul ei de ajutor. Prin urmare, Mîntuitorul s-a ocupat de ea tot timpul cît s-a simţit atît de părăsită. El l-a trimis pe Luca ca s-o ajute!

În al doilea rînd, ea se lămuri asupra problemei cu uşa încuiată. Ce-i drept nu era sigură de tot ce avea să se întîmple cînd îşi va deschide uşa inimii, însă un lucru îi era clar de tot: n-avea voie ca să-L mai lase pe Mîntuitorul să mai aştepte afară! Îşi rezemă capul de balustrada înzăpezită a treptelor, închise ochii şi se rugă:

„O, Doamne Isuse, eu îţi deschid acum uşa inimii mele. Îmi pare rău că am ţinut-o închisă aşa multă vreme, iar Tu ai trebuit să aştepţi aşa de mult. Te rog intră acum. Îmi pare rău că l-am urît pe Luca. Te rog să mă ajuţi ca să-l pot iubi. Şi dacă trebuie să-i spun despre problema cu căluţul sculptat, atunci Te rog să-mi dai curaj! Îţi mulţumesc că l-ai trimis pe Luca ca să mă găsească! Amin.

Domul Isus care aştepta de atîta vreme, păşi în inima şi-n viaţa Anetei, pentru ca să-i ierte păcatele şi să facă din ea o fiinţă nouă. Nu era nimeni de faţă ca să vadă minunea

ce se petrecu în această clipă, dar Aneta însăşi, la drept vorbind nu se simţea mai altfel ca înainte. Însă sus în cer, în acea noapte, în Cartea Vieţii fu scris numele Anetei, iar îngerii se bucurau pentru că pe pământ un copil a deschis uşa dîndu-i loc Mîntuitorului.

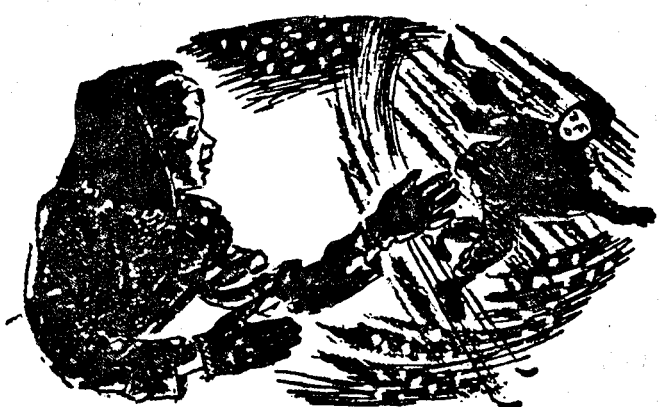

„Aşa", îşi zise Aneta. „Acum am făcut-o, şi de asemenea ştiu ce se va întîmpla mai departe"!

Inima-i bătea cu putere iar ea privea mereu spre munţii înalţi şi spre cerul înstelat, care-i inspira curaj. Cît de măreţi erau! Cît de maestuoşi şi neschimbători! Ea însăşi împreună cu grijile ei, erau aşa de mici şi neînsemnaţi în comparaţie cu aceştia! În definitiv foarte curînd va trece totul şi va fi dat uitării! Însă munţii şi stelele, vor dăinui mai departe!

O siluetă mică se ivi în noaptea întunecată. Ea apăru cu paşi alergători de după curbă, trăgînd după ea o sanie. Luca se grăbise aşa de tare încît îşi pierduse aproape răsuflarea şi abia mai putu să vorbească.

– Vino, Aneta! spuse el gîfîind. eu am adus sania cea mare, ca tu să poţi sta cu picioarele întinse. În cîteva minute sîntem acasă!

El îi întinse mîna ca s-o ajute, însă ea refuză.

– O clipă, Luca! spuse grăbită, cu o voce tremurîndă; trebuie să-ţi spun ceva înainte de a pleca spre casă: să ştii Luca, că nu pisica a fost aceea care ţi-a aruncat jos căluţul, ci eu. Eu am făcut-o intenţionat, pentru că nu voiam ca tu să cîştigi premiul, din cauza suferinţei ce i-ai produs-o lui Dani. Îmi pare rău Luca, de ceea ce am făcut!

Luca sta nemişcat şi privea ţintă la ea. Era prea fericit ca să poată vorbi. În loc să devină furios, se simţi nespus de uşurat. Aneta făcuse ceva rău ca şi el; aşadar, dacă el trebuia s-o ierte pe Aneta, şi ei îi va fi mai uşor să-l ierte pe el. Desigur că, un căluţ din lemn, zdrobit, nu era nimic în comparaţie cu un picior schilod. Oricum, între ei era acum o legătură comună. Toate acestea însă, el nu le putea expri-

ma prin cuvinte. De aceea rîse uşor şi spuse doar timid:

– Bine, bine, Aneta. Nu-ţi bate capul cu acestea. Vino pe sanie!

După ce a învelit-o cu grijă, se aşeză în spatele ei şi coborî cu ea la vale pînă în faţa casei ei.

Aneta urcă treptele de-a buşilea, şi în cele din urmă se opri într-un picior înaintea uşii. Cînd îşi întoarse capul, îl văzu pe Luca care se pregătea să plece.

Ea deschisese uşa inimii dragostei Mîntuitorului; aceasta însemna însă că şi faţă de Luca trebuia să-şi deschidă inima, căci dragostea lui Isus, nu exclude pe nimeni.

– Vino, Luca! strigă ea, doar trebuie s-o saluţi pe bunica!

Aneta deschise uşa larg şi intră împreună cu Luca.

Bunica o întîmpină cu un strigăt de bucurie, căci fusese îngrijorată de-a binelea, iar tatăl plecase deja în căutarea ei. Bunica tocmai voia să deschidă gura pentru a o mustra, cînd observă piciorul Anetei, şi o ajută să se aşeze pe pat. Piciorul necesită imediat comprese cu apă rece. Nesigur şi sfios Luca se oprise la intrare. Dar cînd bunica se îndreptă spre el, ea citi în trăsăturile feţei lui aşa de multă părere de rău, o dorinţă fierbinte, multă speranţă şi curaj de viaţă cum nu mai văzuse niciodată pe faţa unui copil. Bunica îi puse amîndouă mîinile pe umeri, şi-l trase încet lîngă focul din cămin, care răspîndea o căldură plăcută în jur.

– Eşti binevenit copilul meu! spuse ea îmbietor. Vino, aşează-te vei servi masa cu noi.

Uşa se deschise din nou. Tatăl intră. El şi-a închipuit că Aneta este în siguranţă, căci observase cum o sanie cu doi copii cobora la vale pe drumul de ţară. După ce auzi povestea Anetei şi o mustră puţin pentru că plecase aşa de departe după apusul soarelui, se aşeză şi el lîngă focul din cămin. Bunica împărţi la fiecare cîte o ceaşcă de cacao fierbinte şi felii de pîine proaspătă unse cu unt galben-auriu. Pe fiecare felie mai puse şi cîte o bucată de brînză zemoasă. Fiecare îşi mîncă gustarea în tăcere.

Era o tăcere mulţumitoare, plăcută. După aerul rece de afară, căldura sobei producea o stare de somnolenţă. Luca clipea din ochi la lumina flăcărilor şi dorea ca aceste momente să dureze la nesfîrşit. La un moment dat atenţia tuturor se îndreptă spre uşă de unde se auzea o zgîrîietură ciudată.

– Acolo este Albă ca Zăpada! strigă Aneta sărind în sus ca să-i deschidă, însă piciorul scrîntit o reţinu pe loc. Bunica, tatăl şi Luca, se grăbiră spre uşă şi o deschise.

Cu coada ridicată în sus, pisica intră plină de demnitate ţinînd în gură un pui de pisică nou născut fără ochişori şi cu pete pe el. Pisica nu dădu nici o atenţie celor de faţă, ci păşi plină de mîndrie spre patul în care dormea Dani liniştit. Sări pe dună şi aşeză comoara cît mai aproape de moţul de păr răvăşit, apoi se întoarse grăbită spre uşă şi mîrlăi.

– O să vină îndată cu al doilea, fu de părere tatăl, deschizîndu-i uşa ca să iasă afară.

– Atunci este mai bine să lăsăm uşa întredeschisă, oftă bunica, înfăşurîndu-şi fularul mai strîns peste umeri. Apoi îl rugă pe Luca să-i aducă blana de căprioară şi să i-o pună peste genunchi. În felul acesta toţi stăteau în curentul de aer rece pătrunzător pînă ce Albă ca Zăpada apăru iarăşi în mare grabă şi puse în acelaşi loc, o pisicuţă dungată la picioare, apoi dispăru în noapte încă odată.

– Să sperăm că următorul va fi ultimul! murmură bunica, cu gîndul la curentul rece şi la viaţa din această casă împreună cu mai mult de trei pisici şi Dani în frunte. În rest nimeni nu scoase o vorbă, căci toate privirile erau aţintite spre uşă. Albă ca Zăpada, propietatea lui Dani, putea face ce poftea.

Apoi se ivi din nou pisica mamă, încet majetuos. Lucrarea ei era terminată. În gură ţinea un puişor alb ca zăpada, leit chipului ei. Îşi adună puişorii între lăbuţele din faţă, se aşeză pe pieptul lui Dani şi începu să toarcă lingîndu-şi

puii.

– Închide uşa, Luca! îl rugă bunica cu un suspin de uşurare. Apoi îndreptîndu-se către tatăl: Ar fi mai bine să aduci un coş pentru toate pisicile astea! Copilul se poate sufoca aşa.

Tatăl rîse.

– Mîine dimineaţă, fu răspunsul. În seara aceasta să le lăsăm unde se găsesc. Animalul ştie unde este binevenit, şi Dani nu se va supăra.

Tatăl se sculă, dădu la o parte o lăbuţă de pe barba lui Dani, apoi ieşi afară ca să închidă uşa la grajd.

Luca se ridică în picioare. Păşi spre bunica îi întinse mîna şi-i spuse:

– Acum trebuie să plec. Mulţumesc că am avut voie să intru înăuntru, şi sper că piciorul Anetei se va face în curînd bine!

Bunica îl privi în ochi, şi-i ţinu mîna strîns pentru o clipă.

– Da, trebuie să pleci, spuse ea. Dar gîndeşte-te la un lucru: tu poţi să vii iarăşi! Tu eşti întotdeauna binevenit!

Aneta nu amintise nimic de promisiunea că-l va trezi pe Dani, căci se temea că bunica nu va fi de acord. Oricum, promisiunea era promisiune! Aşteptă pînă bunica se duse să spele vasele în bucătărie, apoi săltă într-un pcior pîină la pat.

– Dani, şopti ea mîngîindu-i părul umed de pe frunte.

Dani suspină şi-şi scoase mîna de sub dună, însă nu se trezi.

– Dani, şopti Aneta ceva mai tare, ciupindu-l în acelaşi timp de braţ.

El deschise ochii care străluceau la lumină, şi se uită ţintă.

– Uite, Dani, ea a venit şi ţi-a adus un cadou!

Dani privi spre legătura de blană de pe patul lui. Era însă prea somnoros ca să se mire, şi nici nu era prea sigur

dacă era treaz sau visează.

– Ea a găsit trei şobolani! zise el.

– Nu, nu, Dani! strigă ea. Aceştia nu sînt şobolani! Sînt trei pisicuţe drăgălaşe. Ea i-a născut în grajd, iar acum ţi i-a adus ţie. Sînt ai tăi Dani, un cadou de la Albă ca Zăpada!

Dani clipi din ochi:

– Eu am ştiut că va veni! murmură el. Eu am rugat pe bunul Dumnezeu pentru aceasta!

Aneta îngenunchie lîngă pătuţ şi îi cuprinse în braţe pe toţi: Dani, Albă ca Zăpada şi puişorii ei nou născuţi.

– Şi eu am rugat pe Domul Isus să intre în inima mea, şopti ea. Şi El a intrat. Acestea sînt două rugăciuni ascultate în aceeaşi seară!

Însă Dani nu mai auzi nimic. El adormi din nou, avînd în gură vîrful cozii de la Albă ca Zăpada.

Masajul şi compresele reci propuse de bunica au avut efect, încît în dimineaţa următoare, piciorul scrîntit al Anetei mai durea puţin rămînînd doar puţin umflat. Cu toate acestea încă nu putea merge, fapt care nu prezenta nici o nenorocire. Şi aşa nu era o zi bună de ieşit afară, căci după miezul nopţii a căzut din nou zăpadă proaspătă, încît tatăl a trebuit să cureţe cărarea pînă la grajd.

Cu toată bunăvoiţa, pentru bunica era prea mult să stea în bucătărie cu Dani şi cu cei trei pui de pisică, aşa că propuse să aranjeze familia înmulţită în podul cu fîn. Aşa că, Dani aranjă un culcuş în podul cu fîn, făcînd el însuşi o tumbă; iar Aneta se aşeză comod în fîn şi răsfoi paginile din Biblia veche şi mare a bunicii.

Dorea mult să găsească şi să înveţe pe de rost versetul ce-i devenise familiar la serviciul divin de Crăciun, despre Isus care stă şi bate la uşă. N-a trebuit să caute prea mult, căci pastorul spusese că versetul se află în ultima carte a Bibliei. Iată deci, aceasta era Apocalipsa 3: 20: „Iată Eu stau la uşă şi bat; dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el şi el cu Mine."

Aneta repetă cuvintele, pînă ce învăţă totul pe dinafară, apoi se întrebă: „Oare ce ar putea să însemne voi cina cu el". Ea dorea să întrebe despre aceasta pe bunica, la prima ocazie. Îşi sprijini capul în mîini, privindu-l pe Dani a cărui tumbe arătau de-a dreptul ciudate, pentru că un picior se îndoia, în timp ce celălalt se înălţa ţeapăn în sus. În timp ce privea, gîndurile îi zburau în altă parte.

Ea îi deschise uşa lui Isus. El a intrat înăuntru, iar acum trăia în inima ei. S-a întîmplat după cum spusese bunica. Duhul de iertare şi dragoste a pătruns în inima ei; gîndurile rele şi aspre au dispărut ca umbra în faţa luminii iar acum nu-i mai venea greu să-l ierte pe Luca. Domnul Isus îi iertase ei totul şi îndată toată lipsa ei de dragoste şi tot egoismul. Acum o preocupa gîndul, dacă Luca ar putea-o ierta pe ea.

Ea îi mărturisise lui fapta ei urîtă, iar el, spre mirarea ei nici măcar nu se mîniase. Oricum însă, el pierduse premiul şi acum ştia că dacă ar fi voit ar fi putut face ceva pentru el.

Ea putea să-i aducă învăţătorului arca lui Noe şi să-i mărturisească totul. Atunci probabil că Luca ar putea primi premiul chiar şi acuma!

Anetei însă îi era aşa de frică de ceea ce ar putea gîndi învăţătorul despre ea şi de ce-ar putea spune colegii, încît se hotărî să nu mai facă nimic în această privinţă. Îndată ce luă această hotărîre, observă că nu mai avea dorinţa de-a se gîndi la versetul preferat din Biblie. Acesta nu-i mai producea fericire. Începu atunci să se învîrtească în jurul unei grinzi, iar printr-o gaură ce o găsi în perete, începu să hrănească vacile cu fîn.

Cînd tatăl veni să mulgă vacile, ea coborî şi începu să pălăvrăgească cu el.

Întunericul se lăsă repede. Copiii se duseră la cină, după care, pentru Dani era timpul de culcare. Curînd însă, se ivi un mic conflict: bunica spunea că pisicile trebuiau să doar-

mă în grajd, iar Dani voia să le aibă în patul lui. Pînă la urmă, toţi cedară cîte puţin: pisicile puteau să doarmă sub pat; însă fu nevoie de multă vorbărie pînă ajunseră la această înţelegere. Cînd în sfîrşit toate se liniştiră, biata bunica se simţi sleită de puteri; se lăsă în fotoliul ei cu un oftat adînc.

Aneta trase scăunelul lîngă ea. Înainte de a se putea aşeza pe el, cineva bătu la uşă. Cînd Aneta deschise, Luca stătea înaintea ei, timid şi încurcat, cu privirea în duşumea, ciupind stîngaci din căciulă. Aneta care de fapt voia să fie drăguţă faţă de el, se simţea la fel de sfioasă. Stăteau amîndoi neputincioşi faţă în faţă; fiecare aştepta ca celălalt să spună ceva.

Surprinsă de lunga tăcere, bunica îşi ridică ochii şi strigă:

– Intră, Luca! Este bine că ai venit. Mai adu un scaun Aneta şi aşezaţi-vă amîndoi.

Ei se aşezară ascultători. Luca zise că a venit să se intereseze de piciorul Anetei, apoi căzu iarăşi în tăcere. Aneta, după ce răspunse că se simte mai bine, privi persistent în duşumea. Bunica însă îi examină amănunţit pe amîndoi, peste ramele ochelarilor, apoi spuse dintr-o dată:

– Aneta şi Luca, voi trebuie să încetaţi odată cu acest conflict stupid şi să vă purtaţi rezonabil. Tu Luca, ai făcut ceva îngrozitor, însă eu ştiu că n-ai făcut-o intenţionat şi că ai suferit mult din cauza aceasta. N-are nici un rost să mai deplîngem trecutul. Acum tu trebuie să prinzi curaj să faci un nou început. Iar tu Aneta, trebuie să înveţi să ierţi şi să fii amabilă, încetînd a te socoti mai bună decît alţi oameni.

– Dar nici nu fac lucrul acesta! răspunse Aneta surprinsă.

– Ba da, tu îl faci, căci altfel nu ţi-ar cădea aşa de greu să ierţi!

– Dar eu l-am iertat doar! Aceasta a fost ieri seară sus în pădure şi nici n-a fost aşa de greu, pentru că şi eu i-am făcut ceva rău. După ce i-am mărturisit lui Luca, el mi-a

spus că şi el m-a iertat. Ni-i aşa Luca? Aşa că, amîndoi sîntem la fel de răi!

– Da, confirmă Luca. Dar tu n-ai făcut o faptă rea ca mine. Eu pot să sculptez un alt căluţ, însă nu pot face un picior nou pentru Dani! Şi mai ales, toată lumea găseşte că tu eşti drăguţă şi te simpatizează; pe mine însă nu mă iubeşte nimeni!

– Probabil că este aşa, pentru că toată lumea ştie ce ai făcut tu! spuse Aneta. Însă nimeni nu ştie ce am făcut eu. Închipuieşte-ţi Luca, azi după-amiază m-am gîndit să-i spun învăţătoruliu. Însă, parcă n-aş putea niciodată să fac acest lucru.

În felul acesta intrară în vorbă unul cu altul. Bunica sta alături şi-i asculta. Că era şi ea de faţă nu-i deranja cu nimic. Însă ea întrebă:

– Cum s-a întîmplat că ai putut să ierţi aşa dintr-o dată? doar cu două zile în urmă, mi-ai spus că n-ai putea face aceasta niciodată!

– Vezi tu, bunico, eu am deschis doar uşa inimii, după care s-a petrecut totul aşa cum mi-ai spus. Dintr-o dată n-a mai fost greu de loc ca să iert!

– Mă bucură aceasta, spuse bunica. Nu-i aşa că atunci cînd Isus intră în inimă, pur şi simplu, nu mai rămîne loc pentru lipsă de bunăvoinţă, egoism şi gînduri rele? Ştii tu, mai este încă ceva. Dragostea Domnului Isus mai alungă şi altete. Adu-mi repede Biblia mea, Aneta.

Bunica răsfoi încet paginile pînă la I Ioan cap.4, la versetele 18-19;

– Citeşte aceste versete, Aneta!

Aneta citi rar şi cu claritate:

„În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvîrşită izgoneşte frica; ...Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întîi"...

– Aşa este, confirmă bunica. „Dragostea desăvîrşită alungă frica „Cînd Isus cu dragostea Sa desăvîrşită intră în inimă, El alungă nu numai egoismul şi lipsa de amabilitate,

ci şi teama. Tu trebuie să înţelegi: Cînd noi credem cu adevărat că El ne iubeşte, nu mai rămîne nimic de temut. În dragostea Lui, El nu va îngădui nimic ce ne-ar putea face rău.

Aneta şi Luca rămaseră gînditori, după care se priviră în faţă unul pe altul, şi-şi zîmbiră. Aneta deschise dulapul şi scoase ursuleţul ei de turtă dulce. Ea îl rupse în două şi-l împărţi cu Luca, ca o ofrandă pentru pace. Cu toate că era destul de uscat, totuşi Luca ronţăia satisfăcut din bucata lui. În inima Anetei însă se războiau mereu gînduri contradictorii. Ea vedea mai clar ca totdeauna ce este bine, însă nu era dispusă să facă.

Luca îşi luă rămas bun. Imediat după ce el ieşi pe uşă, Aneta spuse bunicii, „noapte bună".

– Nu uita, îi recomandă bunica, că Isus n-a venit în inima ta numai ca Mîntuitor ci şi ca Stăpîn şi Învăţător. De acuma tu trebuie să faci ce vrea El şi nu ce doreşti tu!

– Da, bunico! răspunse Aneta destul de abătută, urcînd scările spre dormitor.

Înainte de culcare, îngenunchie la marginea patului: „Doamne Isuse, vreau să fac ceea ce Tu voieşti. Dacă într-adevăr trebuie să spun învăţătorului, atunci te rog să-mi dai curaj şi ajută-mă să nu-mi fie teamă", se rugă ea.

Cu intima uşurată se furişă în pat şi curînd adormi.

Dimineaţa devreme deschise ochii, dar fiindcă obloanele de la ferestre erau încă închise se întrebă cît să fie ceasul. Somnoroasă cum era, observă o rază de lumină ce pătrundea printr-o crăpătură de la obloane, formînd o dungă luminoasă pe podea.

„Trebuie să fie dimineaţa" gîndi Aneta, „vreau să deschid obloanele ca să văd dacă este vreme frumoasă".

Sări din pat şi dădu obloanele la o parte. Văile încă mai zăceau într-o umbră profundă, însă soarele care se ivise printr-o crestătură de munte, îşi trimitea razele pînă la căsuţa de lemn a familiei Brunner. Reflecţia zăpezii era orbi-

toare, iar piscul din spate era aşa de luminos, de te dureau ochii privindu-l. Camera care fusese întunecoasă cu cîteva clipe în urmă, se umplu de lumină şi răcoarea dimineţii.

„Bunica are dreptate", îşi zise Aneta. „Nu există nici o altă cale de a alunga întunericul, decît aceea de-a lăsa să pătrundă lumina. A-l urî pe Luca şi a avea frică de-a mărturisi adevărul, aceasta înseamnă întuneric. Însă a-L lăsa pe Isus să intre în inimă, este ca atunci cînd deschizi obloanele".

Gîndul acesta îi plăcu atît de mult, încît pentru a medita la el în continuare se sui în pat unde rămase pînă la timpul de sculare. Încă puţin şchiopătînd, Aneta se îmbrăcă şi coborî la bucătărie, unde bunica tocmai pregătea cafeaua.

– Bunico, spuse ea hotărît, astăzi dimineaţă vreau să-l vizitez pe învăţător.

– Dar cum stai cu piciorul?

– Merg cu sania!

– Însă cum gîndeşti că te vei întoarce?

– Nu ştiu. Cred că o să mă întorc şchiopătînd; însă orice s-ar întîmpla bunico, trebuie să merg să vorbesc cu învăţătorul, dar imediat, acuma dimineaţa. Nu mai pot aştepta!

– Ce vrea să însemne toate astea? Se amestecă tatăl în vorbă, care apăru dintr-o dată în prag scuturîndu-şi zăpada de pe bocanci. Dacă Aneta vrea să-l vadă pe învăţător, atunci poate coborî cu mine. Eu mă duc cu sania ca să duc brînza la gară. Am s-o las pe Aneta la învăţător, iar la întoarcere am s-o iau de acolo.

Faţa Anetei se lumină. Ea nu mai putea să aştepte! Dacă ar fi amînat chestiunea numai cu douăzeci şi patru de ore, era tot ce-i posibil, ca frica îngrozitoare s-o biruie.

Curînd ea se găsea în sanie lîngă tatăl ei. În spatele lor, calupurile de brînză se bălăbăneau. Într-o mînă, Aneta ţinea arca lui Noe înfăşurată cu grijă într-o batistă curată. Acuma însă, nu se mai simţea aşa de încrezătoare. Nicicum nu-şi putea închipui cum ar putea să-i spună învăţătorului,

nici cum va fi în cazul că el ar fi foarte supărat. Dintr-o dată, tatăl întrebă:

– De ce vrei neapărat să-l vezi pe învăţător? Nu mai poţi răbda fără lecţii pentru acasă?

– Nu, răspunse ea reţinut. Trebuie să-i spun ceva. Este o taină, tati.

Ea îşi lipi capul de umerii săi iar el, bunul tată zîmbi fără să-i mai pună alte întrebări. El era un om foarte ocupat, care de dimineaţa devreme şi pînă seara tîrziu, lucra din greu pentru ca să producă îndeajuns în mica lui gospodărie ţărănească, în aşa fel ca, copiii să nu ducă lipsă. N-avea timp prea mult ca să discute mai serios cu ei; aceasta o lăsa pe seama bunicii. De cele mai multe ori însă, expresia feţei lor, sau conversaţia spontană trăda cam ce se petrecea cu ei. El se gîndea şi se ruga pentru ei, în timp ce lucra în liniştea pădurii, sau în grajd. El ştia bine că fiică-sa a trecut printr-o perioadă grea, iar acum s-a întîmplat ceva care-i redase pacea şi era destul să ştie că acum era fericită.

Călătoriră mai departe tăcuţi, pînă ce se ivi casa albă. În timpul verii arăta fără pată, însă acuma în timpul iernii părea murdară şi vînătă în contrast cu albul zăpezii.

– Jos cu tine! glumi tatăl. În circa o jumăte de oră, vin să te iau.

Catîrul o porni la trap mai departe. Aneta, cu inima bătîndu-i cu putere, se îndreptă spre uşa casei, unde o bucată de vreme stătu aşa nemişcată. Pur şi simplu, nu a avut curajul să bată la uşă. Cine ştie dacă n-ar fi rămas acolo în faţa uşii pînă ar fi venit tatăl ca s-o ia, dacă învăţătorul n-ar fi zărit-o pe fereastră, şi fără să mai aştepte ciocănitul ei, n-ar fi deschis uşa.

– Poftim în casă! spuse el prietenos, conducînd-o într-o odaie mică, unde adesea lucraseră ei împreună. El iubea mult pe elevi, iar în timpul vacanţei le ducea lipsa. Aşa că, se bucura foarte mult cînd vreunul din ei îl vizita.

Aneta merse spre masă, desfăcu batista şi aşeză în rînd

toate figurile arcăi lui Noe.

– Acestea le-a făcut Luca! explică ea hotărîtă. Nu sînt ele excelente?

Învăţătorul luă în mînă fiecare figură în parte şi le examină cu interes.

– Ele sînt excepţional de bine sculptate! spuse el. Nu va dura multă vreme şi băiatul acesta îşi va cîştiga pîinea cea de toate zilele. Nici nu mi-am putut închipui că el poate să sculpteze în lemn aşa de bine! De ce n-a luat el parte la concurs?

– El ar fi dorit, răspunse Aneta, avînd o voce fermă. Tocmai pentru aceasta am venit astăzi la dumneavoastră: el sculptase un căluţ, însă eu i l-am zdrobit, pe cînd el nu era acasă, pentru că eram supărată pe el din pricina lui Dani. Acum însă îmi pare rău, şi m-am întrebat dacă totuşi n-ar putea încă primi un premiu, acum cînd dumneavoastră ştiţi totul.

Învăţătorul o privi dus pe gînduri. Obrajii ei ardeau, în timp ce ţinea ochii aţintiţi în podea. În cele din urmă, el zise: „Eu nu mai am nici un premiu. Au fost doar numai două premii; unul l-a primit Petru, iar celălalt tu!

– Atunci să primească Luca premiul care l-a obţinut Petru. Doar acesta a fost pentru băiatul cel mai priceput, iar Luca a creat ceva mult mai frumos ca Petru!

– Este imposibil, ceea ce te gîndeşti tu! Petru a cîştigat premiul pe drept, aşa că nu i se poate lua. Dacă vrei cu adevărat ca Luca să obţină un premiu, atunci va trebui să i-l dai pe al tău. Doar a fost vina ta că el n-a primit! Nu-i aşa?

– Da, acesta este adevărul! recunoscu Aneta.

Îi trebui mult timp Anetei pînă să-şi biruiască buimăceala. Premiul ei, era o carte minunată cu vederi ale celor mai înalte piscuri de munţi din Elveţia. Ea se afla în sertarul ei, cu pereţii îmbrăcaţi în foiţă subţire. Era comoara ei preţioasă! Desigur că nu putea spune, „nu". Cu siguranţă că,

învăţătorul n-o va sili să-i aducă cartea. Bunica a spus însă despre „dragostea desăvîrşită". Domnul Isus cu dragostea Lui desăvîrşită, locuia acum în inima ei, şi El nu-i mai permitea să ţină ceva ce-i aparţinea altuia.

– Ei, bine! spuse ea în concluzie.

– Frumos! răspunse învăţătorul în a cui privire se vedea o expresie a triumfului. El ştia că, în cîteva minute Aneta a cîştigat o bătălie hotărîtoare. Îndată ce încep cursurile, îmi aduci cartea. Eu voi înmîna lui Luca în faţa tuturor colegilor iar aceştia vor putea să-i admire sculpturile.

Aneta fu de acord, însă se uită întrebătoare la învăţător. Oare el gîndea acuma ceva foarte rău despre ea? El însă zîmbi binevoitor spre ea, iar Aneta îl părăsi cu sentimentul că bătrînul învăţător o iubea tot aşa de mult ca mai înainte.

Ajunsă acasă, Aneta se opri pe balcon. Dani veni la ea cu pisicuţele în braţe. În bucătărie bunica pregătea cina. Cu inima fericită, Aneta privi spre valea însorită din faţa ei, apoi la acoperişurile sclipitoare şi la pîrîiaşul argintiu. Luă mîna caldă a lui Dani în mîna ei şi absorbi mirosul puternic al supei aburinde.

„Dimineaţă valea era plină de umbre", se gîndi Aneta. „Acum însă, este plină de soare".

Ea ştia acuma că aşa arăta şi inima ei: Isus intrase acolo şi a umplut-o cu curaj şi cu lumina dragostei.

Împreună cu Aneta, de data aceasta şi Luca urca cu pas uşor alături de ea. De multă vreme ei nu se mai întorseseră împreună de la şcoală. Acuma însă, era cu totul altfel.

Ce clipe fericite trăi Luca în această zi! Fără vreo explicaţie mai detailată, învăţătorul spuse că în timpul vacanţei a văzut o sculptură aşa de reuşită, că se hotărî să acorde un premiu în plus. Spre surprinderea tuturor, Luca fu chemat iar învăţătorul îi înmînă premiul. Aneta care se aştepta că învăţătorul să istorisească cele întîmplate, de emoţie era cît pe aici să cadă din bancă. Apoi copiii s-au adunat de jur împrejurul micilor figuri de lemn, admirîndu-le cu glas tare. Cel mai mult însă admiră Petru care constată cu bucurie că spre norocul lui, figurile au fost predate aşa de tîrziu; altminteri el niciodată n-ar fi primit premiul. Apoi toţi elevi au vrut să vadă cartea, după care fetele strigară: „Ah, aceasta este exact ca şi cartea Anetei". Aneta se simţi stingherită pentru că se aştepta ca Luca să dea explicaţii. Însă pe cînd nimeni nu observă, el îi făcu semn Anetei.

Cînd amîndoi erau departe de colegii lor, Luca îi întinse Anetei cartea:

– A fost frumos ca la urmă, să mai primesc un premiu! spuse el. Dar eu nu vreau să-l păstrez, cu adevărat nu, Aneta! Este cartea ta şi ar fi îngrozitor să ţi-o iau.

Aneta dădu din cap:

– Nu, tu trebuie s-o păstrezi, zise ea; aşa a spus învăţătorul! Acum este cartea ta!

– Ei bine, spuse Luca, în felul acesta ne aparţine la amîndoi. S-o împărţim: ce-ar fi dacă eu aş păstra-o luna aceasta, iar tu luna viitoare, şi aşa mai departe..?

Faţa Anetei se lumină. Ea ţinea totuşi foarte mult la car-

tea ei!

– Frumos! spuse ea. Dacă-ţi convine, atunci facem aşa. În prima zi a unei luni, noi facem schimb. În felul acesta deveni obişnuinţă ca la întîia zi a fiecărei luni, la ora cinei după-amiază, posesorul respectiv ducea cartea la căsuţa vecină şi o punea pe masă. Era un obicei bun. De fiecare dată cînd cartea îşi schimba propietarul, amîndorora le era amintit în tăcere, că adevărata fericire decurge din iertare, părtăşie şi ajutor reciproc.

– Hai să ne aşezăm pe gardul acesta şi să ne uităm la poze, propuse Luca. Dădură zăpada la o parte, se urcară pe gard şi întoarseră foaie după foaie. Pentru Luca cartea era într-adevăr nouă. El era îndrăgostit de munţi şi adesea studiase cărţi de ghiduri.

– Aceasta de aici, este cea mai bună ascensiune pe Matterhorn, spuse el frenetic, şi arătă ruta cu degetul. Aici am să mă urc şi eu!

Aneta care stătea lîngă el, bălăbănea din picioare, şi ar fi dorit să fie şi ea băiat ca să poată lua cu asalt piscul.

Ei stătură multă vreme sub soarele strălucitor de amiază. Era aşa de plăcut să priveşti pozele în doi, încît uitară cum trece timpul pînă ce, brusc, răsună o voce plîngăreaţă în apropierea lor:

– Aneta, bunica a spus că eu pot să-ţi ies în cale. Masa de prînz este de mult pregătită; eu am mîncat deja!

Era Dani care se rezema greoi pe cîrjele lui. Arăta obosit şi transpirat. Conştientă de vina sa, Aneta sări jos de pe gard.

– Dani, strigă ea îngrijorată, tu n-ai voie să mergi aşa de departe! Cum vrei să ajungi iarăşi acasă?

Cu toţii porniră încet la drum. Dani era foarte obosit. Niciodată încă nu mersese aşa de departe cu cîrjele; însă mereu credea că la cotitura următoare o va zări pe sora lui, aşa că merse şchiopătînd tot mai departe.

Lui Luca i se făcu milă de el, şi-l luă în spate, în timp ce

Aneta îi ducea cîrjele.

Se apropiară tăcuţi de căsuţa de lemn. O umbră apăru pe faţa Anetei şi a lui Luca, căci amîndoi îşi dădeau seama că, chiar împăcarea lor nu putea schimba cu nimic starea lui Dani şi nici să-i redea sănătatea.

– Mă doare piciorul aşa de tare, se jălui Dani, în timp ce Aneta urca treptele cu el în spate. Te rog aşează-mă pe pat, Aneta.

Ea îl aşeză pe pat şi-i aduse toată familia de pisici ca să se joace. Apoi se aşeză lîngă el şi-şi servi supa rece, în tăcere. Tatăl plecase din nou la lucru, iar bunica o certă pe Aneta pentru întîrzierea ei. Cînd Aneta termină de mîncat, o urmă pe bunica în bucătărie. Aceasta era ocupată cu luarea smîntînei de pe oalele cu lapte care erau aşezate pe masă.

– Ce s-a întîmplat, Aneta? întrebă bunica. Arăţi aşa de nefericită!

– Bunico!

– Da copila mea!

– Bunico, tu ai spus doar, că atunci cînd Isus vine în inima mea, El alungă toate gîndurile rele faţă de Luca, şi mă ajută să-l iubesc. Pînă acum, într adevăr a mers totul bine. Dar cînd îl văd pe Dani cum îl doare piciorul şi-mi amintesc cît de puternic era el înainte, atunci iarăşi îmi vin în minte gînduri rele.

– Aceasta nu mă surprinde de loc, o asigură bunica. În toate zilele vieţii tale, gînduri răutăcioase şi egoiste vor veni să pătrundă în inima ta. Numai, nu încerca să le alungi prin propia ta putere. Roagă-l pe Domnul Isus să-ţi umple inima ta cu dragostea Lui în aşa fel, ca să nu mai rămînă loc pentru alte gînduri. Uite ce scrie în Biblie despre iubirea Lui!

– Unde scrie?

– În toată Biblia. În ultima vreme noi am citit Evanghelia după Marcu. Acolo era vorba pe fiecare pagină, de dra-

gostea Lui Isus, nu-i aşa? Noi am văzut iubirea Lui faţă de ucenicii Săi, faţă de vrăjmaşii Săi, faţă de copii şi de toţi cei săraci şi în suferinţă. El îţi va ajuta şi ţie, dacă vei citi mereu şi cu atenţie viaţa lui Isus şi vei cugeta mai mult la felul cum El a iubit pe oameni. Aceiaşi dragoste vrea El să-ţi dăruiască astăzi şi ţie!

– Da, răspunse Aneta imediat, căci ea tocmai cugeta: „De acum înainte vreau ca în fiecare dimineaţă, cînd mă trezesc din somn, să citesc o istorioară care vorbeşte despre iubirea lui Isus.

De asemeni Luca, în drum spre casă, era adîncit în gînduri. Era mîhnit de tot văzîndu-l pe Dani aşa de nenorocit. Pentru Aneta a fost mai uşor ca pentru el: ea a putut îndrepta nedreptatea, dar el? Ce s-o fi întîmplat cu ea de s-a schimbat aşa de mult, putînd să ierte totul? Luca se întreba poate pentru a suta oară. La început a crezut că la mijloc este faptul că el a găsit-o acolo sus în pădure, însă cu timpul a observat că mai era ceva la mijloc. Nu vorbise ea oare de o uşă pe care a deschis-o? Iar bunica nu vorbise despre dragostea lui Isus care poate alunga egoismul şi cruzimea? Bătrînul de la munte, vorbise de asemeni despre îndurare şi iertare! Oare dacă deschizi uşa, s-ar înţelege prin aceasta că, împreună cu îndurarea şi iertarea poate intra în inimă în acelaşi timp şi dragostea?

În orice caz, Aneta s-a schimbat uimitor de cînd şi-a deschis uşa inimii. Cît de mîndră şi neînduplecată era mai înainte! Acuma însă, a devenit foarte prietenoasă şi smerită. Să fi fost posibil ca Isus Cristos, despre care se spune în povestirile biblice să fi fost Cineva care a trăit de mult şi care şi astăzi este prezent, făcînd minuni?

Cu toate că mergea foarte încet, Luca ajunse la el acasă. Cu o jumătate de oră mai înainte cînd încă stătea pe gard cu Aneta, cerul era albastru şi liniştit. Acuma însă, peste vîrfurile munţilor se vedeau adunaţi nori negri şi începu să bată un vînt rece.

„Arată a ninsoare" îşi zise Luca. „Curînd o să vină o furtună de zăpadă".

Animalele din grajd băteau din picioare. Luca intră în casă unde o găsi pe mamă-sa la masa de prînz.

– Vino repede la masă, îl invită ea. Eşti destul de întîrziat. Sînt bucuroasă că azi după-amiază n-ai şcoală; Cerul se înnorează şi nu m-aş mira dacă s-ar porni un viscol puternic. Dar ce fel de carte ai în mînă?

– Este un premiu. Învăţătorul mi l-a dat. El a văzut o lucrare sculptată pe care am făcut-o în vară.

– Ah, ce drăguţ din partea lui! A ştiut ceva despre căluţul zdrobit?

– Da, zise Luca, dar se grăbi să schimbe vorba. El se temea de întrebări nepricepute, căci voia să păstreze taina Anetei.

Mai tîrziu Luca stătea aplecat asupra unui ziar desfăcut şi cioplea la o bucată de lemn. Era singur, mama lui fiind ocupată cu călcarea rufelor în bucătărie.

Gîndurile lui se întorceau mereu la Aneta. „Eu am rugat pe Domnul Isus să intre în inima mea", spusese ea, apoi bunica citise cîteva versete din Biblie. Poate că el le-ar putea găsi pe acestea ca să le citească încă odată.

Luca luă din raft Biblia familiei în care găsi însemnate pe primele foi o mulţime de date: de naştere, căsătorii şi decesuri. El o şterse de praf, căci mama lui citea foarte rar din ea. Oare unde s-ar putea găsi versetul bunicii, se întrebă el? Mi se pare că trebuie să fie pe undeva pe la sfîrşitul Bibliei!

Nu putu găsi versetul, însă descoperi cu totul altceva: Evangheliile cu povestirile ei, care îi erau cunoscute de la şcoală; despre Isus care vindeca bolnavii, dădea vedere orbilor, curăţea pe leproşi şi învia pe morţi.

Găsi chiar o povestire despre un olog care a putut să umble din nou pe picioare.

„Scoală-te, ia-ţi patul şi umblă" îi spusese El. Dacă Isus

trăieşte şi astăzi şi a schimbat inima Anetei, de ce n-ar putea să-l facă şi pe Dani sănătos?

Pe cînd era un copilaş mic, Luca se rugase cîteodată pe genunchii mamei lui; de atunci însă, niciodată. Luca se ridică şi se strecură pînă la grajd. Se urcă sprinten pe scară pînă la podul cu fîn. În acel loc, mai înainte cu cîteva luni el căzuse jos în genunchi şi plînsese cu lacrimi amare.

Nici acum nu înţelegea prea bine ce avea să însemne: „a dechide uşa Domnului Isus". El credea însă că în acest moment Dumnezeu era de faţă şi asculta rugăciunea lui. Atunci se rugă lui Dumnezeu din toată inima, ca, aşa cum vindecase pe oamenii din Biblie, să binevoiască a-l vindeca şi pe Dani şi să-l ajute să meargă iarăşi ca mai înainte.

După puţin timp, coborî în grajd şi mulse vacile. Cînd deschise uşa grajdului ca să meargă cu găleţile cu lapte în casă fu cît pe ce să fie răsturnat de puterea vîntului, ce gonea fulgii de zăpadă, aproape orizontal.

La fereastra bucătăriei stătea mama lui şi privea neliniştită la viscolul pornit dintr-o dată.

– Acesta este un viscol în toată puterea cuvîntului! strigă ea. Ar trebui să-ţi iei lanterna şi să mergi în calea sorei tale; s-a întunecat deja de-a binelea!

În momentul acesta uşa se deschise, iar Maria apăru în prag, gîfîind, cu părul şi paltonul alb de zăpadă.

– Tot drumul din sat pînă aici sus, a fost o adevărată luptă împotriva furtunii, spuse ea răsuflînd din greu în timp ce-şi dezbrăca hainele ude şi ghetele din picioare. Sînt la capătul puterilor! De ce n-ai venit Luca în calea mea cu lanterna? Sper că mîncarea este gata, căci sînt lihnită de foame!

Maria se aşeză la masă şi începu a povesti mai departe, cu obrajii înroşiţi:

– O, ce zi am avut azi! Necontenit veneau şi ieşeau oamenii din hotel. Cum pot ei practica sport de iarnă pe o aşa vreme, nu pot pricepe! Aproape că mi-am tocit tălpile

de-atîta alergătură; în schimb, am primit bacşiş frumos. Uite mamă!

Ea scoase o bancnotă şi o întinse mamei sale, iar aceasta o luă cu multă plăcere. Ca şi toate vecinele ei, doamna Matter răzbea cu greu în viaţă; însă Maria care era o fată cuminte, aducea acasă în mod regulat tot ce cîştiga.

– Cine ţi-a dat aşa de mult?

– Ah, un domn foarte cumsecade! Eu cred că el este chiar foarte renumit. Soţia directorului mi-a povestit despre el, la masa de prînz. Zicea că ar fi un chirurg formidabil, care poate pune la loc toate oasele rupte şi se vindecă. El are o clinică jos la lac, iar oamenii vin de departe ca să fie trataţi de el.

De emoţie, lui Luca aproape i se opri inima. Se aplecă peste masă:

– Maria, crezi tu că acest doctor ar putea să-l facă sănătos şi pe Dani Brunner? Maria se uită mirată la fratele ei. Habar n-avea că el îşi mai făcea griji din pricina lui Dani.

– Nu ştiu, răspunse ea amabil. Ar trebui dus odată la clinică, pentru ca doctorul Sutter să-l poată examina. Pentru aceasta însă, familia Brunner nu va avea niciodată atîţia bani. Astfel de oameni renumiţi, pretind foarte mulţi bani; cu siguranţă că aşa de mulţi cît ar preţui toate vacile familiei Brunner!

„O clinică jos la lac!"

Luca care încă nu ieşise din valea lui, aceasta i se părea că ar fi la capătul pămîntului!

– Dar Marie! n-ar putea ei să-l ducă pe Dani într-o dimineaţă la hotel?

– Doctorul pleacă mîine dimineaţă cu primul tren; bagajul lui a fost dus chiar de astăzi la gară.

– Marie! n-am putea noi oare ca, chiar în seara aceasta să-l ducem la hotel?

Insistenţa fratelui, atinse inima Mariei.

– De la sine înţeles că nu! spuse ea liniştită. Ar fi o nebu-

nie curată, ca pe o aşa vreme să porneşti la drum cu un copil. În afară de aceasta, ultimul tren a plecat, iar trecătoarea este înzăpezită. Deci totul este imposibil. Pe lîngă toate acestea, domnul Brunner n-are destui bani. Nu te mai necăji, Luca, din pricina lui Dani! Doar tu nu i-ai făcut un rău intenţionat, iar el este pe deplin fericit să ţopăie cu cîrjele lui şi să se lase alintat de bunică-sa.

Luca amuţi, iar sora lui începu să-i descrie pe ceilalţi oaspeţi şi să povestească ce a zis camerista către servitor şi directorul către bucătar. Luca nu mai ascultă mai departe. El luase o hotărîre importantă. Trei piedici mari de fapt îi stăteau în cale.

Prima: doctorul pretinde un onorariu mare, iar el n-avea bani. Gîndurile îi zburară la bătrînul de pe munte. Acesta poseda o sumă însemnată. Oare nu l-ar putea convinge să i-o încredinţeze lui?

A doua: Trecătoare era înzăpezită; el voia să încerce să treacă dincolo; dacă nu reuşea, cel puţin a încercat tot ce i-a stat în putinţă.

A treia: Va veni doctorul pînă aici sus? Va lăsa el trenul accelerat care avea să-l ducă înapoi la importanta sa lucrare, ca să urce muntele cu trenuleţul de munte împreună cu un băiat necunoscut, pe un aşa viscol şi drum anevoios ca să viziteze un copil de ţăran?

Nu era uşor, însă poate exista vreo posibilitate ca el s-o facă! Doar Maria a spus că a fost aşa de amabil...!

– Mamă, sînt gata! spuse Luca. Mă duc sus la culcare.

Îndată ce ajunse sus, Luca se mişcă cu mare repeziciune. Îşi luă pelerina din dulap, îşi încălţă bocancii cei mai solizi pe care-i avea şi-şi îndesă căciula peste urechi. Scrise apoi în grabă cîteva rînduri către mama sa, în care-i făcea cunoscut că se va întoarce abia a doua zi. Coborî cu atenţie treptele şi merse la cămară unde-şi umplu buzunarele cu pîine şi brînză. Mai luă o cutie cu chibrituri. Trase apoi uşor zăvorul de la uşa din spate şi se furişă afară îndreptîndu-se spre grajd. Acolo pe perete atîrna felinarul de vînt. Îl aprinse. La licărirea acestei luminiţe se simţi curios de îmbărbătat. Se întreba dacă trebuia să-şi ia şi schiurile, însă găsi că era prea întuneric ca să se deplaseze cu schiurile. Ieşi apoi pe uşa din spate a grajdului, care dădea spre pajiştea înzăpezită unde viscolul bătea aşa de tare, încît era să-l răstoarne. Acum porni la drum; marea lui aventură a început.

Dacă aici sufla vîntul aşa de tare, atunci cum avea să fie sus la trecătoare? Cu siguranţă că-l va trînti la pămînt şi-l

va îngropa în zăpadă! Aceasta însă o va vedea cînd va fi acolo. Între timp, trebuia să ia seama cum să ajungă la bătrîn.

Scăparea de greu va fi atunci cînd va ajunge în pădure! Cu toate că copacii se clătinau, legănîndu-şi ramurile încolo şi încoace trosnind înspăimîntător, totuşi aici se simţea mai în siguranţă. Afară de aceasta, pe drumul din pădure zăpada era mult mai mică decît la cîmp deschis. Aşa că, putea să înainteze mai repede fără să se afunde. La ieşirea din pădure, se îmbărbătă ca să dea din nou piept cu furtuna de zăpadă, luptînd pînă la uşa colibei şi bătu.

– Cine este? Se auzi un glas plin de mirare.

– Eu, Luca!

Într-o clipă uşa fu deschisă, iar bătrînul îl trase în casă.

– Luca, copilul meu! strigă el privindu-l cu suprindere. Pentru Dumnezeu, spune-mi ce te aduce la mine pe o aşa vreme, şi la această oră? Ce s-a întîmplat?

Luca se lăsă pe bancă trăgîndu-şi cu greu răsuflarea. Îi venea foarte greu să-l roage pe bătrîn pentru bani, însă nimic nu trebuia să-l reţină de a-şi duce planul la bun sfîrşit!

– Dumneavoastră mi-aţi spus odată, începu el să vorbească în timp ce se uita la prietenul său, că aţi avea o mare sumă de bani pe care vreţi s-o dăruiţi odată cuiva, care are cu adevărat nevoie! Eu am găsit pe cineva! Dacă mi-aţi da mie banii dumneavoastră, eu cred că micul Dani Brunner ar putea fi ajutat.

– În ce fel crezi tu acest lucru?

– La hotelul unde lucrează sora mea, este un doctor care-i poate face sănătoşi pe oamenii şchiopi. Eu mă duc acum la el ca să-l rog să vină ca să-l examineze pe Dani. Însă sora mea spune că el pretinde mulţi bani.

– Tu vrei să mergi acum pe vremea asta? Unde ţi-e gîndul băiete? Pe o aşa vreme nu reuşeşti nicicum să treci defileul.

– Eu cred că da! Viscolul a început abia de cîteva ore şi

dacă mă grăbesc, zăpada proaspăt căzută nu poate fi prea adîncă. Nu are nici un rost însă, să mă duc, dacă nu am bani.

Bătrînul nu răspunse imediat. Părea a duce o luptă grea cu el însuşi.

– Ţi i-aş da dacă aş şti în mod sigur că omul acela poate să reuşească ceva. N-aş vrea doar să arunc banii pe fereastră. De unde pot eu şti dacă acest doctor este un om cinstit? Cum se numeşte el?

– Îl cheamă doctor Sutter. Sora mea spune că este un specialist renumit.

„Doctor Sutter?"

Bătrînul repetă încet numele, apoi repetă cu voce tare ciudat de schimbată, de parcă credea că se înşeală. Lui Luca, i se păru că el se făcu palid la faţă. Totuşi fără să mai scoată un cuvînt, bătrînul se întoarse, luă o cheie dintr-una din cutiile sculptate şi deschise un dulăpior din peretele de la patul lui. De acolo scoase un ciorap care era umplut pînă la refuz cu bancnote.

– Ia-i pe toţi! spuse el, şi dă-i doctorului Sutter. Spune-i că toţi îi aparţin lui, dacă vrea să facă pe copil sănătos. Spune-i... spune-i..., Luca, că aceasta este plata unei vinovăţii!

Vocea îi tremura, iar Luca îl privi mirat. Totuşi era prea uşurat pentru ca să se mai minuneze multă vreme. Niciodată în viaţa lui n-a văzut atîţia bani laolaltă. Îşi vîrî toată legătura în sîn, îşi încheie haina şi perelina şi se îndreptă spre uşă.

– Mulţumesc foarte, foarte mult, spuse Luca grăbit. Am să vin să vă povestesc cum s-a întîmplat mai departe.

Bătrînul veni pînă la uşă şi ţinu felinarul sus ca să lumineze drumul. Luca abia se depărtase cîţiva paşi, cînd bătrînul îl chemă din nou.

– Luca!

Băiatul se întoarse în fugă înapoi.

– Da!

– Tu n-ai să uiţi mesajul, nu-i aşa?

– Nu, hotărît că nu! Eu trebuie să spun „că este plata unei vinovăţii." La revedere!

Abia că pornise din nou la drum, că bătrînul îl strigă încă odată.

– Luca!

Nerăbdător din pricina întîrzierii, băiatul se întoarse.

– Da!

– Dar, nu-i spui nimic despre mine, nu-i aşa? Să nu-i spui nici numele meu, auzi Luca?!

– Eu nici nu cunosc numele dumneavoastră.

– Nu, nu. Îi spui doar că este plata unei vinovăţii. La revedere!

Mult prea grăbit ca să-şi mai pună cine ştie ce întrebări, Luca se îndepărtă prin zăpada adîncă şi moale temîndu-se doar că bătrînul îl va chema pentru a treia oară. Ajuns la marginea pădurii, se uită înapoi şi făcu semn cu felinarul. Prin viscolul de zăpadă nu putea distinge clar siluieta bătrînului din pragul uşii.

Trebuia să se grăbească; ninsoarea se înteţea şi în scurt timp va fi imposibil să traverseze defileul. Trecînd din nou prin sat, voia să-şi ia totuşi schiurile.

Din fericire grajdul nu era închis. Luca intră înăuntru cu foarte mare grijă. Tocmai îşi luase schiurile de pe perete, cînd cealaltă uşă se deschise, iar mama sa şi Maria intrară cu un felinar în mînă. Într-o clipă Luca rezemă tălpile schiurilor de perete, stinse felinarul şi se întinse pe podeaua murdară ascuns după o vacă.

– Nu-i aici, o auzi pe mama spunînd, cu voce plină de îngrijorare, în timp ce balansa felinarul în toate părţile. Mă tem că ai dreptate Maria, şi-a băgat în cap cine ştie ce idee nebunească din cauza acelui doctor, iar acum se căzneşte să treacă trecătoarea. Prostul de el, nu şi-a luat măcar schiurile! Oare îl vom putea convinge pe domnul Brunner

să meargă pe urma lui? Doar mergînd pe jos nu poate fi prea departe!

– Cred că acesta este cel mai bun lucru, consimţi Maria, în timp ce vocea ei suna agitată. Domnul Brunner cu schiurile lui, va reuşi în mod sigur să-l ajungă în preajma trecătorii. Hai să mergem imediat să-l întrebăm.

Cînd ele părăsiră grăbite grajdul, Luca sări în sus. N-avea nici o secundă de pierdut. Lor le va trebui două sau trei minute ca să se îmbrace şi să se încalţe, apoi pe vremea aceasta vor face un sfert de oră pînă la domnul Brunner; vor mai trece alte lo minute ca să-i povestească întîmplarea şi ca domnul Brunner să-şi adune felinarul, bocancii şi schiurile. Lui, îi rămîne aproximativ o jumătate de oră avans şi aceasta ar putea fi suficient. Oricum însă, nu era decît un copil iar domnul Brunner este un bărbat puternic, care are practică la schiat. Deci, putea înainta mult mai repede ca el!

Încet, încet, Luca se furişă din grajd şi-şi aprinse iarăşi felinarul. Îşi montă schiurile pe bocanci sprijinindu-se cu grijă; în faţa lui ţinînd felinarul. Plecă adînc capul înainte, pentru ca fulgii de zăpadă care erau purtaţi de acel vînt violent să nu-l lovească drept în obraji şi o croi la drum peste cîmpii. Era bucuros să ajungă cît mai curînd la drumul ce trecea prin pădure, căci acesta era mai protejat şi putea privi drept înainte. Apoi calea ieşea iarăşi afară din pădure, însă de data aceasta trecea printre pajişti mai joase care înconjurau satul. Aici viscolul era mai puţin furios, iar Luca putea schia mai repede.

Satul părea pustiu. Ce-i drept, Luca privea îngrijorat la dreapta şi la stînga, temîndu-se să nu fie văzut de cineva, şi să fie reţinut. Însă pe o astfel de vreme, nu toţi oamenii stau acasă lîngă soba caldă! Un vînt domol sufla peste depresiunea în care era aşezat satul, iar bietul băiat, ciufulit, se bucura de această pauză, şi se simţi încurajat de către luminile din ferestre.

Traversă piaţa învăluită în tăcere cu fîntînile ei îngheţate, şi alunecă la vale, pe lîngă lăptărie, pe lîngă gară, apoi peste podul care traversa rîul. De partea cealaltă se opri pentru o clipă ca să mai răsufle puţin, căci de aici încolo trebuia să urce greu pînă la trecătoarea care se afla între munţi.

Privi înapoi îngrijorat, să vadă dacă domnul Brunner nu era pe urmele lui. Însă nu se vedea nici ţipenie de om. Dintr-o dată se simţi îngrozitor de singur. Dorea din nou să simtă satul cu căsuţele lui albite de zăpadă şi ferestre luminate!

Pentru o clipă, aproape că şi-ar fi dorit ca domnul Brunner să-l ajungă din urmă. Însă acest gînd îl dădu la o parte şi începu să urce.

Pe această poţiune drumul nu era aşa de periculos. Luca luă schiurile în spinare, aşa că putea merge fără greutate.Sus în pădure vîntul încă mai şuiera, însă ninsoarea se mai rărise.

Ajunse iarăşi la pădure. Urcă tot mai sus, însă se simţea obosit şi chinuit de frică. El nu era doar în pădurile binecunoscute de prin văile lui, ci într-o pădure necunoscută, întunecoasă, ameninţătoare. Pe lîngă aceasta, nici nu era convins că era pe drumul cel bun. Dacă nu, din nebăgare de seamă putea să dea într-o prăpastie. Pe undeva se auzea vuietul furios al unui torent de munte. Luca îşi simţea schiurile tot mai grele.

Trei ore în şir urcă în sus prin pădure, plin de frică şi groază. Toate poveştile despre pericole în munţi, pe care le auzise, precum avalanşele, viscole perfide, crengi căzute, toate se îngrămădeau în amintirea lui. Se mai gîndea şi la cîinii bernardini care găseau adesea pe alpiniştii înzăpeziţi. În regiunea aceasta nu erau cîini bernardini. Dacă se afunda era pierdut.

Însă, se mai putea încă întoarce?!

O clipă stătu pe loc, şi se miră de ce gîndul acesta nu-i

veni mai înainte! Ce simplu să-ţi pui schiurile şi cu atenţie să cobori drumul la vale, în zig-zag, pînă ajungi acasă!

„Am făcut ce-am putut" ar fi spus acasă, „însă n-am putut răzbate". Familia Brunner hotărît că se va mira, numai de faptul că a încercat!

Aproape că ajunsese la marginea de sus a pădurii. Vîntul şi brazii cu crengile lor care vuiau îngrozitor, făceau un zgomot sinistru.

Peste puţin, urma să iasă afară din pădure, pe panta abruptă în partea de jos a trecătorii. Acolo vîntul l-ar putea cuprinde aruncîndu-l peste stînci ca pe un fulg de zăpadă. Dintr-o dată se trezi că dinţii îi clănţăneau în gură, iar ochii i se umplură de lacrimi.

„Îmi este aşa de frică!" suspină în sinea lui. „Nu pot merge mai departe! Dacă urc pînă acolo, trebuie să mor. De-ar veni numai domnul Brunner!"

În momentul cînd voia să-şi fixeze schiurile ca să facă calea întoarsă, îşi reaminti de acea oră fericită în care el şi Aneta stătură lîngă sobă iar bunica le vorbea despre: „a avea frică".

„Dragostea desăvîrşită alungă frica...". Dacă credem cu adevărat că Isus ne iubeşte, nu ne mai rămîne nimic de care să ne mai fie frică... Dacă El ne iubeşte, niciodată nu va îngădui să ni se întîmple ceva rău!"

Cu degetele pe legăturile schiurilor, Luca făcu o pauză cuprins de gînduri. Deci el nu se afla singur! Bunica spusese că Isus îl iubeşte; şi dacă aceasta era adevărat, atunci El nu-l putea lăsa singur în întuneric şi pericol. I se păru că cineva mai puternic decît noaptea, viscolul şi groaza, se apropie de el, îl apucă de mînă şi-i arată drumul în sus.

Luca îşi luă schiurile în spinare şi o porni la deal.

„Dragostea desăvîrşită, alungă frica" repetă el de mai multe ori. Şi într-adevăr aşa era! Din moment ce încetase de a se mai simţi singur, încetă şi frica care-l chinui.

Cînd ieşi din nou la cîmp deschis nu se mai putea gîndi

la nimic altceva, decît: „cum pot înainta".

Vîntul rece îi sufla în faţă şi se afundă în zăpadă pînă la genunchi. Reuşi cu greu să iasă de acolo şi se dădu la adăpostul pomilor unde îşi legă schiurile. Apoi se aplecă cu faţa înainte ca să se apere de vîntul grozav de tăios, şi înaintă pe cale.

Slavă Domnului că a mai încetat ninsoarea iar cerul părea mai puţin ameninţător. Din cînd în cînd, lumina lunii străpungea păturile sfîşiate ale norilor ce treceau în goană nebună.Cînd Luca ridică capul în asemenea momente, putu zări stînci înalte ce se profilau în zare, astfel ştia că mergînd înainte, trebuia să ajungă în vîrf.

Apoi, se întîmplă exact lucrul de care se temea: O rafală de vînt de o forţă neobişnuită îl aruncă în zăpadă cu faţa în sus, unde rămase întins trăgîndu-şi cu greu răsuflarea.

„De aici, eu nu mai ies afară" îşi zise Luca. Era aşa de sleit de puteri, încît îi era aproape tot una dacă ieşea sau nu de acolo. Atunci, îi veni iarăşi în minte cuvintele despre dragostea desăvîrşită. Şi pentru că era un copil şi-L simţea pe Mîntuitorul foarte aproape de el, î-I întinse braţele pur şi simplu, ca să-l scoată afară de acolo. După cîteva minute prinse din nou putere în mădularele lui epuizate, şi reuşi să se ridice de acolo. Atunci descoperi că terenul din faţa lui se înclină puţin. Aceasta însemna că ajunsese în vîrful trecătorii.

Acum era recunoscător pentru furtună, căci picioarele lui, abia că mai aveau putere să conducă schiurile, din cauza frigului şi a oboselii. Deci acum cînd trebuia să coboare, ar fi fost foarte periculos dacă vîntul nu i-ar fi suflat din faţă; ar aluneca prea repede şi astfel, iar pune viaţa în pericol. Aşa însă, alunecă uşor cîtva timp, ghemuit pe schiuri care-l duceau la vale ca şi o sanie.

În acelaşi timp, atît de mult îi pătrunsese frigul în oase, încît nu-şi mai simţea piciorele. Acum el aluneca uşor, fără nici un efort însă deveni atît de indiferent că nu-şi mai dă-

dea seama ce se petrece cu el.

Dintr-o dată simţi o izbitură, şi-şi veni în fire. Observă că vîntul nu-l mai frîna şi că schiurile se împotmoliseră într-un troian de zăpadă.

Îşi scutură zăpada de pe el şi privi în juru-i. Ajunsese iară-şi la o pădure, unde vîntul nu bătea aşa de tare. Nu mai ştia dacă au trecut minute sau ore, însă după cum se pare, Domnul în dragostea Lui desăvîrşită, îl conduse; căci la picioarele lui se deschidea o potecă îngustă printre trunchiurile de copaci. El era pe drumul cel bun.

Luca se urni din loc. Era întuneric de-a binelea, iar cercul de lumină al felinarului său n-ajungea departe. Trebuia să meargă cu atenţie, ca să nu greşească la cotituri, lovindu se de ceva. Cel puţin aici era apărat de vînt. Deocamdată n-avea nevoie de mai mult. Din nou începu să-şi simtă mădularele ca fiind ale lui. Tot corpul îl durea.

La vale, tot la vale! În pădure, acum domnea o linişte deplina. Aluneca mereu printr-o vale lungă, uneori pe schiuri, alteori tîrîş pe zăpadă.

Începu să se lumineze de ziuă, iar norii se împrăştiaseră definitiv, în timp ce luna strălucea printre copaci.

În sfîrşit, ieşi la cîmp deschis, iar în zare se profila oraşul cufundat în întuneric. Într-o jumătate de oră va fi şi el acolo, şi va bate la uşa hotelului, şi apoi...!

„Dacă Isus mă iubeşte", cugetă Luca, „nu se poate ca să mă fi adus în zadar pînă aici!" Totuşi era prea obosit ca să poată cugeta în continuare la acest gînd mîngîietor şi se mulţumi ca restul puterilor să le întrebuinţeze pentru ultima bucată de drum.

Doctorul Sutter se trezi devreme. În primul rînd se gîndi la viscol dacă s-a mai potolit, şi dacă s-a liniştit valea. Al doilea gînd era că astăzi va pleca spre casă.

Acest lucru îi producea bucurie. Fusese bolnav şi venise la munte pentru o săptămînă ca să se recreeze. Acum se simţea refăcut şi bine dispus. Înainte de prînz, el trebuia să fie acasă, unde se aştepta la o primire călduroasă.

Da, copiii erau pentru el cel mai frumos spectacol! Zîmbi cu gîndul la voinicul de Beat; la sprintena Ursula cu părul ei creţ şi scrisul dezordonat, şi la plinuţul Hans-Peter; nu mai vorbim de scumpa lui mezină Brigitte! Apoi gîndurile lui zburară la mama copiilor. Ea era aşa de plină de viaţă! cu părul creţ ca şi Ursula, însă aşa de epuizată de munca zilnică! Dacă ar putea găsi pe cineva s-o ajute! Îndată ce va ajunge acasă se va îngriji să aranjeze şi acest lucru.

Se sculă şi se îmbrăcă. Era în bună dispoziţie, aşa că în timp ce se bărbierea începu să fluiere. Abia îşi terminase toaleta de diminieaţă, cînd cineva bătu la uşă.

– Intră! strigă el surprins căci era ora doar 5,30 şi deci nu era încă timpul micului dejun pe care-l comandase. Uşa se deschise şi paznicul de noapte apăru în prag. Arăta de parcă ar fi avut de mijlocit în ceva foarte misterios.

– Iertaţi-mă, domnule doctor, poate aşteptaţi pe cineva în vizită?

– O vizită? Ce-ţi trece prin minte? La această oră şi pe o

aşa vreme rea?

– Da! vedeţi dumneavoastră, uitaţi-vă cum stau lucrurile: Cu un sfert de oră mai înainte aud pe cineva bătînd la uşă; Cînd am deschis, stătea în faţa mea pe schiuri, un băiat de circa 12 ani. Era alb ca varul. Ce să vă spun! Fără măcar să salute, el spuse: „Trebuie să vorbesc cu doctor Sutter". Se aşează pe prag, şi-şi rezemă capul de blana uşii. „Hm" făcui eu. „La ora aceasta tu nu poţi să mergi la domnul doctor. El este încă în pat".

„Atunci mai aştept" zise el şi spunînd acestea, capul îi căzu în faţă pe genunchi.

Acuma ce să fac? N-am putut să mai văd un copil în starea aceasta! I-am desfăcut schiurile, şi l-am tras înăuntru în sală, zicîndu-i să se aşeze.

„De unde vii?" L-am întrebat eu.

„Din Bergmatten"

„Ei bine, dar cu ce? Trenul de dimineaţă n-a plecat încă!"

„Eu am venit peste trecătoare!" spuse el. Vedeţi dumneavoastră domnule doctor, cu cît mai mult l-am privit pe copilul acesta, cu atît mai mult am putut să-l cred. Cum eu am trecut mai înainte pe la uşa dumneavoastră, am observat că aveţi lumină; atunci mi-am zis: „Mergi tu înăuntru şi-l întrebă pe domnul doctor, dacă nu cumva vrea să-l vadă pe băiat?"

– Desigur, eu vin îndată, răspunse doctorul. Însă povestea cu trecătoarea, nu mă lasă păcălit. Eu cred că nici un ghid de munte n-ar fi reuşit să treacă în noaptea aceasta! La înălţimea aceea trebuie să fi fost ceva îngrozitor!

Paznicul dădu din umeri şi coborî treptele în faţa doctorului. Cînd ajunseră în sală, fugiră amîndoi spre băiat cu un strigăt de groază.

El căzuse de pe scaun şi zăcea pe duşumea într-un leşin adînc. Faţa lui era ciudat de albă.

Doctorul Sutter luă în braţe copilul leşinat.

– Pe băiat îl duc în camera mea, zise el către paznicul înspăimîntat. Adu-mi cîteva sticle cu apă caldă şi cafea fierbinte, dar repede!

Îl aşează în patul lui, îl descălţă de bocanci şi ciorapii uzi leoarcă, şi-i frecţionă picioarele îngheţate. Apoi îl dezbrăcă de hainele ude şi reci, şi-l înfăşură în pături de lînă. Între timp veni şi portarul cu lucrurile cerute. Pur şi simplu gîfîia de graba cu care lucra!

Doctorul aşează sticlele cum trebuie şi duse o linguriţă de cafea fierbinte la buzele vinete ale copilului. Luca care ţinea ochii închişi, scoase un oftat adînc şi înghiţi băutura înviorătoare.

– Aşa-i bine, băiatul meu! îl încurajă doctorul. Îndată ai să te simţi mai bine.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd Luca deschise ochii şi privi, văzu în faţa lui un bărbat cu figura prietenoasă. Nu putea să-şi de-a seama unde era. Se simţea doar minunat, bine încălzit şi somnoros. Îşi dorea să rămînă mereu aşa. El mai dorea încă un lucru: să afle a cui era faţa aceea aşa de binevoitoare!

– Cine sînteţi dumneavoastră? murmură el.

Doctorul nu răspunse imediat. El sprijini capul lui Luca dîndu-i cafeaua fierbinte pe care băiatul o sorbea încet, pentru că chiar şi înghiţitul părea să fie un mare efort pe care-l făcea. Luca repetă întrebarea:

– Cine sînteţi dumneavoastră, şi unde mă aflu?

– Eu sînt doctorul Sutter, eu nu te cunosc, însă pe cît mi se pare, ai dorit să vii la mine!

Luca făcu o grimasă. fusese aşa de istovit, că aproape uitase pentru ce venise pînă aici. Sub influienţa căldurii însă, şi a cafelei, începu iarăşi să vadă clar lucrurile şi în cele din urmă zise:

– Dumneavoastră sînteţi un doctor mare şi inteligent!

– Nu, eu sînt un simplu doctor.

– Dar, puteţi dumneavoastră să faceţi sănătoşi pe copiii

şchiopi?

– Depinde din ce cauză sînt ei şchiopi.

– El este şchiop pentru că s-a prăbuşit într-o prăpastie. El merge în cîrjе şi are un pantof cu talpa mult mai groasă decît celălalt.

– Cine? Întrebă doctorul mirat.

– Micuţul Dani Brunner. El are şase ani. Locuieşte într-o casă vecină cu a noastră. De aceea am venit ca să vă întreb dacă puteţi să-l faceţi sănătos. Eu am destui bani ca să plătesc pentru aceasta!

– Dar de unde mă cunoşti tu?

– Sora mea mi-a povestit aseară de dumneavoastră. Ea este cameristă aici la hotel.

– Şi cum ai ajuns tu aici pe aşa vreme?

– Cu schiurile peste trecătoare.

– Imposibil, băiatule, pe o aşa vreme!

– Dar, este adevărat ce vă spun. Nu există un alt drum!

Aceasta era adevărat. Doctorul Sutter privi fix spre băiat, de parcă ar fi fost o curiozitate de o specie rară. În timpul acesta, Luca pipăi cu mîna sub cămaşă şi scoase ciorapul afară.

– Aici, domnule doctor. Aceasta este o sumă suficientă pentru a-l face sănătos?

Cu un strigăt de uimire doctorul scutură conţinutul ciorapului pe masă.

– Băiatule, spuse el blînd, dar hotărît, înainte de toate vreau să ştiu de unde ai tu atîţia bani! Ştii tu cîţi sînt?

– Nu, răspunse Luca somnoros. Dar sora mea susţine că ar costa mulţi bani. Este suficient?

– Sînt mult prea mulţi! replică doctorul. Dar de unde îi ai?

– Un bătrîn cu care eu sînt prieten mi i-a dat! murmură Luca, care avea sentimentul că nu mai putea ţine ochii deschişi nici o secundă mai mult. Şi mai am o solie pe lîngă ei. El a zis că este plata pentru o vinovăţie, iar

dumneavoastră trebuie să primiţi totul.

– Cine este bătrînul acesta? Spune-mi numai lucrul acesta, apoi poţi să dormi. Cum se numeşte?

– Nu ştiu!

– Unde locuieşte?

– Iertaţi-mă, însă eu am promis că nu voi spune...! Şi cu aceasta pleoapele i se închiseră şi capul îi căzu pe pernă. Luca adormi adînc.

Doctorul Sutter se găsea într-o situaţie de-a dreptul penibilă. Mai avea fix o oră pînă la plecarea trenului. Însă băiatul care se găsea în patul lui îşi pusese viaţa în joc ca să ajungă la timp să-l întîlnească. Putea oare să fie inutil acest drum? În nici un caz nu putea să dezamăgească un aşa curaj, ca să refuze de a-l vedea pe micuţul şchiop. Pe cît se pare însă, vor trece mai multe ore pînă ce Luca se va trezi.

Încet, doctorul părăsi camera ca să telefoneze soţiei.

„Îmi pare rău, începu el, dar numai diseară tîrziu voi putea veni acasă. S-a întîmplat ceva foarte ciudat..." Şi el îi destăinui povestea misterioasă.

Cînd doctorul se întorcea de la telefon l-a întîmpinat o fată cu faţa palidă şi ochii înroşiţi care se repezi către el, încît era să-l doboare. Ea îi întinse mîna.

– O, domnule doctor, portarul mi-a spus că fratele meu mai mic, se află sus la dumneavoastră. O, domnule doctor, eu şi mama împreună cu mine credeam că este mort undeva în zăpadă. Acum v-a trebui să mă duc imediat acasă, ca s-o anunţ pe mama că el este la dumneavoastră.

Doctorul se aşează faţă în faţă cu fata în holul hotelului, şi-i ceru cîteva explicaţii. Ea însă nu ştia aproape nimic, decît despre ceasurile de groază pe care le petrecuseră ea şi mama ei noaptea trecută, veghind. Toată noaptea domnul Brunner a fost în căutarea lui. Însă pentru că ele i-au spus că el plecase pe jos, iar urme de paşi se puteau vedea numai pînă la marginea pădurii de sus, el cercetă totul numai pe la poalele pădurii şi prin nămeţii de zăpadă de acolo.

Era cu totul imposibil ca un copil mergînd pe jos peste cîmpiile acoperite de ninsoare adîncă, să ajungă pînă la trecătoare. Afară de aceasta, viscolul a făcut ca urmele izolate să fie şterse. În zorii zilei se întoarse acasă foarte trist, fără să fi putut rezolva problema.

Despre Dani, Maria nu fu în stare să spună prea multe.

De fapt era aşa de emoţionată că nici nu mai putea să lucreze, iar de cînd a aflat că Luca este în siguranţă, o stăpînea un singur gînd: acela de a-l aduce cît mai repede acasă. Ea voia să telefoneze imediat la poşta din satul ei, pentru ca cei de la oficiu să trimită un copil care să urce dealul neîntîrziat, şi să-i spună doamnei Matter vestea cea bună.

Doctorul Sutter, nici nu voia să audă de trimiterea lui acasă. Maria putea să meargă singură. Cînd se va trezi băiatul din somn, el voia să-l însoţească. Între timp, Maria fiind acasă, putea pregăti o sanie şi un catîr pentru ca Luca care era epuizat să nu meargă de la gară pe jos acasă.

Maria fu de acord cu toate aceste lucruri şi o porni la drum, iar doctorul se duse din nou în camera lui. Luca se afla în aceeaşi poziţie în care îl lăsase cu o jumătate de oră în urmă. O culoare sănătoasă se putea observa pe obrajii lui fierbinţi; arăta destul de bine. Doctorul se aşează pe scaun şi-l examină pe băiat, mirîndu-se din nou, pe ce cale oare să fi ajuns el în posesia acelei sume de bani! Cine era oare bătrînul care i-a încredinţat ciudata solie? „Plata unei vinovăţii". Doctorul Sutter se hotărî să cerceteze chestiunea mai îndeaproape.

Pe la timpul prînzului Luca se trezi. Nu-şi putea da seama unde era. Toate mădularele îl dureau.

– Ei cum îţi merge? se informă doctorul binevoitor.

– Foarte bine, mulţumesc! Şi continuă să vorbească sfios: O să aveţi timp să-l vedeţi pe băieţaşul despre care v-am povestit?

– Azi după masă, plecăm la el. Eu comand îndată două porţii de mîncare pentru prînz şi, în timp ce servim masa,

tu poţi să-mi povesteşti tot ce ştii despre băiat şi despre bătrîn.

– Despre bătrîn, nu pot să vă povestesc nimic, domnule doctor. Este un fel de taină, şi în afară de mine, nimeni nu poate ajunge la el niciodată ca să-l poată vizita. El mi-a spus ca să nu vă spun nimic altceva, decît că, „banii sînt plata pentru o vinovăţie". Iar el a fost aşa de binevoitor cu mine, încît eu nu-mi pot călca cuvîntul dat.

– Ei bine, atunci nici nu trebuie să ţi-l calci. Nu-ţi voi mai pune alte întrebări asupra lui. Povesteşte-mi despre acest micuţ şchiop. Cînd a căzut şi cum s-a întîmplat?

Doctorul observă că Luca se făcu roşu ca focul. Nu răspunse imediat. Îi era penibil să povestească unui om necunoscut, toată situaţia; unui om aşa de renumit! Însă, gîndindu-se că tot va afla de la domnul Brunner, era mai bine să afle toată poavestea chiar din gura lui. De aceea zise în cele din urmă:

– De fapt, este vina mea. S-a întîmplat în primăvara trecută. Eu l-am tachinat. M-am făcut că vreau să-i arunc pisicuţa în torentul de apă şi din greşeală am scăpat-o. Atunci Dani a încercat s-o salveze. În felul acesta s-a prăbuşit peste stîncă şi şi-a rupt piciorul. De atunci n-a mai putu merge bine, decît numai în cîrje. Eu m-am gîndit, poate...

Buzele îi tremurau iar vocea şuşotea ceva neînţeles... Spusese însă destul, căci doctorul Sutter care iubea şi înţelegea copiii, înţelese întreaga poveste din puţinele fraze stîlcite. El ştia acum că acest băiat obosit din faţa lui, a regretat fapta lui necugetată.

– Dar să mergem împreună la Dani. Poate că Dumnezeu vrea să mă folosească ca să-l fac sănătos pe băiat. Luca, tu ştii cît de mult îi datorezi lui Dumnezeu? Eu cred că noaptea trecută, El a vegheat asupra ta în mod deosebit, căci altfel niciodată n-ai fi reuşit să treci peste defileu şi să rămîi în viaţă!

– Da, ştiu, răspunse timid Luca, căci ieri m-am rugat ca

Dumnezeu să-l ajute pe Dani; iar cînd am auzit despre dumneavoastră, atunci m-am gîndit că, poate acesta este răspunsul. Însă cînd am ajuns în pădure, am avut o mare frică, şi aproape că m-aş fi întors. Apoi mi-am amintit de ceva ce am auzit eu la Crăciun, şi m-am hotărît să merg mai departe.

– Ce ţi-ai amintit?

– Un verset din Biblie pe care bunica lui Dani l-a citit într-o zi. Nu-l mai ştiu exact însă acolo se spunea că „dragostea desăvîrşită izgoneşte frica". Bunica a spus că dragostea Domnului Isus este desăvîrşită. Atunci nu mi-a mai fost frică şi am putut pleca mai departe. Acum, aproape că nu-mi mai amintesc cum a fost acolo sus, însă dintr-o dată am ajuns cu bine pînă jos.

– Da, în mod sigur aceasta a fost dragostea lui Dumnezeu, El a vegheat asupra ta pe viscolul acela îngrozitor. El ţi-a alungat frica şi te-a condus pe calea dreaptă. Ce zici tu, vrei să-I mulţumim lui Dumnezeu împreună, pînă ne soseşte mîncarea?

Renumitul doctor şi băiatul de ţăran îşi împreunară mîinile şi doctorul Sutter mulţumi lui Dumnezeu pentru dragostea Lui desăvîrşită; ea este mai puternică ca viscolul, frica şi moartea. Luca se rugă şi el cerînd înţelepciune pentru doctorul Sutter, ca să poată vindeca piciorul lui Dani. Apoi se rugă mai departe, liniştit şi zise: „Doamne Isuse, Tu ai fost aşa de aproape de mine pe munte, încît eu nu m-am mai temut. Acum Tu nu mai pleci de la mine, nu-i aşa? Eu vreau să-Ţi deschid uşa inimii mele, ca şi Aneta. Te rog intră!".

Domnul Brunner, cu sania lui proprie aşteptă în gară pe domnul doctor Sutter şi pe Luca. În timp ce treceau prin sat, locatarii ieşeau pe stradă ca să-l vadă pe doctor, căci auziseră cu toţii povestea din noaptea trecută. De fiecare dată cînd se repeta istorioara, se mărea însemnătatea şi reputaţia doctorului. Copiii aproape credeau că el ţinea în mînă bagheta magică cu care, într-o clipă avea să-l facă sănătos pe Dani Brunner. Despre Luca se vorbea ca despre o nouă minune a lumii. Păcat că el nu putea auzi toate acestea, deoarece catîrul mergea repede iar clopoţeii sunau tare. Era mai bine aşa; altfel, fapta lui curajoasă i s-ar fi putut urca la cap.

Luca stătea în faţă lîngă domnul Brunner. Pe picioare nu mai putea merge, chiar dacă s-ar fi forţat. Chiar şi din vagonul trenului a trebuit să fie luat pe sus, căci mădularele erau aşa de înţepenite, încît nu-şi mai făceau datoria. Cu toată oboseala însă, se simţea bine, fericit şi plin de speranţe. Inima sa cînta în tact în sunetul clopoţeilor de la gîtul catîrului.

Domnul Brunner stătea tăcut în jilţ şi nu ştia ce să mai creadă. Simţea o mare răspundere cînd se gîndea că duce în sanie un om aşa de vestit. Era mereu atent la catîrul lui care arăta aşa de vioi, să nu răstoarne sania la vreo cotituă a drumului.

Îl mai preocupa şi problema banilor. Bineînţeles că era dispus să dea şi ultimul bănuţ, dacă Dani putea să fie vindecat. Însă el nu poseda mulţi bani, şi ce s-ar întîmpla dacă nu i-ar ajunge? Oare vestitul doctor ar fi vrut să ia ca plată un tăuraş?

Din fericire ajunseră acasă fară incidente. Domnul Brun-

ner îl ajută pe doctor să coboare, apoi îl luă în braţe pe sărmanul Luca şi-l duse pînă sus în odaie unde îl aşeză pe canapea. Şi el era uşurat că-l vedea pe Luca, căci doar din cauza lui petrecuse o noapte obositoare şi plină de emoţii!

În cameră se afla bunica, Dani şi Aneta, îmbrăcaţi în haine de sărbătoare stînd pe cele mai bune scaune. Părea ceva artificial, de parcă în clipa următoare urmau să fie fotografiaţi. În felul acesta dădeau impresia că aşteptau de multă vreme pe distinsul musafir. Cînd acesta intră, Aneta şi Dani se uitară la bunica şi se sculară în picioare foarte serioşi. Bunica, care suferea de reumatism, rămase la locul ei pe scaun, şi-l salută înclinînd uşor din cap.

Dani nu era prea încîntat. El se aştepta ca un aşa om renumit să apară îmbrăcat într-o mantie roşie, asemănător cu Gessler guvernatorul de provincie din cartea de istorie a Anetei, care l-a constrîns pe Wilhelm Tell să ţintească cu săgeata mărul de pe capul fiului său. Se mai aştepta ca el să aibă o barbă blondă în valuri. Acest străin însă, era un om cu totul obişnuit. Dani fu dezamăgit şi făcea pe supăratul.

Doctorul luă loc în partea cealaltă a camerii şi zîmbi către micul grup stîngaci. El avea un zîmbet cuceritor, aşa că, Dani uită îndată dezamăgirea, şi-i răspunse tot printr-un zîmbet.

Atunci doctorul Sutter îşi băgă mînă în buzunar şi scoase o bancnotă pe care i-o întinse zicînd:

– Vrei să sugi ceva dulce?

Dani rîse cu toată gura, şi dădu din cap în semn de aprobare.

– Atunci vino aici la mine şi i-aţi banii.

În timp ce copilul ţopăia spre doctor, acesta îl privi foarte atent. Apoi îl luă pe genunchi şi-i vîrî o bomboană în gură.

Familia Brunner îl fermecă pe doctor. Fiecare avea ceva plăcut. Bunica care stătea aplecată pe scaunul ei, îl privea

pătrunzător pe doctor, parcă ar fi vrut să spună: „Acest copil îmi aparţine mie! Aveţi grijă ce faceţi cu el, căci altfel cu mine aveţi de-a face". Tatăl arăta un om sincer cu faţa bronzată de soare; avînd doar umerii încovoiaţi prea de timpuriu din cauza muncii; Aneta cu codiţele ei de culoarea spicului de grîu copt şi şorţul vărgat, era captivantă. Cel mai mult îl atrăgea fiinţa plăpîndă şi prietenoasă cu ochii albaştri ce stătea pe genunchii lui şi sugea zgomotos bomboana. Un alt lucru care-i bătu la ochi, era lipsa mamei şi se mira gîndindu-se, cine păstrează casa într-o aşa ordine? Bătrîna femeie sau fetiţa?

– Te doare piciorul? Întrebă el.

– Nu, răspunse Dani, la care bunica îl corectă:

– Nu, domnule doctor!

– Domnule doctor, completă Dani politicos; mă doare numai atunci cînd merg fără cîrje. Doriţi să le vedeţi?

– Da, cu plăcere, confirmă doctorul. Cînd Dani se îndepărtă ţopăind ca să aducă cîrjele, doctorul îl mai privi încă odată cu atenţie.

– Eu pot face paşi uriaşi cu cîrjile mele! Se lăuda Dani, care nu prea suferea de modestie. Vreţi să vedeţi ce pas enorm pot face eu?

– Da, cu multă plăcere, răspunse doctorul.

– Fii atent la scaune, zise bunica. Ea îi înterzisese să facă paşi uriaşi prin cameră, iar Aneta sări şi dădu la o parte două pisicuţe, căci nu se putea şti niciodată unde ar putea ateriza Dani.

Săritura avu un adevărat succes. Doctorul bătu din palme şi strigă: bine reuşit! Aceasta a fost ca o săritură de cangur pe care l-am văzut în grădina zoologică! Acuma pune-ţi la o parte cîrjele şi vino la mine, dar fără să ţopăi!

Dani merse şchiopătînd pînă la el. Ce-i drept zîmbea, însă îşi tîra cu greu piciorul bolnav. Iar doctorul zîmbi uşor privindu-l. Apoi îl luă pe genunchi, oferindu-i a doua bomboană.

Abia acum bunica se întoarse către Aneta şi-i spuse:

– Aneta, fă-ne repede un ceai negru şi adu cutia cu prăjituri.

Bunica nu era dispusă să trateze cu cinste pe oamenii mari ai lumii înainte de a se convinge că ei merită cu adevărat acest lucru.

În timp ce Aneta pregătea ceaiul, domnul Sutter îl aşează pe băieţaş pe pat şi-l examină amănunţit. Cînd a terminat de făcut acest lucru, bunica îl învită să ia loc la masă împreună cu ei. El se aşeză, însă căzu pe gînduri. Atunci bunica îl întrebă cu un ton serios:

– Puteţi face ceva pentru el?

Toţi ochii era îndreptaţi spre doctor, într-o aşteptare încordată, afară de ochii lui Dani care erau îndreptaţi spre prăjituri. Ce-i drept, bunica uitase de el, iar el ştia că ea s-ar fi supărat dacă s-ar fi servit singur. Prăjiturile bunicii erau deosebit de bune, din cele ce nu se serveau la masă în zilele obişnuite.

În loc de răspuns doctorul Sutter se întoarse spre Dani:

– Dani, ai fi tu bucuros să poţi umbla ca toţi ceilalţi copii?

Dani ezită. Voia el acest lucru, sau nu? Era singurul băiat din sat care poseda cîrje cu capete de urs şi aceasta îi oferea o poziţie specială. Apoi îşi aminti că se apropie primăvara. Dacă nu putea să meargă bine, atunci nu va putea să se joace nici cu iezi pe pajişte. Aceasta este o distracţie teribilă care merită să fii chiar ca şi ceilalţi copii. De aceea răspunse:

– Da, bucuros! dar, bunico pot să iau o prăjitură?

El însă nu primi nici un răspuns. Toţi priveau la buzele doctorului Sutter. Aneta şi Luca, uitaseră chiar să-şi pună ceştile pe masă; ba arătau chiar palizi de tot la faţă.

Doctorul întrebă dintr-o dată:

– Dani, unde a dispărut pisica aceea frumoasă care era adinioară aici?

– Probabil că în şopronul cu lemne. Doriţi s-o vedeţi? Ea are şi trei pui!

– Da, am plăcere s-o văd!

Şi Dani plecă şchiopătînd s-o caute. În treacăt luă două prăjituri de pe farfurie însă nimeni n-a întors măcar capul după el.

Abia că se închise uşa după Dani şi doctorul se întoarse spre tatăl:

– Eu cred că pot să-l ajut, cu toate că nu pot promite nimic pînă nu văd radiografia. Mi se pare că osul n-a fost pus corect şi de aceea a crescut greşit. Ar trebui să-l rup din nou, şi apoi să-l pun în poziţia corectă. Aceasta ar însemna de fapt o operaţie şi o şedere mai lungă în spital. Aţi fi de acord să-l lăsaţi pe micuţul Dani în seama mea?

Tatăl, îşi frecă mîinile neputincios şi privi cînd la bunica, cînd la Aneta. El n-avusese niciodată de-a face cu operaţii, şi cuvîntul acesta îi suna neliniştitor. Afară de aceasta, auzise că operaţiile sînt ceva foarte costisitor.

– Cît ar costa aşa ceva? Întrebă el în cele din urmă, scărpinîndu-se după cap.

– Nu v-ar costa nimic. Luca deja a plătit pentru aceasta. Mai mult nu pot să explic acum, pentru că băiatul se va întoarce îndată, iar noi trebuie să aranjăm treaba înainte de a veni el. Îmi permiteţi să-l iau cu mine?

– Da, spuse hotărît bunica, care de fapt nu fusese întrebată.

– Cînd îl luaţi? se interesă Aneta.

– Mîine dimineaţă. Eu voi pleca cu primul tren iar pe Dani îl voi lua cu mine!

– Unde voi călători cu trenul? se auzi un glas limpede de copil. Dani intrase neobservat pe uşa din spate şi stătea acum în faţa doctorului cu braţele pline de pisici. El arăta foarte bucuros, căci fusese doar o singură dată cu trenul timp de zece minute, şi aceasta nu uitase.

Nimeni nu răspunse.

– Încotro, bunico? repetă Dani întrebarea. Doctorul îl privi:

– Dani, tu vii cu mine jos lîngă lac, şi rămîi cu mine un timp, căci vreau să-ţi fac piciorul sănătos. Ţi-ar place acest lucru?

– Şi Aneta? zise Dani nerăbdător. Şi bunica şi tata şi Albă ca zăpada şi pisicuţile? Atunci da, domnule doctor, aceasta ne-ar face plăcere la toţi!

– Nu, Dani, strigă Aneta care se lupta deja cu lacrimile. Doar noi nu putem merge cu toţii. Tu trebuie să fii foarte cuminte şi să mergi singur. Domnul doctor se va ocupa de tine şi curînd te vei întoarce iarăşi acasă!

Reacţia acestor cuvinte a fost teribilă. Se aruncă în poalele Anetei şi izbucni într-un plîns sfîşietor.

Niciodată căsuţa familie Brunner nu mai trăise un asemenea moment. Aneta îl îmbrăţişă şi-l sărută pe creştetul capului iar bunica îl zgîlţîi zdavăn.

Tatăl, îi strînse mîna doctorului în tăcere, şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Evenimentele se desfăşurau de-a dreptul surprinzător; cu toată bunăvoinţa nu mai putea ţine pas cu ele. Un singur lucru începu să priceapă: începînd de mîine, trebuia să trăiască fără Aneta şi Dani, în căsuţa lui liniştită. Această situaţie era dezolantă pentru el! Apoi se duse la grajd să mulgă vacile. Acolo îşi rezemă capul de o vacă, şi încercă să-şi facă ordine în gîndurile lui împrăştiate.

Bunica însoţi pe doctor pînă la uşă unde pentru un moment îi reţinu mîna într-a ei.

– Sînteţi un om cumsecade, spuse ea. Dumnezeu să vă răsplătească pentru tot ce faceţi pentru noi.

Doctorul rămase înduioşat. O privi pe bătrîna femeie cu nepoţii ei veseli, căminul curat şi plăcut al cărui suflet se înţelegea că era ea, şi se gîndi: „Ce bogăţie de dragoste şi curaj au întărit mîinile ei schiloade şi ochii ei pe jumătate fără vedere, în aşa fel încît să poată face faţă sarcinei ce o

depăşeau." El observă altruismul ei, lipsindu-se un timp de ajutorul fetiţei, spre binele lui Dani. În faţa lui era o femeie cu adevărat vrednică şi spuse:

– Sînteţi o femeie bună! Dumnezeu să vă binecuvinteze!

Cînd Luca conduse pe doctorul Sutter la casa lui, găsi pe mama lui necăjită:

– Băiat rău ce eşti, strigă ea. Să dispari aşa dintr-o dată ca să ne faci o spaimă aşa de mare! Cum ai fost în stare să faci aşa ceva? Meriţi o bătaie zdravănă pentru asta!

Chiar dacă vorbele ei au fost brutale, totuşi ea îl trase la pieptul ei şi-l ajută să urce treptele după care îl duse ea însăşi la culcare. Coborî apoi jos în cameră şi se aşeză la masă faţă în faţă cu doctorul. Îşi duse la ochi şorţul ei negru şi izbucni în plîns.

– Aveţi un fiu foarte curajos, doamna Matter, zise doctorul.

– Este un băiat foarte rău, sări ea cu gura, şi plînse mai cu foc.

De dimineaţă, ea făcuse împreună cu Maria, o mulţime de prăjituri din cele ce-i plăceau cel mai mult lui Luca. Toată casa era plină de mirosul lor! Doctorul fu invitat la masă, însă el spuse că mai are de rezolvat o serie de probleme importante şi timpul era scurt.

– Eu cred că Luca cunoaşte pe aici prin apropiere un bătrîn, începu el vorba prevăzător. Puteţi să-mi spuneţi unde locuieşte?

– Un om bătrîn? zise Maria. Ah, cred că o fi bătrînul de la munte care l-a învăţat pe Luca să sculpteze. Adesea stau amîndoi ore în şir împreună cu toate că, sinceră să fiu, nu ştiu ce poate găsi Luca la el. Cei mai mulţi oameni cred că el este puţin mărginit la cap!

– Puteţi să-mi descrieţi drumul spre casa lui?

– Da, de ce nu? Trebuie să mergeţi de-a dreptul în sus prin pădure. Însă eu în locul dumneavoastră n-aş merge domnule doctor. După zăpada mare care a căzut, drumul

poate fi foarte greu.

– Eu trebuie să discut ceva cu el, replică scurt doctorul. Puteţi să-mi arătaţi drumul din uşă? La întoarcere am să trec din nou pe la dumneavoastră, ca să-mi iau rămas bun de la Luca.

Pînă acum niciodată lui nu i s-a părut o pădure mai splendidă ca aceasta, căci trăise numai la oraş. Crengile copacilor se plecau sub povara zăpezii, iar peste tot domnea o linişte aproape profundă. „Oare cum se simte acest bătrîn, se gîndea el, trăind de unul singur în această linişte şi pace; împărtăşind tainele pădurii şi observînd tăcuta apariţie şi trecere a anotimpurilor?“ La apropiata întîlnire, inima îi bătea mai repede ca de obicei, iar ceva ca o bucurie îi umplea sufletul.

După ce ieşi din pădure, zări sus pe coastă căsuţa lîngă a cărei pereţi, zăpada era aşezată în straturi. O cărăruie îngustă era croită în sus de parcă bătrînul aştepta vizitatori. Doctorul înainta cu grijă pas cu pas.

Ajunse la uşă şi bătu încet. Nu aşteptă nici un răspuns, ci intră. Bătrînul sta ghemuit în faţa focului din sobă cu o sculptură în mînă.

– Aşa! zise el fără să-şi ridice privirea. Ai reuşit să treci cu bine, Luca?

– Nu sînt Luca, răspunse doctorul cu blîndeţe.

Bătrînul se sperie şi privi în sus aţintinduşi ochii asupra musafirului, de parcă ar fi fost o fantomă, în faţa lui.

– Am dorit să aduc înapoi banii, zise doctorul în cele din urmă. Nu vreau nici un ban pentru acest copil. Acest caz, vreau să-l tratez gratis, dacă-mi este posibil să-l ajut!

– Aşa! Băiatul şi-a călcat cuvîntul! mormăi bătrînul sprijinindu-şi barba pe bastonul lui, privind nemişcat pe vizitator.

– Nu, el şi-a ţinut promisiunea, zise doctorul. El mi-a zis doar că banii i-au fost daţi de un bătrîn ca „plată a unei vinovăţii“. Dar eu nu pot să iau o sumă aşa de mare de bani

de la un băiat de ţăran, fără ca mai înainte să mă conving că el a ajuns în posesia lor pe o cale cinstită!

Din nou a urmat o lungă tăcere.

– Aceasta este tot ce aţi vrut să-mi spuneţi? Întrebă bătrînul în cele din urmă. Vocea lui era stinsă şi lipsită de speranţă.

Atunci doctorul Sutter se apropie de bătrîn şi îngenunchie lîngă el.

– Oare trebuie să ne mai înşelăm unul pe altul? spuse el. Cred că amîndoi sîntem foarte siguri cu cine avem de-a face! Nu? Am venit să te iau acasă, tată, şi să-ţi spun cît de mult ne-ai lipsit în toţi aceşti ani!

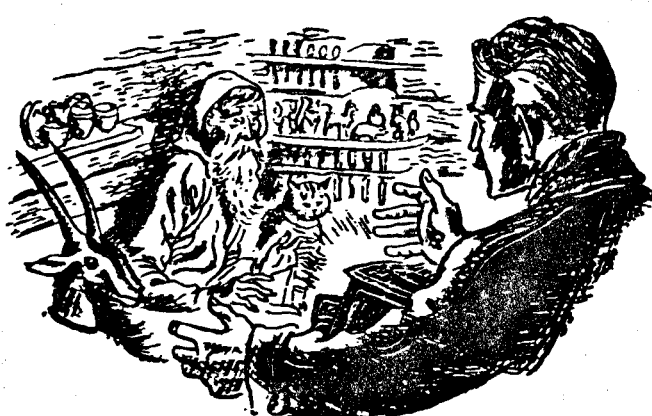

În aceeaşi seară, Aneta stătea pe un scaun lîngă patul lui Luca şi-l privea nerăbdătoare. Luca sta şi el în capul oaselor. Era palid şi obosit, în rest se simţea fericit.

– Povesteşte-mi totul! îl zori Aneta cu ochii mari deschişi şi plini de uimire şi admiraţie. Toţi spun că ai fost foarte curajos. Povesteşte-mi totul de la început, Luca, şi spune-mi cum a fost sus la trecătoare.

Luca îşi încreţi fruntea. Era frumos cuvîntul „curajos" şi el ar fi povestit ceva de-a dreptul captivant, dar în mod ciudat, totul i se părea aşa de îndepărtat, greu de povestit, de parcă ar fi fost numai un vis. El nu-şi mai aducea aminte, că trupul lui a fost aşa de îngheţat şi epuizat de puteri, iar mintea lui aproape că nu mai reacţiona la cele întîmplate!

– Deci, spuse el, mai întîi m-am dus la bătrînul meu şi l-am rugat să-mi dea bani. La întoarcere, mi-am luat schiurile şi-am coborît la vale. Apoi am urcat pe cealaltă parte prin pădure, iar cînd am ajuns sus de tot s-a pornit un vînt puternic, apoi eu am coborît pe partea cealaltă la vale.

– Clar! îl întrerupse nerăbdătoare Aneta. Altfel n-ai fi ajuns niciodată acolo! Dar, povesteşte-mi, Luca, cum te-ai simţit: ai avut emoţii, ţi-a fost frică, cum a fost acolo sus?

Luca tăcea; toată după-amiaza s-a întrebat dacă va avea vreo posibilitate să vorbească cu Aneta! Acum însă cînd aceasta se ivi, nu ştia cum să înceapă. Încordat, înfăşură un capăt al cearşafului în jurul degetelor şi începu să vorbească.

– Da, după o bucată de drum, înainte de a ajunge la trecătoare, mi-a fost foarte frică. Aproape că era să mă întorc din drum; însă Aneta, tu mai ţii minte cum mi-ai spus că mă urăşti aşa de mult, apoi l-ai lăsat pe Domnul Isus să in-

tre în inima ta, şi aşa s-a făcut că tu m-ai iertat.

– Da, desigur că-mi amintesc. De ce mă întrebi, Luca?

– Pentru că şi mie mi s-a întîmplat ceva asemănător, cînd m-a cuprins teama! Atunci a trebuit să mă gîndesc la versetul pe care bunica ta mi l-a spus; versetul despre „Dragostea desăvîrşită care alungă frica". Atunci dintr-o dată a dispărut teama cea grozavă.

– Ei, chiar aşa! Eu cred că Isus a intrat în inima ta, tot aşa ca şi într-a mea şi atunci frica a trebuit să te părăsească cum m-a părăsit pe mine ura. Eu cred că totul este cam acelaşi lucru. Luca, ori îţi este frică ori nu poţi suferi pe cineva, ori minţi, sau copiezi la şcoală, sau orice de genul acesta ai face, toate acestea nu-ţi mai sînt în inimă cînd Isus intră în ea.

– Da, şi s-ar mai putea adăuga la încheierea acestui verset – frica, sau egoismul, sau minciuna, sau indispoziţia, sau lenevia- şi să spui că" dragostea desăvîrşită alungă toate aceste lucruri". Cînd Isus intră în inimă, „dragostea desăvîrşită" intră împreună cu El. Nu-i aşa?

– Eu cred că da! spuse hotărît Aneta. Aşa discutau aceste lucruri importante. Nici unuia nu-i venea în minte să aprindă lumina. Era aşa de frumos să stai de vorbă în semiîntuneric!

Abia după ce Aneta merse un timp prin zăpadă, la lumina stelelor înconjurată de munţii înalţi, îşi dădu seama că această seară era ultima petrecută acasă. Gîndind la aceasta, simţi o durere bruscă în gît şi se năpusti tuşind în odaia încălzită.

Tatăl era ocupat cu treaba în grajd, iar bunica cîrpea la o rochie a Anetei. Hainele copiilor erau deja pregătite şi împachetate pentru dimineaţa următoare. Dani dormea liniştit în patul lui. Ca o sărbătoare de despărţire toate pisicile au avut voie să stea în casă şi în timpul nopţii.

Aneta izbucni în plîns şi se aruncă în braţele bunicii.

– Bunico!

Bunica o lăsă să plîngă liniştită, apoi aduse un scăunel şi se sprijini de ghenunchii ei, şi începu să vorbească. Vorbea despre familia în care Aneta urma să trăiască de acum înainte, despre munca ce-o aşteaptă, despre bucuria de a-l vedea pe Dani sănătos. Ea vorbea aşa de veselă şi cu curaj, încît Aneta deveni şi ea veselă. Nici n-avea habar că bunica în adîncul inimii ei se întreba neîncetat: „Ce o să mă fac eu mîine seară şi-n serile următoare, cînd scăunelul de la picioarele mele şi patul din colţ vor fi goale!"

Fiindcă se apropiase vremea de culcare, Aneta aduse Biblia cea mare ca-n fiecare seară şi o aşeză pe genunchii bunicii.

– Astăzi vreau să citim copitolul 13 din I. Corinteni, spuse aceasta. Eu doresc ca tot timpul cît tu eşti plecată de acasă, să te gîndeşti mereu la acest capitol.

Aneta citi capitolul cu glas tare, după care bunica zise:

– Versetul pe care trebuie să-l înveţi pe de rost este versetul patru. Citeşte-l încă odată.

Bunica împreună mîinile deasupra Bibliei şi privi spre Aneta peste ramele ochelarilor.

– Aneta spuse, ea, Mîntuitorul a venit în inima ta şi-a adus cu El şi dragostea Lui. Acesta este felul de dragoste despre care tocmai noi am citit. Aceasta îţi va ajuta cînd vei fi printre străini.

Tu vei avea de îngrijit de copii mici, cu toate că tu însuţi eşti încă un copil. Ei nu vor fi totdeauna cuminţi, nici iubitori faţă de tine, iar tu vei fi adesea ispitită să te necăjeşti şi să devii nerăbdătoare. Iubirea Domnului Isus însă, este îndelung răbdătoare şi binevoitoare. Roagă-L ca în astfel de moment să-ţi alunge gîndurile supărătoare prin dragostea Lui. În felul acesta, nu se va cuibări nimic rău în inima ta.

Apoi să iei seama că ai să ajungi într-o casă frumoasă, şi vei vedea lucruri frumoase, pe care tu nu le vei putea avea niciodată. Astfel poţi deveni nemulţumită şi invidioasă. Atunci să te gîndeşti la lucrul acesta: „Cînd inima este pli-

nă de dragostea Domnului Isus nu mai rămîne nici un loc pentru nemulţumire".

Acuma tu vei fi o „fată de casă" într-o familie cu copii. Nu mă gîndesc că vei fi prea băgată în seamă. Adesea îţi vei dori să fii respectată şi lăudată pentru ceea ce faci tu. Dar, gîndeşte-te: „Dragostea lui Isus care este în tine, nu se umflă de mîndrie". Această dragoste te poate ajuta să-ţi faci lucrul tău mai departe cu credincioşie, fie că eşti băgată în seamă, sau nu. Gîndeşte-te la un singur lucru: „Isus este Stăpînul tău, şi prin această slujire vei fi o mărturie".

Trebuie să laşi ca în fiecare zi să ţi se umple inima din nou cu dragostea lui Isus. Citeşte în Noul Testament despre aceasta şi cugetă adînc. Iar cînd gînduri rele pun stăpînire pe inima ta, nu încerca tu însuţi să le dai afară. Roagă-L pe Domnul Isus să le alunge în locul tău şi ele vor trebui să plece.

– Cum fuge întunericul cînd pătrunde lumina, fu de părere Aneta, care se juca cu codiţele ei, dusă pe gînduri. Apoi, o îmbrăţişă pe bunica şi fugi afară la grajd pentru a petrece cu tatăl ei ultimele clipe, înainte de-a merge la culcare.

A doua zi dimineaţa devreme pe cînd valea era încă sură şi întunecată, iar vîrfurile munţilor aveau o culoare argintie, întreaga familie plecă spre gară cu sania trasă de catîr. Desigur, ajunseră cu o jumătate de oră mai devreme, din cauza grijii să nu piardă trenul. Acum, ei stăteau între o mulţime de bidoane de lapte şi priveau cum razele soarelui se strecurau spre pădure. În felul acesta îl aşteptară pe doctorul Sutter care apăru nu după multă vreme. Aneta ţinea într-o mînă bagajul cu haine şi se ţinea strîns de tatăl ei.

Dani, băgat în pelerina lui, cu căciula pe cap, era neobişnuit de sfios şi retras, ascunzîndu-se după bidoanele cu lapte. Cînd era îmbrăţişat, se lăsa fără plăcere, privind temător în jurul lui. Cînd veni clipa de rămas bun, Aneta observă de ce el se comporta aşa de ciudat. Dintr-o dată văzu

cum pelerina lui Dani se mişca într-un fel curios, de parcă posesorul ei suferea de lovituri serioase.

– Ce ai tu sub pelerină, Dani? întrebă ea privind plină de uimire fiinţa agitată ce stătea faţă în faţă cu ea.

Dani se făcu roşu ca focul.

– Este doar numai unul, Neto! spuse el nervos.

– Un, ce? Voia să ştie Aneta, aruncînd o privire îngrijorată doctorului Sutter. Acesta însă era adîncit în citirea ziarului şi părea a nu fi auzit nimic.

– Doar cel de aici! explică Dani şi desfăcu puţin pelerina. În deschizătură apăru pentru o clipă botişorul unei pisicuţe, apoi se retrase din nou sub protecţia învelişului cald.

Aneta sări în sus revoltată.

– Dani tu eşti un băiat foarte rău. Tu ştii foarte bine că bunica a zis că la spital nu este nevoie de pisici. Eu nu ştiu ce o să facem cu el!

Dani privea tăcut pe fereastra trenului. Nu-i veni în minte nici măcar o singură scuză, pentru fapta lui rea. Dar sub pelerină, el strînse şi mai tare pisicuţa albă. Acesta îşi lipi corpul cald de el şi torcea ca o locomotivă cu aburi; şi nici unuia dintre ei nu-i păru rău cît de puţin de pozna făcută.

Dani fu dus imediat la spital. El a fost internat într-o cameră mare, plină cu copii şchiopi ca şi el. Ei erau îngrijiţi de o infirmieră care arăta destul de obosită. Dani privi îndată în jurul lui şi găsi cu cale că grupa de copii avea nevoie de puţină distracţie, de aceea făcu salturi de cangur prin toată camera, spre mulţumirea lor. Avu mare succes, iar în decurs de o oră, era de acum prieten cu toţi copiii. Pisicuţa albă primi un coş în bucătărie, iar în timpul orelor de vizită, avea voie să intre în cameră.

Sosirea Anetei decurse într-un mod mai puţin fericit. Cei drept ea fu primită cu amabilitate de către doamna Sutter, o tînără şi simpatică doamnă, şi fu condusă în camera ei de la mansardă. Cînd rămase singură, se duse la geam să privească afară. Nu se putea vedea nimic altceva decît case mari, nori negri care atîrnau deasupra, iar pe străzi zăpadă cleioasă, cenuşie.

Aneta privi ţintă pe geam, apoi se aruncă pe pat şi începu să plîngă cu amar pentru a doua oară, după întinderile albe de zăpadă, după vîrfurile înalte ale munţilor şi cerul senin din locurile ei natale.

Aşa o găsi doamna Sutter cînd veni la ea peste vreo jumătate de oră ca să vadă cum se simte. Nu zise nimic, ci ieşi afară ca să se întoarcă din nou cu micuţa Brigitte. Ea o aşeză pe fetiţă lîngă Aneta pe pat. La ceva mai bun nici nu se putea gîndi. Nu trecură nici trei minute pînă ce Aneta stătea pe pat cu o Brigitte veselă care cînd o luă în braţe dădea din picioare; după cîteva clipe Aneta rîdea de-a binelea.

Din nou era fericită din plin, fiind plăcut ocupată în casa doamnei Sutter. Aneta o uşura pe doamna Sutter în timpul

dimineţii iar după masă se ducea la spital la Dani şi seara îşi făcea lecţiile. Copiii nu erau totdeauna drăguţi cu ea şi la început trebuia mama să intervină ca să restabilească ordinea. Adeseori Aneta fusese ispitită să se supere însă de fiecare dată îşi dădea toată osteneala să se gîndească la versetele recomandate de bunica: „Dragostea este îndelung răbdătoare şi plină de bunătate". Astfel cînd Beat se împotrivea să-şi lege şnururile la pantofi, sau Ursula cînd vărsa cerneala pe covor, sau Hans o lua la fugă căzînd în murdărie, dragostea lui Isus o făcea răbdătoare, amabilă şi altruistă. Îi venea tot mai puţin greu să-şi ţină limba în frîu şi să se poarte blînd cu copiii.

De o săptămînă Dani stătea culcat pe spate cu piciorul în extensie. Avea febră şi era amărît. Aneta îl vizita zilnic, îi citea şi-i spunea poveşti. Ea făcea tot ce-i sta în putinţă să-l ajute ca să uite că piciorul îl durea aşa de rău. A fost o săptămînă grea. Nori posomorîţi atîrnau peste lacul monoton în timp ce Dani se tăvălea în aşternutul lui şi încerca să fie viteaz, dar fără succes.

În timpul acestei săptămîni de chin un singur lucru îl mîngîia. Pe peretele din faţa lui atîrna un tablou. Dedesupt stătea ceva scris, însă el nu putea citi. Cînd însă era obosit de durerile lui, sătul de poveşti, de lacul mohorît şi de ceilalţi copii din salon, atunci contempla îndelung tabloul „lui" căci de acesta nu se sătura niciodată să-l privească.

Era un tablou cu Domnul Isus. El stătea în mijlocul unei pajişti cu flori, înconjurat de copii din toată lumea care priveau spre El. La picioarele Lui stătea un băieţaş negru, iar în genunchi, pe iarbă, ol fetiţă mică indiană. Braţul Său cuprindea o blondă, îmbrăcată într-o rochiţă albastră, în timp ce un mic chinez şi un băieţel de prin Marea Sudului se alipise de El.

Aproximativ la o săptămînă după operaţie, Dani şi cu Aneta au vorbit pentru prima oară mai detailat asupra tabloului. Era o zi monotonă, posomorîtă cînd înserarea se

lăsa mai devreme. Se aprinseseră deja luminile şi mulţi dintre copii adormiseră. Aneta mai stătea încă la căpătîiul lui Dani. Ultimele cîteva zile, rămăsese la el pînă noaptea tîrziu, pentru că fără ea era neliniştit.

El stătea culcat cu mîinele sub cap, cu părul dat la o parte de pe fruntea fierbinte şi ochii deschişi. De fapt se simţea obosit şi ar fi dorit să doarmă; însă durerile de la picior îl ţineau treaz. Îşi întoarse puţin capul ca să poată vedea bine tabloul.

– Ce stă scris dedesuptul lui, Aneta? întrebă el.

– Un verset Biblic: „Lăsaţi copiii să vină la Mine!"

– Cunosc povestea, zise el obosit. Bunica mi-a povestit-o. Sînt copii din Biblie? Ei sînt îmbrăcaţi în haine aşa de ciudate!

– Nu, nu sînt copii din Biblie. Sînt alţi copii... copii din toată lumea: indieni, africani, iar fetiţa de colo, este probabil elveţiană.

– De ce toţi copiii sînt aşa de diferiţi?

– Probabil că ne arată nouă, că, toţi copiii pot să vină la Domnul Isus, nu numai cei din Biblie.

– Cum?

– Eu nu ştiu prea bine să-ţi explic acest lucru. Tu spui simplu că poţi să vii, şi atunci eşti acolo. Este cam aşa de parcă Mîntuitor te-ar lua în braţe deşi tu nu-L poţi vedea, ca şi copiii din Biblie.

– Aha, zise Dani. Eu înţeleg. O, Aneta, aşa mă doare de rău piciorul! Numai de-aş putea adormi!

Începu să se vaite şi să lovească cu braţele în jurul lui. Aneta îi aranjă perna sub cap, îi dădu să bea şi apoi cu un oftat prelung se lăsă în scaun.

– Spune-mi ceva! spuse el. Aneta îi cîntă încet o cîntare, ca să nu fie auzită de infirmieră:

Eu sînt obosit şi la odihnă mă duc
Închide-mi ochii în al meu pătuc.
Lasă ca privirea din ochiul Tău,

Să fie asupra patului meu.

Deja în timpul cîntatului, i se închiseră ochii. Înainte de a adormi, i se păru că din nou vede tabloul înaintea ochilor. Copilul de indian însă dispăruse. În locul lui se afla un băieţaş slab, ars de soare, cu un moţ de păr blond, răvăşit, care privea spre Mîntuitorul; iar în iarbă la picioarele Lui stătea o pereche de cîrje, avînd la mînere sculptate capete de urşi. „Doar acesta sînt eu!" spuse Dani şi de bucurie, căzu într-un somn adînc.

În timp ce el dormea, se întîmplară tot felul de lucruri. Mai întîi veni doctorul Sutter şi-i luă greutatea de la picior. Al doilea lucru, îi scăzuse temperatura. Al treilea, un vînt căldişor dinspre sud sufla peste tot şi limpezi cerul.

Dani dormea, dormea... dormea. Cînd în sfîrşit se trezi din somn i se păru că a ajuns fără să vrea într-o lume nouă. Mai întîi trebui să se gîndească temeinic, ce s-a întîmplat cu el. Se simţea răcorit, iar piciorul încetase să-l mai doară. Uşa de sticlă de la verandă stătea larg deschisă şi pentru prima oară Dani privi apa albastră, sclipitoare, reflectată de un cer albastru, iar de partea cealaltă a lacului, vedea munţii aburind. Pe cer mai apărea cîte un nouraş alb, care-l făcea să se gîndească la iezişorii sprinteni ce zburdau pe iarba de pe care abia se topise zăpada şi unde brînduşele începeau să se ivească.

„Mă fac sănătos" îşi zise Dani, respirînd adînc aerul rece. Briza care pătrundea înăuntru prin uşa deschisă, mirosea a pămînt umed şi ploaie caldă. Dani închise ochii. Dintr-o dată îşi dădu seama, cu un sentiment de bucurie clocotitoare, că se apropie primăvara. În timp ce el mai stătea încă întins o pasăre începu să cînte cu toată puterea, prevestind veşti bunei „vine, vine, vine!" „Te vei face sănătos, sănătos, sănătos!"

Uşa se deschise şi Aneta cu obrajii înroşiţi de vînt, păşi înăuntru. De multe ori după micul dejun, ea avea voie să se ducă la spital ca să vadă cum îi merge lui Dani.

– Nu este aceasta o zi minunată? strigă ea. Priveşte lacul, munţii şi bărcile cu pînză!

Dani îşi întoarse capul încet spre ea şi şopti:

– Aneta, unde sînt cîrjele mele cu capete de urs?

– Aici Dani, în dulapul tău! De ce?

– Tu îl cunoşti pe bietul băieţaş de colo din colţ; Cred că i-ar face mare plăcere să le aibă! Dă-i-le lui!

– Dar de ce Dani? Ţie-ţi plac aşa de mult!

– Da, este adevărat. Dar eu nu mai am nevoie de ele. Acuma mă fac sănătos, apoi voi umbla fără cîrje!

Dani avea dreptate. El nu mai avea nevoie de cîrje. Se făcuse pe deplin sănătos.

Primăvara îşi făcea apariţia şi în munţi. Zăpada începea să se topească, pîrîiaşele deveneau torente, iar de-a lungul rîului care şerpuia printre pajişti, se iviră primii şofrani. Animalele care stătuseră în grajd atîta vreme, erau dornice de pajişte şi de soare. Dinspre sud începu să sufle vîntul spre văi, iar brazii şi toţi copacii reveneau la viaţă primindu-şi seva. Peste tot era o mireasmă plăcută.

Bunica era ocupată cu curăţenia de primăvară, iar tatăl cu viţeii nou născuţi. Şi era bine aşa! Fiind aşa de ocupaţi, dorul după copii era mai puţin simţit. Cu toate acestea, de fiecare dată cînd priveau viţeluşul cu nasul roziu, se gîndeau la Dani.

Bunica care era aşa de neputincioasă, în timp ce făcea curăţenia de primăvară, în timpul lucrului, era nevoită să se aşeze pe un scăunel ca să se odihnească pe jumătate visînd. I se părea că aude troncănitul neregulat al unui pantof şi a unei cîrje, care ţopăia pe trepte. Pe lîngă acestea, auzea parcă cîntecul vesel al unui băieţel voios! Apoi revenea din nou la trista realitate şi se întreba pentru a suta oară: „cît va mai dura oare pînă ce copiii se vor întoarce?"

Şi Luca simţea lipsa celor doi! Niciodată nu se întîmpla să facă drumul de întoarcere spre casă, fără ca să nu dorească să fie şi Aneta cu el! La şcoală, acum nu mai era singur şi nici nefericit. Prin curajoasa lui călătorie în noapte, dovedise întregului sat, că el regreta fapta lui din anul trecut, iar elevii îl socoteau din nou ca unul din a-i lor.

Luca însuşi s-a schimbat. Din noaptea în care el îşi deschise inima Domnului Isus, ştia că şi unele lucruri se vor schimba. Vechea lui pornire spre furie, lenea şi nemulţumirea, nu-şi mai găsiră loc în inima lui care acum era deschisă

iubirii lui Isus. Curînd află şi ce-i era mai de folos: citirea zilnică a Bibliei şi rugăciunea îl ajuta să rămînă aproape de Mîntuitor iar dragostea lui Isus biruia irascibilitatea şi lenevia lui. Cu timpul el deveni un alt băiat nou, care putea suferi să fie tachinat şi care nu se mai supăra atunci cînd îndeplinea şi alte munci neplăcute.

Adeseori după terminarea cursurilor şcolare, mergea la bunica şi o ajuta la curăţenie. În felul acesta se ataşară unul de altul, încît bunica nu ştia cum s-ar fi descurcat fără el. Luca îi tăia lemne, îi făcea cumpărăturile şi-i aducea poşta din sat. De fapt, acest lucru îi făcea cu plăcere căci în majoritatea cazurilor scrisorile veneau de la Aneta, iar el le citea imediat. Uneori era şi cîte un desen executat de Dani. Bunica păstra desenele lui Dani în Biblie şi cîteodată le împrăştia pe masă şi privea la ele cu drag. Către sfîrşitul primelor două luni, poseda o colecţie întreagă cu inscripţia: „Eu în pat! Eu nu mai sînt în pat! Eu şi caprele! Eu şi medicamentele rele! Eu şi infirmiera! Eu şi Aneta! Eu şi pisicuţa albă!..." Bunica găsi aceste desene foarte promiţătoare, numai că la ultima, Luca se osteni mult ca să descifreze ce era „Eu" şi ce era „pisicuţa albă".

Plecarea vechiului lui prieten de la munte era o mare pierdere pentru Luca. Bătrînul sculptor se pregătea să-şi părăsească căsuţa şi să se mute la fiul său în oraş. În ziua plecării Luca se urcă pînă la el pentru a-i face o vizită de rămas bun. Bătrînul a dăruit caprele, găinile şi pisica ţăranilor, iar sculpturile le-a vîndut aproape toate. Căsuţa însă dorea s-o păstreze; dorea să rămînă închisă şi să aştepte mereu după el.

– Eu voi reveni adesea aici, explică el lui Luca. Eu nu voi putea trăi multă vreme departe de munţi. Voi rămîne un timp acolo jos însă după aceea voi auzi munţii chemîndu-mă şi în vacanţele de vară mă voi întoarce înapoi aici.

După ce se uită la rafturile goale din odăiţa lui, îşi aruncă o privire plină de duioşie peste valea întinsă.

– Am împachetat cîteva figuri din lemn pentru copii; poate că o să le placă. Una însă am păstrat-o pentru tine, Luca. Este o piesă de care am crezut că n-o să mă pot despărţi niciodată. Acum însă, doresc mult să ţi-o dau ţie, dacă-ţi face bucurie!

Luca răspunse nerăbdător:

– Eu aş fi foarte bucuros să am o sculptură de-a dumneavoastră. Aceasta îmi va aminti totdeauna de cel ce a lucrat-o. Dacă voi reuşi, aş dori să fac o copie după ea.

Bătrînul merse la dulap şi scoase cadoul pe care-l pregătise pentru Luca. I-l puse în mînă, apoi urmări cu încordare mimica feţei lui.

La prima vedere, sculptura părea destul de simplă. Două bucăţi de lemn nefinisat, formau o cruce. Piesa transversală cu cea verticală, erau unite între ele printr-o sculptură fină ce scotea în evidenţă mai multe frînghii înlănţuite, lucrate în filigram.

Plin de evlavie Luca atinse lucrarea cu degetele şi ochii lui radiau de bucurie, uitîndu-se la bătrînul maestru.

– Este minunată! strigă el. Nu pot să-mi închipui cum aţi putut sculpta aceste frînghii, fără să rupeţi bucata de lemn! Apoi adăugă sfios:

– Este crucea pe care a murit Isus! Nu-i aşa?

– Da, răspunse bătrînul cu modestie. În noaptea în care stăpînul meu a murit, eu am sculptat-o. În noaptea în care El mi-a vorbit despre dragostea şi îndurarea Lui Dumnezeu. În noaptea în care am crezut că şi eu pot fi iertat. Noi am vorbit odată împreună despre iubire. Crucea este locul unde dragostea este desăvîrşită.

Luca asculta cu mare atenţie.

– „Dragostea desăvîrşită" repetă el. Despre aceasta se spune şi în versetul bunicii. Aneta şi cu mine am vorbit despre acest lucru, în seara dinainte de-a pleca.

– Da, afirmă bătrînul. Te vei lovi mereu de acest lucru. Dragostea desăvîrşită este dragostea care continuă să sufe-

re pînă ce nu mai este nimic de suferit. De aceea Isus a putut striga la cruce: „S-a isprăvit". Pentru că El a murit, n-a mai rămas nimic, nici un singur păcat, care să nu poată fi iertat, nici un singur păcătos care să nu poată fi salvat. El a iubit în chip desăvîrşit.

Bătrînul părea că a uitat de prezenţa băiatului şi vorbea mai mult ca pentru sine. Cu toate acestea Luca îl asculta foarte atent. Apoi se despărţiră promiţîndu-i că a doua zi dimineaţă va veni mai devreme pe la el ca să-l ajute să ducă bagajele la gară, în drumul lui spre şcoală.

Luca grăbit, o porni spre casă; se făcuse de-acum noapte.

Pe cărarea din pădure, picura de peste tot, căci începuse să sufle un vînt călduţ peste pădure. Luca era grăbit, căci voia să-i scrie Anetei, ca bătrînul să-i poată duce scrisoarea, pe care i-o va înmîna mîine dimineaţă. Primul lucru, cînd ajunse acasă fu acela de a fixa pe perete preţioasa cruce, deasupra patului său. Apoi coborî în odaia de jos ca să ia hîrtie şi toc. Prin uşa deschisă putea privi în bucătărie. Acolo era mare dezordine. Mama era afară la grajd şi n-avusese timp să spele vasele. La aceste treburi de multe ori o ajuta Luca, însă de data aceasta era tare grăbit! Dacă ar putea să dispară cît mai repede în camera lui ca să se apuce de scris! Mama va face ordine şi nici nu va şti că el este acasă!

Urcă grăbit treptele şi se aşează la masă. Tocmai cînd era să se apuce de scris, privirea i se opri pe crucea sculptată de pe perete. În aceiaşi clipă, aproape fără să vrea, el se gîndi la ce a spus bătrînul: „Dragostea desăvîrşită". Ciudat, că şi el are nevoie de aceste cuvinte. „Dragostea desăvîrşită", aceasta continuă să facă bine, pînă nu mai rămîne nimic de făcut.

El, Luca, doar voia să urmeze bucuros pe Domnul Isus şi să iubească ca şi El. Şi iată că aici în bucătărie, vasele erau murdare şi aştepta ca cineva să le spele...

Luca se înroşi de-a binelea şi se ridică încet în picioare. Cînd mama lui intră în bucătărie, peste o jumătate de oră, găsi ordine perfectă iar la masa din bucătărie stătea un Luca, fericit şi silitor la scris.

A doua zi dimineaţă, pe cînd în pădure mai era încă întuneric, el urca muntele spre bătrînul şi prietenul său. Încuiară împreună uşa căsuţei liniştite şi coborîră la vale spre sat. Cînd ieşiră din pădure, ceaţa începu să se împrăştie, copacii parcă cîntau iar soarele săruta piscurile cele mai înalte ale munţilor.

Cu acelaşi tren cu care plecase şi Aneta, pleca acum şi vechiul său prieten, cu ochii îndreptaţi spre munţi, plin de nostalgie.

– Cînd narcisele vor înflori, mă voi întorce. Mîngîindu-l pe Luca zise:

– Tu să-mi scrii îndată ce valea va începe să înflorească! Atunci eu am timp să mă întorc, înainte de-a înflori şi în munţi. Nu uita aceasta, Luca!

Răspunsul se pierdu în zăngănitul bidoanelor de lapte, cînd trenul se puse în mişcare; îndată după aceea, el dispăru după cotitură.

Nu mult timp după aceasta, la poştă sosi o scrisoare pentru bunica. Luca radiind de bucurie, urca în mare grabă la deal. Cunoştea scrisul Anetei. Urcă treptele zgomotos, ca să anunţe vestea cea bună. Bunica veni plină de emoţie, cu paşi mărunţi, şi-i zise:

– Citeşte tu, Luca!

În acest timp ea se aşeză pe un scăunel la soare, împreună mîinile şi închise ochii ca să poată asculta netulburată.

Era o scrisoare foarte scurtă, iar Luca a citit-o dintr-o răsuflare.

„Dragă tată şi dragă bunică! Dani şi cu mine venim acasă poimîne. Dani este sănătos pe deplin. Ne bucurăm mult la gîndul revederii cu voi, iar Dani vă roagă s-o aduceti la gară şi pe Albă ca Zăpada".

Cu dragoste,
A voastră Aneta.

Erau şi cîteva cuvinte scrise de doamna Sutter cu datele exacte ale sosirii şi o „operă" de-a lui Dani, intitulată: „Eu în tren la întoarcerea acasă". Cîteva secunde, bunica lăsă să-i curgă lacrimile pe obraz, încît arăta ca o femeie bolnăvicioasă. Apoi îşi şterse grăbită lacrimile; de data aceasta arăta ca o femeie în toate puterile, căci doar avea destule de făcut!

– Du-te la şopru şi du-i scrisoarea domnului Brunner, porunci ea. Apoi vino şi ajută-mă. Avem o mulţime de treburi: de aerisit paturile, de şters geamurile, iar eu trebuie să fac prăjituri. Cînd sosesc copiii, totul trebuie să fie în perfectă ordine!

Cînd tatăl primi ştirea, doar spuse: „Hm" şi se scărpină după urechi. Apoi pentru prima oară se împiedică de bidonul cu lapte pe care-l răsturnă; plecă apoi în pădure unde rămase multă vreme.

Urmă o nouă zi frumoasă de primăvară cu cer senin. Luca se simţea fericit căci azi nu avea şcoală. Se sculă odată cu răsăritul soarelui şi se duse să caute ciuboţica cucului, degetăruţi şi ghiocei. Le aranjă frumos într-un vas şi le aşeză pe masa din balcon. Porni apoi spre gară. Mergea încet şi gînditor, căci avea multe de cugetat. Domnul Brunner voia s-o ia şi pe bunica şi pe Albă ca Zăpada, să le ducă cu căruţa la gară.

Niciodată n-a mai fost o zi de primăvară ca aceasta! Pajiştile, care pînă acum fuseseră sub zăpadă şi îngălbenite, acum străluceau de un verde proaspăt şi pline de flori. Văzduhul răsuna de zăngănitul vesel al tălăngilor de la gîtul vacilor, eliberate din închisoarea iernii. Toate trăiau bucuria primăverii şi a libertăţii redobîndite.

Iezişorii zburdau pe cîmpii iar sturzii cîntau în copaci. Pădurile aveau un farmec atrăgător iar piscurile albe se

profilau puternic pe cerul albastru.

„Timpul se aseamănă cu cel de anul trecut cînd Dani s-a prăbuşit" gîndi Luca; cînd un mănunchi de şofran, îi trezi amintirea.

„O, ce zi întunecoasă a fost aceea!"

Amintirea aceasta, aruncă o umbră peste buna lui dispoziţie. Era doar vina lui, că Aneta şi Dani au trebuit să plece! Poate, cine ştie! Nici nu se vor bucura aşa de mult să-l vadă din nou! Cei drept, Aneta a scris că Dani este sănătos, însă lui aproape nu-i venea să creadă.

Luca era foarte emoţionat cînd ajunse la gară. Băgă mîinile în buzunare şi se retrase la o parte. Se cam temea să-i vadă şi şi-ar fi dorit să nu fi venit pînă aici. Pe micul peron al gării erau o mulţime de oameni încît era supra aglomerat. Trenul trebuia să apară printre munţi; bunica se necăjea cu Albă ca Zăpada care se pregătea să fugă de-a lungul liniei ferate, înaintea trenului.

– Vine! strigă tatăl. Toţi cei de faţă se înghesuiră înainte. Toţi în afară de Luca, care se simţea mai fricos ca niciodată.

Trenul sosi, iar Aneta şi Dani stăteau la geam înfierbîntaţi de emoţie făcînd semn din mîini. Dani cuprinse cu o privire tot grupul de faţă bine cunoscut lui, care venise să-l întîmpine. Atunci îl zări pe Luca stînd mai de o parte şi se întrebă de ce? El era fericit şi inima lui plină de dragoste bătea pentru fiecare în parte din cei de faţă şi era nerăbdător să-i îmbrăţişeze pe toţi! El sări din tren, îşi făcu loc prin mulţime şi alergă de-a dreptul spre Luca.

– Uite, Luca, strigă el. Eu sînt iarăşi sănătos. Doctorul tău m-a făcut sănătos şi eu pot să alerg de parcă n-aş fi fost niciodată în prăpastie! Uite bunico! Uite tată! Eu umblu acum fără cîrje. Uite Albă ca Zăpada, aici e puişorul tău. Nu-i aşa că s-a făcut mare, bunico? Aproape tot aşa de mare ca Albă ca Zăpada!

Albă ca Zăpada şi pisicuţa, nu se puteau suferi una pe

alta. Dani şi bunica cu greu le stăpîneau căci se scuipau. Mulţimea rîdea; mica gară răsuna de zgomot.

Aneta se agăţă de tatăl ei, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Numai Luca se uită în altă parte şi-l podidiră lacrimile. El fusese admirat în faţa tuturor. Greşeala lui fu iertată şi uitată pentru totdeauna. Dani putea merge ca şi cum niciodată nu i s-ar fi întîmplat ceva.

Cînd Luca privi în jur observă un pom fructifer caisul, care dădea în floare.

Parcă ieri erau crengile încă goale. Însă puterea primăverii făcu să-i apară splendidele flori în formă de stea de culoare roza-roşu.

Iarna a trecut. Florile proaspăt înflorite înveseleau şi parfumau natura, iar păsărelele cu mai mult farmec se desfătau în cîntecele lor.